

MIC. # 10050 (RAB. 2183)

MARGALIYOT, YITSHAK

DERUSHIM.

דרושים.

[1874-1886] ליטא, דרוזגעניק

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

נר למאור.

איכה הישראלית. אחר (מיכה ז' ח') "אח תלמידי אונק'תי אי, כי נפלת
ק'יתי, כי אשך בחשך, ל' אור אי."

אפי הנוצז יפוי ספרים וסופרים, היה נס חנכה, על הנסים ואל הפיקוק
אל הקדוה ואל התקנות, ע"י המלכות שנצחו הכתובים המלכותיים את היוונים,
ואז קבל נסום ופיקוק, גמולות ותקנות, יונק לכות הדקלואט לסקאו היהודים
קווי הולמ, הניח א) לכות גופניות, צהייק שעקבז מכוות מהיוונים ורדיוכות
נורמות, ב) חסרון שלן המאור, שנפסקה התורה והחכמה מנה, ישראל, והייק
שגרו על ישראל ע"י ג' דברים, א) שבת ב) ר"ח ג) מורה. והנה כנס
תורה קסל בעה אמתים, ביה שאז נעלה שום צער אקוטו שאט המדות
האלה שחזרו אושרא, וצדקתי לולום לית קצור הלמן, שהא מורה על ע' צ' ב
החכמה, כאחרת קממות תנועה אוראז אשין, שמתע ששין זוט מצויה קטן
חכמה מצויה קטן.

והנה שאט המדות האלה, כוללות כל ערכי הדת, שהלית מורה על תורה
אן השמים, שהאוקר קלית אזכרו ונצלו ואנגו המאור התורה והחכמה האלהיות,
וכאז חדל, מורה על ע' צ' המעשה והקליט והפיקוק (כיוון קלידוד הטבע, וזה
נכלל המדות, הקיאו עלו כפחה על שנוצזתי את הירח, לאור כי קיב ל'
אפנות את המצוות הקטנות על יום תמיד. והעולה, ביה אואט אורח אקרא,
כי קיבז החכמה אכבול את ולכו הדע מעצרון ולהטובן אטוב ולחיים תענוק.
אנוצז שתי אלה, הייך שעקבז מכוות ושאר שקצויה, אחר הנכא (ישעיה ט'
) : נעשה בע' אריות קיר וכאן עתים נעשה. "והר יקבל" : כאלו קלבים
כע' : היינו קשק'ז הגוף : "החשניוים כיתקית" הייך קשק'ז הנפל. והנה
אקריס, הייך עורום נקטן אגדה שאז דאה אורח מנתו שראו פ' אור,
אפמן עתים, הייך בע' אריות שאז ראו אורח מניין.

LIBRARY
OF THE
JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY
OF AMERICA

AMERICAN

(א) והיה כאשר ירום (רה"פ"ג ס"ח).

(ב) כי גמ' לא יזע האצבע את עמו
(קראת ס"ז)

(ג) רפא נחם בדמיון (אבות פ"ב הלכה ט"ז)

(ד) נחם את בני והסתחתי פני
(ויקרא כ)

(ה) הנקלים השיבו (בבב"ב)

(ו) פסוק או פסוק

(ז) פסוק אש

(ח) פסוק קו יסאל (חולק י"א).

דרוש לז' אדר תרמ"ה דרוש שני

היבט קיצוץ גשר רבוי עה" ונקואתו אל יתר הנקואים.

גרסין קלוקט סוף תורה (כמו תתע"ו) ואז קם נביא עזר קישורל שלה. קישורל
 אז קם אהל קאור"ק, ומורה זה באעם קן קעזר. אלא שהקליל קן
 נקואתו אל גלה אנקואתו אל באעם קן קעזר א) שלה אז היה יודע מי יבדק
 עיו באעם היה יודע מי יבדק עיו, שנאמר (ביבדק כ"ד) נאם שום אהר"ל.
 גלה אז היה יודע מתי יבדק עיו עד שנקבט עיו, ובאעם היה יודע אונק
 יבדק עיו שנאמר (שם) ונדע דעת סאיון. שלה אז היה יבדק עיו אלא להא
 עומד שנאמר (בדקיותו) ואמר פה עזר עזרו ובאעם היה יבדק עיו
 כשהוא נפל, שנאמר (ביבדק כ"ד) אשר יחזה לבו יחזה נפל עליו עעים, של
 איה היבדק דגיה אטמו אל ילק ונדע כיה הוצאות ונצאות אלא אל שחט. "
 אבורה נארה שהודע מי ומתי שובח יתם יי שאתו יודע? אלא אחר
 הציון נארה כוונת דקיהפ השקיות קעצם הקיט כעצם הלטימ אט"ר, והנה
 איה זה קסגן אחר (ואת ביבדק ז' רע תש"ד) אל יבדק היו קו קוד שלה יה
 אלא היה קוד באעם א) שלה היה יבדק עיו עומד שנאמר ואמר פה עזר
 עזרי ק) שלה היה יבדק פה אל פה שנאמר, פה אל פה אבדט קו, ג)
 גלה היה יבדק פנים אל פנים שנאמר ודק ל' אל שלה פנים אל פנים.
 באעם היה יבדק עיו א) נופל שנאמר. נפל עליו עעים ק) באעם היה
 יודע מה הקנה"ע. עתיד אבדט עיו שנאמר ונדע דעת סאיון מסו משל
 אטמו אל ילק שהוא יודע יה הילק מקוב אל שחטו כק היה באעם יודע יה
 הקנה"ע עזר אבדט עיו, ג) באעם היה יבדק עיו בכל שעה לנצח
 שנאמר יחזה לבו יחזה, ה' שיען אחר אל שלה היה יבדק עיו קל שעה
 שניצח, שנאמר וקבא שלה אל אהל מועד, כיון שהיה רוצה היה נכס והוא
 יבדק עיו."

הכו שפא זה ונודע אל זה, א) שקיה יודע שלה מי יבדק עיו, היתה
 קו יבדק פה אל פה אבדט קו, ק) איה שאל יודע מתי היתה קו
 יבדק פנים אל פנים.

ראו אור עין : שום אירו א"י כי הסל אצנים או נוא ילע, כאמר :
 הלכות מכתשים כבוד א"י וגו'. וסוד העקור או הקצף והצמיחה, עשא שפיר
 דעת עליון, התלו קוצים הצין ית יקרא הדקס איה יהיה
 אחרייתו. וכן התורה, ראו אמש קלם מחזה שדני (שהוא
 סוד הטבע הנפלה בעולם התורה) נפל וגלוי עינים (יודע כי
 אין הירק מלה אט הניצא אהצור ממל, כי אם קמט צורה ואקל
 צורה, וע"ז באה המליצה שפיר נפל לאור אף קמט נפלה
 גלוי עינים יש או עניית קל קצותי האפל אכנא מזה סוד
 יצורים שונם, וכו' שאירו ר"ל קאוצתם (ע"ז כי) אירו עאלו אט אמש המוט
 שכלו מא עניית.

והנה כיו ש"ג בחמנות קחמית הטבע, שפיר קצן חכמ הטבעי היכונה
 קלם באש קן בעור, והוא שלם באיט קחמיה הזאת א"ל ג בחמנות.
 הע השלם משה רבו עה" נוסף עולה קחמית האצנית, המסדה ג"ל א"ל
 בחמנית נאמנות שפן אהפך ין ידות הטבעיות ין הע"ל א"ל ת"ל
 והנה הטבעי שהוא הודע סקה הראשונה וההולו קחמית הטבע, הוא
 החכמ בחמית האלהית או אפ"ר או אודע עזאל העולות ויקט כל הסקות ע"ל
 כי אז יראם האצנים ותו". והפיק אז היה מלה יודע מו מדקס עיו, ועאלו נאמר
 (קידקס י"ל ח) פה אל פה אצט בו" צנה דהו אור : פה א אצק"י
 או פה א א"ל "ע"ל המאט הדקס בו" הנאמר גבי ניועה, א"ל הפין כיו
 שקמט קל הכתה ותקאה, שהוא כיו (עצמא) התל' אלו מאה מפדה אל
 פדה, שהיכוון קל אלה ין הע"ל א"ל הע"ל, א"ל שהוא פניל שהכוון, שהוא
 העצמ קל קמט החמיה פ"י א"ל פ"י שצמ נצא ממל שום נדעה וחמיה,
 ואצמט הכוונה, שצמ אמצמ העולה קעום מוחצ, כי כבוד ל' מא א"ל כל
 העולת מ"ל א"ל. והוא סוקב כל עצמ וכו'. ואמר בו" ווא איר פ"ל
 א"ל פה אצק"י אתו" הוא ע"ל שכינה ידקמט מתע קמנו א"ל י"ל.
 והנה בחמית הטבע נודע סוד העקור הקצף והצמיחה א"ל כל צק התלו
 קצין, וניצא שהצין הוא אמש האמצע. לבין הסדה הראשונה וכן היסודקב
 והחמית הטבעי יודע שפיר אהפך ענינת הענינים תחת הצין, א"ל בחמית אצנית.

והנה קבלת יצחק ג' מצות (הניח: א) שנים אמרו אל - שהיה יוצע מני
 מצות עמו. (ב) לוצע צעט עיון, שהיה יוצע מני ומה יוצע עמו (ית
 ומה, משוקים קבלת צימתי וזה יצעני קלמן הילנה ועל, לקבלה אמר; וא
 היה יוצע מתי" וקבלת אמר: היה יוצע איבתתי". (ג) יחזה שדי יחזה
 קבלה, ונמא אטכחו של מק.

העין הרוחני מתחיל קלאו לג' פנים, (א) חכמת הקדוה, הוא רוח אלהים
 הסובב את כל יפלות הקדוה, קל ענפי היצעים אשר על הארץ, קל מאכתי
 מתקנת וכל עיון הפוע קטקע עולם הנזה ארץ הצעט הפלועה למצפ, (ב)
 חכמת הנביאות קל, שהם יוצעום ארמור חכמה וחלונות לוצעים עתיבות קיה
 שפלט מן החכמים, אכל מוגלים הם קדושתם, היכונה: חוספלוהא שבעה
 מאורה". (ג) נבואת ישה, שהוא היה שמו התורה, היכונה: אוספלוהא
 היאורה". -

והנה אמרו קדושים (צד אחי), אמר תקרה" שיה שנתמ אלא על גמר ועל שיה
 וחכי וענו וכואן משה כ" חכמ כ" ולמנא דאמרי תלויהו חילום שער
 קעה נכסאו קעזאם וכלם נענו אלה חסר אחת שנאמר ותחסרהו מעט מאלהים.
 יזה נראה קעט קדעט ר"ל. סאי ארלי אנקיא להתמאנה, עז שעה שלם נכני
 קעט החכמות תחורה, וק ושנוצל הצידו, כי חילום מול חכמה נמצאו קעזאם
 והם שער קעה.

והשתא יתקא שפיר קדעט ר"ל כי קעזק החכמה נציה קעזאם קן
 קעזר אלה, אכל היה הקדל קעיהם קנבואה קל פלם האורות אלה.
 אכל השכלו ר"ל אחת את חכמת הטקע גל' אג' פנים. והנה ידוע כי ש
 אכל נמצא טקעי ג' כחוט (א) הסקה הראשונה, ההיולו או כח המניס ל
 צקט מלך הויתו שהוצ (ב) סוג העקר, לארד הצמחה והקבלה של ל
 צקט התלוי קיסק הזין, (ג) כח התפורה (שטאן וזכסאל) הינקב סובב הווק
 נמוזר חולה קל הטיאה לרה, האלו נמצין והאלו נולמן ואלו היא כוח
 החוה אשר באוכלי הטיאה לרה.

והנה הסיקה והראשונה או ההיולו, שמה הנכון הוא "אמרי אל" על
 שם: קעטרה מאמרות נכסא העזאם" וחכמ הטקעי הוצע את הסיקא

אין שם כל זמן, כי תהיה הוא אסלה ין הזין, אפי' אין הנקרא יוצר אשתי שם
את יעקב דמתי או מדה ויתר הענין דמורה, ועד"ל נאמר: "וזהו ז' וז' ז'
או מלה פנים או פנים, לאור מציאות בקצואות מקום אמצעי (אונן
מוטאקארי) (פרק א' קיורה קראטן).

והנה בחכמת הטבע, ראשו כח התעורה, היכונה קלם שרדי
או נפילה של גלוי עיוני מ, אלא בחכמת האלקות אין שם כל
תעורה ולא שנוי, רק כל עומד, ויהיה בענין העיון וההשגה, וכל
עבודה שבאה היא יתקין הוא מזה הענין, ועסדו רגליו יהיה ההוא על
הר הדעות יתענין סבותיו לאור מסובקיו, וזה הענין אשר או ילה
ועתה, ואתה מה עמד עסדו, אצו עמד קין ה' והולעם" (עכ"ל המורה
פרק יג' אכאטן)

וע"ל: יתענין סבותיו לאור מסובקיו" פ"ה קו בעל גקעט המורה, וזו
הוא שכל בעל וצרכו ארבעה סבות, והם החסר והצורה, הכוונת והתפואה
(מאטענד, פארט, ווירנענד אורזאפט זאנען ערצנוואגן) וכאלו יהיה הפלא
קל תפואה, ע"ל האצט, יהיו אצט הסבות הנצרכות נקראות לו מין, והיות
האצט מצינא הצורה אקד, אלא החסר הוא נמצא חוצה לו, וכמו כן הפלא
לו עצמו הוא נמצא מסבט זולתו (כי או אקער שניצא האצט ע"ל) וזכר
מצינא הפלא וחוצה לו, והתפואה (יחס הפלא או הפלא) הוא ג"ל נמצא וזכר
מצינא הפלא וחוצה לו, הפלא קזה אמנא מורה השפוט וצרכו אצט סבות
החסר לו הפלא או הפלא הנמצא כקו נוצר מצינא לו, הנעב, הפלא
לו האוין הנמצא ג"ל נוצר מצינא הפלא וחוצה לו, והתפואה שהיא תפואה
הנמצא הפלא שהוא ג"ל חוץ אלי הנעב. ואולם הפלא הלא תפואה
הנמצא הפלא וחוצה לו, הפלא והתפואה וזה יהיה הפלא אלן מצינא
מפיק, הוא בעצמו הצורה הפלא והתפואה וזה יהיה הפלא אלן מצינא
הפלא אקד, כי רצנ אקד יחייב הפלא והתפואה הפלא אלן מצינא
מקומן וזה אשר הרב"ל; ועסדו רגליו כל יתענין סבותיו (ז' מ"ה שכל זלמן
נעיק סבות הפלא) לאור מסובקיו (הפלא עצמו שצנני נלצא תפואה אקד
הנצרכות).

לפרשת זכור (דרווגענעטיג)

גרסינן ק"ל שילוח הקן (חולץ לאט): "אורי אור פפואי אור מתנה" מלא נ
 קראשו. ש' ארבע יהו? אור (שג"ל 10) ואגדה של ראש. ה' משה ין התורה ינין?
 (טאשניט) קלוג הוא קש. ג' היין ין התורה ינין? (שמ"ג) היין העל.
 (3) אסתם ין התורה ינין? (צנטיס אז) ואצי הסתם אסתיר. ה' ירצפי ין התורה
 ינין? דכתיב (שמו"א) יר זכור ויתמגינין יורא זכורא."

היאיר הנשיג הוה, הנכתב בגדר חידותי (רעטהזאל האר"ט) אור דרשם,
 אנצוא פתחונו, בין קצבם השאלות והתשובות וכן סיכומן אזה דדו.

השאלה הראשונה; אם יצא קן כראשו של אדם? "סוקבת; אם ראשו של
 אדם חשוב בקרב וקריון ביה של הארץ או לא, ופגם אור, ין ואגדה של
 ראשו, ורש"י: אע"פ שיהיה כראשו לא אצרה את שיה, ש"ל אדם גופנה אציה
 הוא, יצא אצרה את שיה דאז נרייה ערף והסתא ניו של הארץ קריון קרה?
 וקשה הא כמע ג"ל קל ע"י, וצ"ל, כי האדם של השגרה, ומן קשה
 ג"ל דאז מערי קראשו של אדם יזוין כדאמרונן של קודק, א"ל? אור אר
 ייה דרן אע"פ קנו קודק ארץ לא שעתן נע קודק, מכאן איהו יולע שונק כ"ל
 המצוה הזאת, היתה אורא פנה א"ל חערי אומתין, אשר יהיו לחקור

קטעיו (המצוה, עוז מאלים נעית דקום, קראשורט ניו חכמי הישנה הראשונים.
 והם אידו (רמב"ם פ"ה י"ג) האור יתכונן טובים, הרי זו דרן היעניט?
 של אן דרן קודק רחוק, ואל טוב וצד שיק, יודנה יודים. שמתין אומת."
 ונאירו של פירושים דקום בתלמוד וברמב"ם וברמב"ם דה"ה החטק והאה והכה
 גאננים כיוצא בהם, ונעמנו נציר פה תפילה דכתיבה בגדר ההיסט ובאורח
 קרה אפילו הענין.

האור יתכונן טובים ה"ל דרן היעניט "כה" קנוסח הקינא ורמ"ז והיא
 שניה ק"ל העונא תעין, ונאירו הוה פירושים דקום, דתמ"ל דע"ל סע"ל שום דפיתחו
 כ"ל ראיות, לאור ורש"י אלהים טובים, (עין פ"א של החיים).

והנה דקטי התם נאמינין בהקצת הידוע, כי נילא קודקוים ואחרונם הקולוסוקים
 שות כמות, והיי"א הטוקים, היורים אוכוחים, סוקה העולא (א"כ)
 סימונים) דוא אהרוד פ"ן דער קעסעסן (ווארט). ק' רעזיס, היורים אוכוחים
 מרעה העולא (פדססוועלענס, דעא סייענע, אצער אהרוד, דאס דעא ווארט

אם רחמים, באורה מרות של תורה אצבע, ה"ל ישוב.

ונראה כי לא זה יקראו במו"ל במאליה היזורה; וטעם דא" את האצבע ונעמה
בגן עדן אצבעה ולסירה". לפי הרב נראה, כי אם תגיד את האצבע לטעם
שהוא אן עדני אפואל העלמה והלמורה, לועדנה ולסירה, והגילא את כל תעל
האצבי וכל העצמותו קשה"ל אצבים, והטעם של הדעת והחלט ל דעם טוב או לוע
וזהו דרך היות, ונראה קצטיו של נחל ולא בחר האצבע בחיים, אחרוכי נעשה
האצבין קידוש טוב ורע, דאצבע כזכה הזאת הוא גוף האצבע יעדן אן אחרים
וכן ל שם ולסירה אחרת את של החוש, ע"ל לטורה הכרוקים, להטא כח והחוש
(כע"ל שם בערבנות) של הצורה והעקב: ע"ל הכתיבה, וקלפת חרב והחוש
להטא נסוד החיורה (שטאל וועפאל) לטעם תמיד לכה גוועט, ולעוד קלפת זה
את דרך של החוש, (ע"ל ק"ל ק"ל ק"ל ק"ל).

עוד יבוא ק"ל ד"ל בעודתן נ"ל חל במאלו ועטת חורה, וכך קראנו שיה
קלם הגאון קלם טרה ילה, לפי שני שחלה קלפת הדעות, ופלה נחוק ק"ל
לקבלה יורה, ועטת חורה, היותו שלוש קסם במאליה, היזרת מן היזורה,
וכן יבוא יהוש הכוזב ועצמות, וכאשר בולקט (במאליה ה) אן עזאי אלוה דה
סוף תולדות אצב לא גבל בתורה"

והנה אנו קודמל (קוד"ל תבא) כי יקרא אן צעיר כ"ל ואיה התועת ניטול אטנה
עומ שנתן תורה רחמים ע"ל אהמתן אן עד לנהא בו בחו וכלם שחטו של תורה
אל האצב בק מחיו של הבהיה יען שנאמר מוח הלנות והאזה על"ל ואז עזב א"ל
שאמר תורה אמו ואת בנו כ"ל הלו כי יקרא אן צעיר ושה"ל (נאל, א) כי אולת חן הם
לראשק. וזכר כח ג' דכ"ל א) יולה, היותו שלוש האצב תמיד שלושות, שאל נשקא
שאל בתפואל השמות, ורך הנחולו ע"ל אהלתלם. ב) קרבנות, היותו של
כיו כן השקמה של כל האצב החיים, קצב כלו שאל יפחת ע"ל אזה מן
יהם, א) צולו השחיתה ואיסור הטריפות ומצלות האסורות. מ"ל הענות האלה
שאלת מוצאות אחרונה של יי שחל במאלו. כדכתיב, כי אולת חן הם אראשק"ל
ואשר יקבענה ויפיוק ג"ל של חל שחטו שם בעודתן של.

ואחריו כל אלה יתעצ אנוס אשלה קשאה הוואערה, יבא קן במאלו של אצב
יהו? כלומר יה תרופה יש ואיל שנה ארז סענה ייעלה ד"ל צעיר, ואל
ואצביה של דאלו, כלור דקה דה יתעצ מן הוכח שה"ל בין דלד הילק וקן חולו,
האצבי (סעבדוק ע) והיו דוד קא עד הוואל, א"ל א"ל בעל דוד אשד של ב.

בזכרון (שם זיוא). והנה שתי השיטות יחד, שיתרן כאחת כוזבות, שאם אינך

נבא בחינת הטוב ובחינת הרע יבד העיקרים, אבל כפי זאת אין טוב ואין רע

בידינו מוחלט (יבד זיוא) דאקסטרימזיטעס. בחינה (אוכה ג' את) "ע"י

אלוין או תבא הרענות והטוב "לומר שאין בידינו הטוב רע או טוב, כי אם

"יה יתאון ארץ חי גרם על חטאין" לומר כן הנהיג תפוס או רעה או טובה

על כן: עתה דרכי ונחמה וגו' "וכן הקרא שם רש"י אהבנו את בניו רזא: אש"י

יומ שאיר תקנה ראה נחמה ארבע את החיים ואת הטוב ע"ו אז יבא רעה וטובה

ע"ו אלא רעה בא מאוה אעשה רע והטוב אעשה טע, ארבע יה יתאון למה

ותעסם הארץ עם אז על חטאין."

אם כן יוצא מזה, כי אם איננו יודים הטוב והרעיות אע"פ הקורא יתראה,

רע ביחוס העיקרים, ואם כן אם זוהי המאמר: "יה הוא רחום ארץ אמה

רחום" אהמאמר: העולה מדעתו של הקנה רחמים" לומר, כי ע"ד ההשאה יש

איננו יודים (אויגנשא רשען) אהנה אשכ את האזן, אבל אין אשונת אש דומה

באמת, ושאולט הידות קראו קלם גזירות, לומר דים נרע נעזר שחזו תלו

קשיו לעתה, יה שאן הפע יכול אדק ואין האזן יכול אשוע.

ואה תאמר "ותכונן טובים" שייחוס באמת אונה מדה אע"פ האמת, ה"ו מין

ומפניו.

ואה הוסיפה המשנה אהודו או סדר נסח התורה של הישוע האלה, שהיה אוסרו

תורה משאלט: "א קן צעיר יגועו רחמים" ידת הרחמים קעצם הקורא, ואל טוב

יזכר שיק" השם שהווס על הקורא מורה על היסודות מין קנען השליחות, שרעא

הואק, אשר שמו בקרבן, הפע השם הזה נעש על הטוב העצמי, ואם כאן שיענו

מדת קעצם הנשוק, א"כ הוא יותם מאחד, ואז"ל יודים יודים."

ונה יקראם קעצם קמעשים (דנחיש א), ואה נעם לפניך היום את החיים ואת הטוב

ואת היות ואת הרע. "כי קעצם הקמיצה אן קה משוב או מוד, רע ארבע רע, והאסוף

חזיר (שם) העדות קעם היום את השנים ואת האלף החיים והיות נעם ארבע הישוע

והעלה ובחרת בחיים וגו'."

היוצא מזה כי אפי בחירת הארץ יבד מזה וקמיצת יש מדת החיים או הטוב

וידת הישוע או הרע, שאין באמת לא אלה בידיה העצם הנשוק כפופ.

ואפי זה יש או אדן, דדעא היכי דנאיר שאמת עק צעיר כ"ו ואל טוב כ"ו יודים כ"ו

הוא דאסור, שלום דיוה, שייחוס מדות אע"פ הנשוק, אבל מן שאמר אנה טעם

וקנה יתעלם סקני הנצאה,
 (ג) "היין ין החורה יתן?" כי הוא היה ין החופץ לערו. וכיו שגאמר
 גמי אצט הרע, "איתר, אט התעם אשו כחארת, כן נאמר אלן: תיחיה
 אט צר עמלן"

ופנה איתו (גואה יקי) שחזו תלמודיו אט רשק, יקל ייה נחויקו שטאיתן
 של נשכאלו שבאומי הדור לורה? "אא אמרו אמנו, איתו א, יקל שרעו יסלחמו
 של אומי רשע, אכ" שבשופן יהרוגו שכל העולם לאו אא יהרעו, א"א אמור
 אמר, אמר ארמ יקל שהשתמו וצאם. אמרו או וכי משוא פלע יש בדבר
 אמר ארמ רמ אז עשו אלא ארעם ארץ הנקב"ה אז עשה עמרתן אלא ארעם
 נרעם דכמע (אעה ג) כי אז ענה יאבו. "וקויל" שהשתמו וצאם
 קויו נבוכד נר. ונראה פלע קדמת, שהשתמוה אהין אז היה ארעם
 ע"ז, דעין מהש"א, אלא קשה "לא ארשק" בהשתמו כל נשכאל וצאם, ומ דאם זה
 היה קויו נבוכד נר, "לא ארשק" יהוא תחת מחשורת רמ שהיו תו" נקב
 נר? אלא יש ארעמו מנה ב דקיים א) דחטא של יאכואל אמורוה אוכל
 בו כל ערבות, ארעין פלע סקני אר" שבשופן יהרוגו כל, וקל יש או כפורה
 אטא אמוטאית פלע, ב) אלא דחטא ע"ז אית ביה ערבות אית קיה ולנא
 פלע. דע"ז ירעם אמר דא וכי אע אז אטא פלע יארעל ורמ יחוירום
 כויל וכבורה, לאמר, שבאם רמ שאומי קמפאלו אמורח פל" דשאומי
 רמ קיחוד הקויל."

והנה ידוע כי בעת שולט המסע פניע בעצאם אזו נימן רשול אישחית וכיון שנימן
 רשול אישחית אמנו יבחון בן טוב ארע, ולפי"ו סקני תלמודו רשקו דאך קלעל
 ען זה שרעו שפאלו אמורוה נחויקו לאם ליה ורעם עזרמ רשקו
 נבאמרוהן וימט דהחטא היה של ע"ז וחייב טקי, אלא רעו עמן וכי משוא פלע
 יש בדע? והנה על העמל אמרו סקני?;

(ג) אסת ין החורה ענין? "דכמע ורעו והסתר איתר פלע מהם,
 אלא נעה "לא זכו וגואלה ות";

(ה) מרבי ין החורה ענין? ות"ל שהוא קבועת זרע דכנא, לאמר להלכות
 רמ קבועת רעמל שיעצמל היגפה, דכמע ורעוה בן רעם וכן ירעוה
 ות"ל היגפה.

ועפ"י תפיסת הטיב מאוצר כל קוד (תהלים פד):

"יה ודידות שלבנותי ד' לבאות!" (היינו נשכן כבודו יצא העקבות) "נכסיה
גם למה צלי וגו'" (בתחילת ספר ואח"כ לילה הנפל אהוסוף לאיורה) אבי אקלרי
(אהלום האב והקלר, לא יתנו ששהם ערומים) גם צפון יצאה קוד וגו' לומר
שישנה קו צפון, נכין שידות הנקבה" תלויים יצא העקבות, ע"כ נחלקה דרכו וענווה
איקל ערומי ע"ש קלש בחמט העט א) ד' צפנות (שלגות בלו) יאכו (קלש ע"ש)
ואלהי (אהלום).

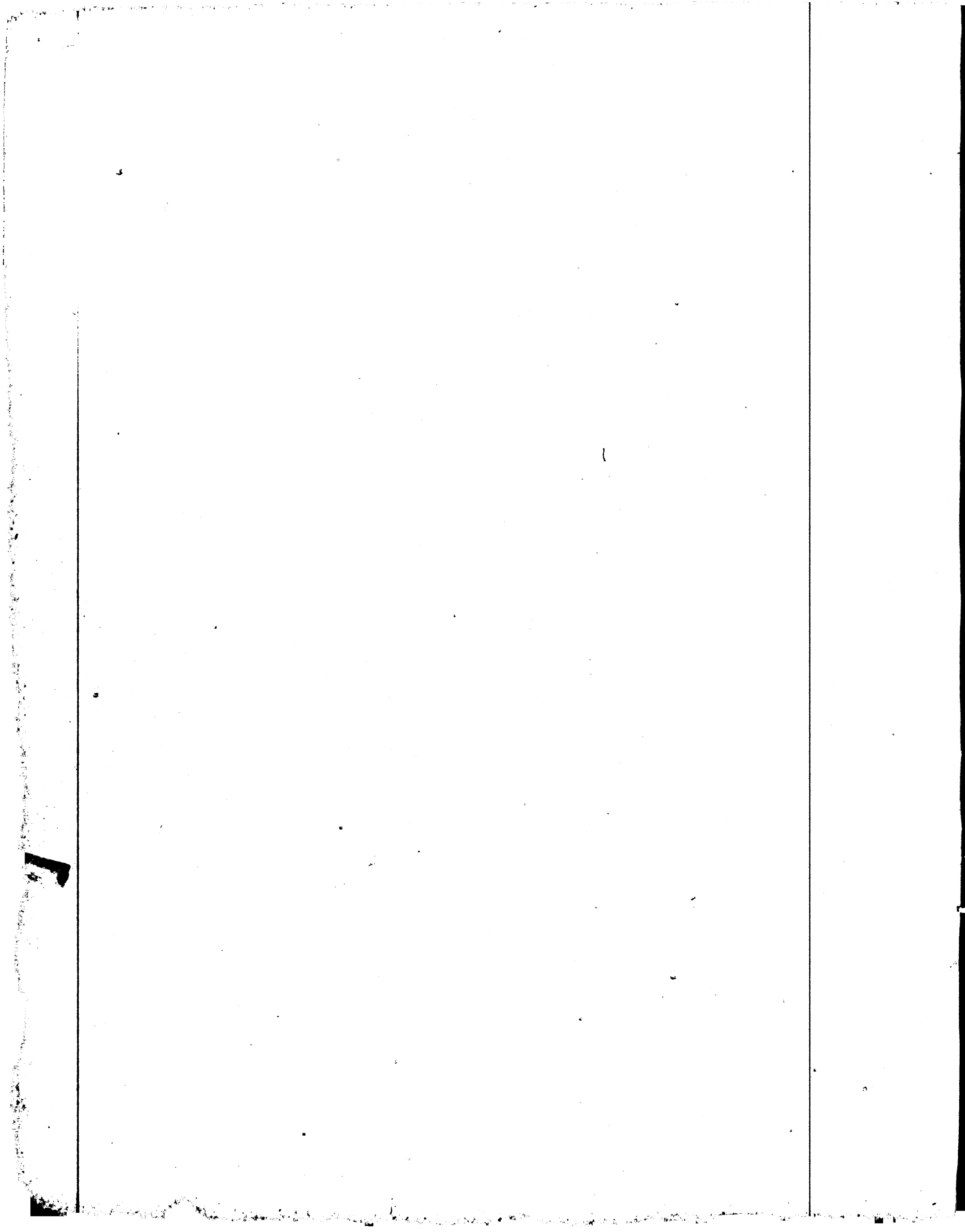
והנה יש הקדו גדול בין העצום, אשר היו אשלו על חיי האדם, בין ההולכי
קשטם לבד, ורע, והם היעצוניים בחכמות הטבעיות וכדומים כל דבר שאז בא
עוהם היסופת, ואשר יסקה זאת נעשה קולו אצלם בחוס וכדומה, של זין שאמ
דמ אמצה אמן דמ אמה, כי העצום וכדומים והיחזקיים ע"ש יכתובים, ובין ההולכי
קשטם החיים, היינו בחוג העיון ארשהו קשהו העלם הנשגב.

והנה על הראשונים נאמר (קראשית ו): "ורא ד' כי רבה דעת האדם
באש" (כי היה פעססומוס) ול יצא מחכמות אלו כן רע כל היום."

והנה קודם לזה נאמר: ויהי כי החו האדם ארע וגו' אע"פ ה"ש" הכונה
כי היה באותו אז פולוס"וכים גדולים שעטעו בטבעיות, ואם אמנם הקלוסעכ
קצתם היו אע"פ שם וע"ש לקרוב וקודם היה אעצור קעים, וגם האמצע ונש הרבה
קצ" רבה דעת האדם באש" ע"כ אשר נקוד ערבה אחרות את האדם אשר קטא
וכו', וזו נזה ראיה גדולה אמה ין השמים, וזה יקטע באחרים:

ק) "משה ין התורה יען?" לאמר ינין אמת מלה ולשונתה באהות, שהיא
הענינה, שנאמר: "קש" הוא קלר והיו ינין יארה ושלום למה" לאמר
שאז שיען אהות שהעוסט בטבעיות מאמע ינין יארה ושלום למה" לאמר
א"א אמ זה או ארען ולפתחתה למה השאם שואר אומר: "הראש נא את כקונן!
והתפודה: "כי אז יראש האדם ע"י א"י ויה שהאמע מלה ביוטו הטבעיות היה
מסדה שהוא קלר. וז"ל: "קן יארה ושלום למה אע"פ היום וד' אומר אז. אז ש"כ
ג"ל ונמצא שאז קלה הגזירה. ועטן בתו".

וכיון שמה היה ין הדברים קד' אהות ח"י כל היום, כן היה ע"שן אהב
ינין ין התורה או התורה, ככתוב ויהי כאלו ירע מלה את יצו וג"כ יאמר
ד"א קשנה סוף דה" קצין לשונתה שמתעדים כו'.

ואמר קישרה יגלה אמת ; כיון שהגיוס ירדני אתה המעוננות שחל לאחד
 יהי רפעי או רפעי "א" או תיחד יפחד פמאוק ויסואת רשע יר
 כי תבא (יגלו ג) ופי הענין ; כי דרך הפחד זכא פמאוק למתחלה או
 שיש בלא ועדכן שום שובא השודד ואתה או תיבא ין הפחד שובא קודם
 הלצה פמאוק, ויסואת רשע, פליד אח"כ כאשר יבא הדשקום ונגרשו כוס
 ג"ז או תיבא, והוא ג"כ פניוולט וחצנוולט נצח המורה והידות. "ועל יורה
 סאווולט העצמות קנה שחין יפחד יכל דרך זולת, כנגד סאווולט היולה, ליהיא
 קנצמות האקס.

פתח השט ואמר ; "עורבו ירבה ותוכל נא" הפעמה פטיול כנגד העונות.
 פתח השלישו ואמר ועד מנה אל הוא " יורה אל והשמה באלו, לפי
 זה אמר לי העולות נער היוולט ועד מנה נא".

יום נאם ידברושטן וקעט דרבי יחפצין (לוינר טעטל אהם התעוררה) בלוי אשר צבנה

עשה (כחמת צבט בעטפא).

והנה צער בען ג' (דעטיס, א) דרישה ואות יום יום ידברושטן,

(ב) שאכלה ישאונט שלפי צבט (ג) **קופצן**, נקבת אלהים יחפצין,

וכ"ל הווא אה"ל אקטוי קעזער כדאמרוטן (מגינה הו: יאנט גמ) ד' ד

אזוי אכלה ד"ל יעקב ער איזי הנה קטל ב"ל והלוי קרו אוה קר קו רב

דחז ונמא (והעין שאז האמיני אשר קומ אהד ואל האצט לטוב קעזער

שמה עז ל פשטו אשר עשה עז השנה) כ"ל עפ"ד יוחנן אבי מדכשט

ובכל אמות יום יום ידברושטן וכי קומ דורשטן אומי אקולוה אמן דורשטן

אומי, אלא ל העומט קמרה אצטל יום אהד קשנה אשנה, שמה עזו

הכמה כאלו עומט ל השנה כולה. " והכונה שכל הנקיות אהודות

אנו, שהעיקר הוא אה"ל שילמד תורה אשנה, וא"ל שמה אשונה או קודם

היכה, אנו עיני ל הדברים היכסודים אט התעוררה, וכנ"ל

אלה שאז ידעו שזאל אט חסאן, יאמר ישאונט שלפי צבט, וכנ"ל

פשמאשנים אהינאנים אקטל אז ד' מתפת כוכב פשטע ואל אומי,

אמר קרבת אלהים יחפצין.

וזה יקומט קאמרי (יומא פ"ד; יאנט ישע"ל נ"ו) כה אמר ד' שמה שלפי

ודעו צבט, א"ל עין גמלה תעורה למערכת אט הגיוולה שצמר שמה

שלפי ושלפי צבט (הגיוולה הוא הידועה אחולה שהווא חולה אקטל סומו

אהגיוול מיד היצ"ש) דכל ד' נהנה קט אואעזו גדולה צבט אהווא

מערכת אט הישועדה שצמר ושלפי צבט כי נקבה ישועדה אהווא

אקוא וגו' (והישועדה הוא נקבת אלהים)

אז י. אהעדימ קוה שצ"ג הענינים, דשילה שמה חפ"ל, ע"כ י.ל

ס"ה (כ"ו) אקא האק אה"ל העלוי, אמר רבא בתחלה קראו האק ואסוק

היותם מוסמכה לתקופה היא תמיד תורה, כבאמרו (קידושין א:) קראתם יצא שאתם
 או תורה תקביל. והנה קראתם הפסוק האמיר את רפואת התורה אז יבא קחיל קחיל
 מאורה, באמיר (קטבות אה.) וכל הנהנה מן העוהה קא קשה יסא מאי מתענהה
 קא אלא חכם, וק אצא חכם מאי עקיד איה הא עקיד איה איסורא אלא אמר
 המורה בלהוא מירח את הרטובה, בלוי בלהוא איב את התורה, וצדק גבין
 נואה את היבה אודע קיה חטא, וכנען המתואלות מלך העונות אמר: כי
 רציה נראו אק "אש" שנראו אורע רציה מן התורה מן הידות, "כי" כי
 היא "באמיר (סנהדרין ב:) חטא ישראל א"ל אלא כי זכרנו אמר רבא אש" כי
 שחט ישראל הוא. דורש אמר אה "כח הר"ג רבא אק אמות עולם ואמרו
 כי ציון היא עור שחט אה דורש אהשורה אש"ל רבא אק אמות עולם ואמרו
 אדז תקישה, אן שפני דרשן "מלא דקשו דדילה", לוי מלא דיהם
 תקישה.

להנה תקו הכוסות אבא באמרו שחטן וזכרן קה" הפסח קודם אפסח
 א"ל יום, "ש" אז אמרו ג"ל אבנל קה" תקישה קווי תקישה, ונה דקלאמא ה'
 פסח זמנה פ"ל קשה, מש"ע תקישה לא יומא זמנה הוא ואן אש"ל אמן למה
 קווי תקישה דא"ל היה שלם בלא זש"ע תקישה (אמית אמר ס', וקס'
 המסים קנה האמן קל ערבי נח) דורש אש"ל תנ"ה) קודם ריש אמר, ציון
 דורש אמר אה, לוי מ"ל בלא דרשין קווי תקישה? וא"ל אבאורה
 נמא בלא קשו דדילה, ונה מלא דקשו דדילה, לוי אבאורה שפן שלם
 דקשו דדילה קל השנה. ואצטמו השעם במחובו א צד, שחט התקשה
 אחוז מוסמך לוי, אלא אמר כן בדורון דרשין, דהיינו מורה תקלה
 וצדק קל השנה לה, ונה עמך עניינת הרפואה אברה, כיו שקטעני.
 ונה כענ שחטת אמר היקווא (וש"ל נח), להטע כענ אה שחט
 אצטמו שחטו אמר, קרא קנען וג"ל אש"ל אש"ל וקית יסע חטאת,
 וכנען המתואלות מן התקשה אה הנדחים שחט אה דורש, אש"ל נאורם

אבאירם (אונק' שם) אנהל' גרעיה תשובה שזדענות נעשות זו כלאגוט שנאמר
כי פאלט קעזונק ופא עסן מיזד הוא ונכי איה מרשע.

ב) קחו עיניכם בדקוים ושקבו א' ז' , ועד איהו שם קיועט, אלא תעב' ^ה
אגו כן וצאו א' מתעייים בדקוים ב) וזא ענדז אלא שיחטג או אבד' ^ה
שנאמר ונח' ט' ג) וזא ענדז אלא דגה כיון שקנה מזבח, ע"ל ועד איהו
אנהל' גרעיה תשובה שזדענות נעשות או כזכואט כ"י,

ג) ארפא ושקבתם אהבם (ב' ק' , היא התשובה הטובה, אשר
ע"ז נאמר צענים וכו' קמ וקשעים יפלו קמ, יתן כי תפלאן גמול
מתם ינפלה, באירם (שם) כי פאלט קעזונק, לא הנקמאים שרעו אגו
ושכאל הכום קנפלה כ"ל אלא הווע עלה אונת מתעלה כ"י, ויתן
כי הנופל יפול אקום אלא הנפלא יעדו קרסוליו וזא יופל איצט
יעמד אגופו,

אפאיר הנק' אפא ושקבתם, הרי תהיה רפואה שאיה אל שרעו
קין רפואתם האונק וקין רפואת הפל והוא ההופך קלה אפעה, ועד' ^ה
איהו (ואקל ירי' א' ש"א) שני דקות מתק כסם רצן, מתק חג' ^ה
רחיים, מתק ע'ה רוחה, מתק כוחוק קיחוק, מתוק נפלה עייה, ^ה
מתק אפלה אורה כ"י כי אש קחש' ז' אור י' - סאה.

קראו אורח, ואח"כ נקראו אהל, לאור שאלה עבירות הראשונות יש לאסור
 אצלם של הוי"ב, אהל משעב"ג פסע לאסור האצות והינ"ל נראה
 בזה היות עליו, ואח"כ ה"ג הראשונה, הן היות חמורות, ואז יורד
 צ"ע האצות אלה תלוקה שאם רחוק הוא אנוס. ויש אדעת, כי
 נחשב נחשב חמור, כי בתחלה אנו יורד כהן ועני כהנה כהניא
 וכמה שצ"ע או שוב אף אדעת עם קדוש ופועל להסו"א, וזה השער
 בתלוקה אלוהי א"ג עבירות הראשונות שכן היות חמורות, אלה
 צד אזה"ג יורד תלוקה, והיי"ג דרישה, שאם חפץ, כעב"ג
 נדו"א של הי"ב, שבתחלה דול כהן ואח"כ שאל כחוח, ואח"כ

חפץ כבש"ג, וזה שאסור (אולי יי"א) וזה צ"ע היות אורח, וקמ
 אסור אלה הדעת צ"ע אמן יורד אסור ומה והיה או שאם
 פדאוג' האחד אסור עלו או כק"א של מאה אסור והשם אסור אנו יכ"א
 קה"א עלו או כק"א של שנים עשר אסור, והש"א, אסור על אסור
 קה"א עלו או כק"א של אסור, כן משה אסור אסור רשות רשות וצ"ע
 (ס"ב שק"א משה חס"א חס"א הראשון, והיה אז הינ"ל קדמות האף אף
 אהיה נוח אה"א אכ"א אורח, ואף כי קדור דעה כזה) ד"א אסור יע"ג ק"א
 צ"ע ר"ב שהיום י"ג שש"א (לאור שק"א דוד, היות הינ"ל ד"א אסור)
 ירמיה אסור על צ"ע הוא אסור וי"א (לאור שק"א ירמיה ה"א הינ"ל
 ד"א אק"א ואמ"א היכרות אה"א אסור אסור כל אסור וצ"ע) אסור
 ג"א הש"א ק"א אורח.

והנה כע"ג יד"א אלה נכ"א הוש"א (יד) ג"א פס"א תלוקה
 א) "ש"א ישרא"א א"א א"א כי כ"א קס"א", לאור א"א תפ"א וק"א
 כי כ"א קס"א, לאור א"א היכרות שק"א א"א היו קס"א, וק"א כי
 חס"א א"א תוס"א א"א תלוקה, וס"א יש א"א אדעת כי בתלוקה הראשונה
 א"א א"א קס"א ע"א ע"א, לאור א"א כי תלוקה א"א קס"א קס"א

(ארה"ק תר"ד)

כתיב (אויב א"ו) ויהי היום ויקאו קל האלהים אהתעבב על

אויב גמ השטן בתוכו.

ותסג יועין: והנה בואא דבעא קריל שמה ואתו כתי מאכיא

אויקא קבעא קצס ז' ואתו אחוז ספנא קיציצההן.

ועב"ד פויש": אומא ווס שהיה ראש השנה, ויקאו קל האלהים אהתעבב

על ז' ארוב עמו, שצטן אהתעבב אלא על דין שנאמר (ישע"ג) נצב

ארוב ז', ויקא גמ השטן בתוכו אקירג הקטילות.

וא"ז, דאקין (שס נג) ויהי היום וקלמ אכומי חוכאים נשותי יין מו"ל

ש": והנה אמתוה ויאא שקושטא מו"ל וקין (ז' א') ועיה היום ויקאו

קל האלהים אהתעבב על ז' ויקאו גמ השטן קבעא אהתעבב על ז'.

וט": והנה יום דבעא רבא יום שקוק סרחניא וזמא כש מאכיא

אויקא קבעא קצס ז' ואתו אחוז ספנא קיציצההן אטעום קבעא

קצס ז'. והנה קפס חוצעה ז' ויאא דבעא קריל שמה, וקפס

ז' ותסג, והנה אמתוה ויאא שקושטא, אפ"ל קפס רה"ל תסג יום

דבעא רבא יום שקוק סרחניא? ומא וא"ז אנה קפס חוצעה אז

יסייגו גמ שטן אהתעבב וקפס ז' וסיוס קה אהתעבב על ז'?

והנה אפ"ל קפס חוצעה הוא רמא קבעא היסטיג, שאפויב נעש

קבתה ג' היום דקאו על ג' זמנים כס דרס אשר הציב ז' אפ"ל

תבא קרעק, והיוז א) יום הדיון של רה"ל (ב) יום הדיון של עש"ת

והוא התחילת ימי השבוע, ג) יום הדיון הקדמא יום סאוטא הסונוט,

והנה דש"ל קריל, אהתעבב על ז' ארוב עמו שצטן אהתעבב אלא על דין

שנאמר נצב ארוב ז' והכונה שהאלהים שקל האלהים קאו אחת

עם ז' ואל העההת, והקאו רא"ל אשטן נצב וזה על גרידה שכן

שיהיה ע"ז חסרה, אלא שהעכו"ט נוספו מאלהם, ע"ז אינם, כיון שניתן
 דמות או שחיות אע"פ נקחין בן טוב ארע. כבכחם (זכרונה ה"טו) וקצק
 גרע אע"פ קצק אע"פ הגוים השמנים, אשר אע"פ קצק נשט והיה עזרו
 אכסרה, איך ארע או בן דרל ר' והושע רכב, אלא אחד זה ואחד זה
 קעכו"ט הכתוב מדק, ושהקנה"ל בן אע"פ העכו"ט נולד בן אע"פ אינדין
 קצק ואינדין קצק ואח"כ נעלה אע"פ אע"פ אע"פ (לאור שנקל תפוקתם,
 והתעב"ל אפניהם ל'הסבה שהייר, יפני פירוש"ל א"ה ר' קו
 שדרל שרתקה מענישם ואח"כ נעלה אע"פ אע"פ אע"פ (לאור פירוש"ל א"ה ר' קו
 א"כ קלה או שרתקה"ל באו קטרונוא עם קרונוא), איך ארע ירה
 הוא בן דכמע (משאו כח) עוקד אצמיה ולקע אח"כ א"כ אינו או טוב
 או שהיא חובר שדה אחת ונזקלה ונעדרה ינו שהיא חובר לדות הודק
 ומוקרון, איך אפן, אז כן דרל ר' והושע רכב אלא עוקד אלהים
 ע"ז נוס מותן ולקע אח"כ מאחיו של ארת"ג, אינדין רעיום ולקע ריל
 אלו עכו"ט שירדפוס אחרי הרוק אחר ע"ז אלהם. (השאלה הזאת
 היא שאלה עיוקה אע"פ ההקד"ל קין תורה ין הלשיום וקין אע"פ
 הדמות, שבאמת נצטעו קזה שט הקדוים ע"פ רעיום, א"כ שאלו אינם
 י"ל צעיון שמיגוד אלהים רעה כשאלה הרעיון קערה"ל, אלא שכת
 צעין אע"פ אבא אע"פ שכלו טוב, ק"כ אלא ארע, אשכ"ו תעיו"ל דרל
 ההולכות קערה"ל, נעש הלשיון שמיגוד אלהם רעה לשחום קיסורין
 ועזוס מזהקרה, א"כ לשחום בחוקר רעיון, ויל שנקלום היסורע מעל"ם
 כשעלה דראקל שער, אחי ורעי קואו, ולזה שאלו הסכנות אע"פ התלמוד
 שובא"ל אע"פ רעיון התורה, ופירוש"ל אע"פ הל"ל הטוב של התורה קערה"ל
 אלא ר' קו הסקיר אע"פ הל"ל של העל"ת"ל ורעיון רעיון אע"פ אע"פ
 כערה, כשעלה אע"פ רעיון ורעיון, ועין גדל של, שכלל אע"פ אע"פ
 וק"ל אע"פ צעה אע"פ אע"פ ולקע אח"כ (לאור קערה"ל) ורעיון רעיון רעיון
 אע"פ אע"פ הוא ואל"ל (לאור התלמוד) אע"פ רעיון רעיון רעיון

11

כמעט נצט ארוכ, והנה יומת הנה או זיהקוא ראל ין אלהים נצט געצט אל,

קרב אלהים ולפני (ועליוס ק"ג).
ונראה כי רש"י ספק על הא באמרוסן קינדל (ק"ג ל"ג) שני תלינדוס

גאל ד' יהוסע שינו עטיכפין קשעט השליס, פאז קהם סרדוולט אחד [יוסר]

אמר אלהים אתם בניו של חורה תנו נפשיכם עליוה ואם אתם בלשה
לה אתם נהיגים עליוה? (שקע הישראלי, אהל קביה דקיסוס קשטוט השאום

אשנות יעט את אקוסן אקוס היהדות ולהחליט קשטוט יערהי הגוים וניוסו
העיוני, אקא קשעט שגז חולרה, דאעז כו גס הנצחוס אשר עמדו כעצט

חור אמנה ישראל, והנה קרבן לט אוצתיו, ונתהפכו כחור חותם ויתעלבו
כו אקוס" (אוקא אל"ג). ועל תיה השור כי פתאום דאד שונו עטיכפה

בתלינדו ד' יהוסע אשר השונו פתאום קצקום בלעאום ואלן אקוס אחורו
קשעט לרה? אירו או קניה זעו ועליוה זעו נהיגים אלא שאת דרכו

אל אקוס אמר את עצמו אדעט (לומר האז גס אוהודו לחולט חיי חולר הזעני
אמל על זה קושע"ג ע"ג המטה, והרצוה כי קניה זעו והאז עליוה זעו

נהיגים). אמר אלהי שאשה שאלט את שאלא ארעפ אס השיקותם או הרי
עטק ואם אמו הרי את שלמד ארעפ, אמר אלהי כמעט אחד אמר (שע"ג)

נצט ארוכ ד' [ועליוס אקוס] אקוס [ועליוס] וכמעט (יואל ד"ג י"ג) כי למאלק
אשכ"פ את על הגוים יסקיב (השחלה הזאת יקוארנט כי ישעיהו הנקוא הוכיח

את ישראל ואמר כי נצט ד' ארוכ את עמו את ישראל ועליוס אקוס עמו, מעל
האש על זה יבנית, כי קחיה שרעבה ידון ד' את עמו, ואכ"פ יה או אהעני

את על הגוים חני, האז שולחו היה שלחמ עני, רענו, ע"ד אירע
קעו הנקה" אחורבו קענה וקעו אכפלו ודעה קרואו גרמא). אירו או

קשעה שרעבה" דן את ישראל, דן אמרן מעליוס עניד קדון איכפ"ר
קדון אקא כשהווא דן את העכו"ם דן גווש גנדקין קדון אשכ"פ קדון

(לומר, הן את קשעה שרעבה" ועניל את ישראל ויגאל חוב ע" חייב, הטנה

המורכב על מצבות הורה, וזה יקוץ כמעט (ישע"ה סא) שיש א.ש.ל
 קהילה" חתן נפשי באהבי (כאמר ליש או חתן קצואם הבין וקצואם
 הרוחניים) כי האקושה קצוי ישע (זו הורה) משול (צחק ושע"ה) קשט
 הדבן, כ"ש עם קצותי עש כיקוץ אהרה).

ג) תורה ין השנים, כולל ק' סוקוט, א) סוכ השנים ב) סוכ
 הרוחני. והיינו ק' נאום אשר אמרה, והוא הדבן אשר חתן הים
 מהל שלמהו לא המרה לה על דת אחת, כאמר אמ יש וסוד
 קמרה ואשר הדימם בעזרה ואלו מאי דעלך סם אחת לא תעדיד
 ואיך פירושה זני גמור, כאמר האל האולד הדימם יקלט בעלה
 אהבה, והועודים בעלחניים האל יש אוו כן קבלה ין הפיחלים
 והקמורים למסרו אוו מדת השמורה.

ד) שכר ועזר, שהם ג"כ מלך עצים ל' דעיים, וידוע כי האל
 שכר מצוה מצוה וזכו עקורה עקירה, ע"ז מהרסון אחריוקין סיק יצאו.
 והנה הלאין שקצואם, הוא קצואם על שטח בחינות, א) סתירה על סתם
 אקנות, כיו כוץ זעם אמת, שנוט מיתה גלמות, כזו שוחיה חיים
 לחנינים, סוף קהיה אלהיה, כזו שיתה כח אידע, ועל
 שאם התרם שויר צלמו צלם האלהים סופו שות, אלא אם יתיה
 חיי קהיה על האש, האל שותו אלהיה, כאמר לאוין ואקדן,
 והוא ב) סתירה על מנה אלהים,

וכן ידוע כי הדבן הוא וצ"ע והוא פאנץ הינוט, ע"ז הדיסן
 הוא קשט פעם, א) העדר הפאלי, שהוא סתירה ע"ז אקנות,
 ב) העדר הפרי, שהוא סתירה על מנה אלהים.

נצח ש"ס ל' מנח דין קשיים, א) דין עיזרה שהיא דין איש
כדאמרו נצח ארוב ד', ע"ד ונמי קצת משט נא"ל (ב) דין יזיקה
הייז דין שא מוצנו ועומק הדיון שהם עזרו ארצה, ונפ"ע ע"ש
המשלה המלה, שהיא עולה שטן,

וע"ד יקוצ מאי דאוריין (רה"ט) אמר ל' ונחמק איה תעסק קרה"
איה תעסק רחמינא אמר תעו, אלא איה מרוסן, מרוסן רחמינא אמר
לכרן תפודה, אלא איה תעוין ומרוסן כשהן יולקין ותעסק ומרוסן
כשן עומדין, כדו אעיקר את השטן.

התעויה שהיא הקפשה, יורה על הכרזה קלה, שהיא אדין
שאת חסור לא ק"ו והתעויה יורה על קול יולה גזילה, כדמחמק
ולא יקרא יהא אכן, היורה על עונש הרצה והעלמה, וזה
ה"ל הלצה הוצאה היא שסבאו ילדאו ין האקום אשר ילג ד' אע"פ
אותו כי תע"כ על משט ורמ עזרו ארצה, כמקוצ.

וזה יקוצ קמזור שמו אורוק "ל העמוק תעו כ"ל הרוזו
אורהונו קול רנה" באור שהם קוטחין גמחוט הטל, אלא אמעו
אורוק: כי הורה" אלון נורא מאק גדט על ל האט"א, ע"ד
נצח ארוב ד', ואתמ נצחיו לכב אפי ד' אורשפי. יורה.

וע"פ הצעות האלה ותקצו דברי התורה: "אתם נצקו
 היום בכם אפ"ה אלהיכם" היום הוא ראש השנה,
 שקרא הקד"ה להוציאו מן הארץ, והוא מצוה הורה המושל
 על אלהים שהם כחול הטבע, ונצק ארוב הורה" שהוא נצק
 גשם, והם עזרו ארצה, וזה יקרא, כמעט, אפ"ה הורה אלהים,
 וזה יקרא קרען החמש בארץ, ויהי היום (רה"ה) ויקרא כל האלהים
 (הטבע) להתורע על הנה"ה (ארוב) ויקרא גם השם כמעט
 (לומר הדבר הפלא והפריטי, והוא בא כמעט, להודיע כי הם עזרו
 ארצה, נמצא שאם היה השם אז אין הנפשיים כי אם אין העדום
 וכן אז נאמר בו להתורע).

וע"פ קדוה, מורה על תורה מן השמים, שהוא ספר הכתיב
 וע"פ נאמר, ויהי היום אפ"ה וקראו אובלים ונתעם אפ"ה היום
 על אושר הדגים, אבל אז ואלה התאונות עמו ופירי תה והורה
 אמתו, ואלו שקודמתו, לומר בני הישלה, נסע אלעט מנחם
 קדש ומאכנת ארצו.

וקראו, מורה על שני דעות, וע"פ נאמר ויהי היום, הוא
 חת"ם, דאיכא רשות לשון אנוססוה, כמאמר ר"ל השם בגימטריא
 308 ואל, וקפצק כמעט שם גבו שסן נמי להתורע, לומר אפ"ה
 הוא מן הנפשיים.

והנה היא שתי הקחנות האלה, זו השם א) שהוא המעיד על רוב
 הנה אלו שלו קח שהעם, אנו מתחילין אקעו סאכע כלה לצד ויסטק
 יחזיקו. ב) שיהי"ה גם השם מן הנפשיים, אנו מתחילין, אקעו סאכע סתע
 פואט יסטינעו ונתקרינעו.

ברכות (קס"א) שנה דמוג'ע' אלו תי"ב.

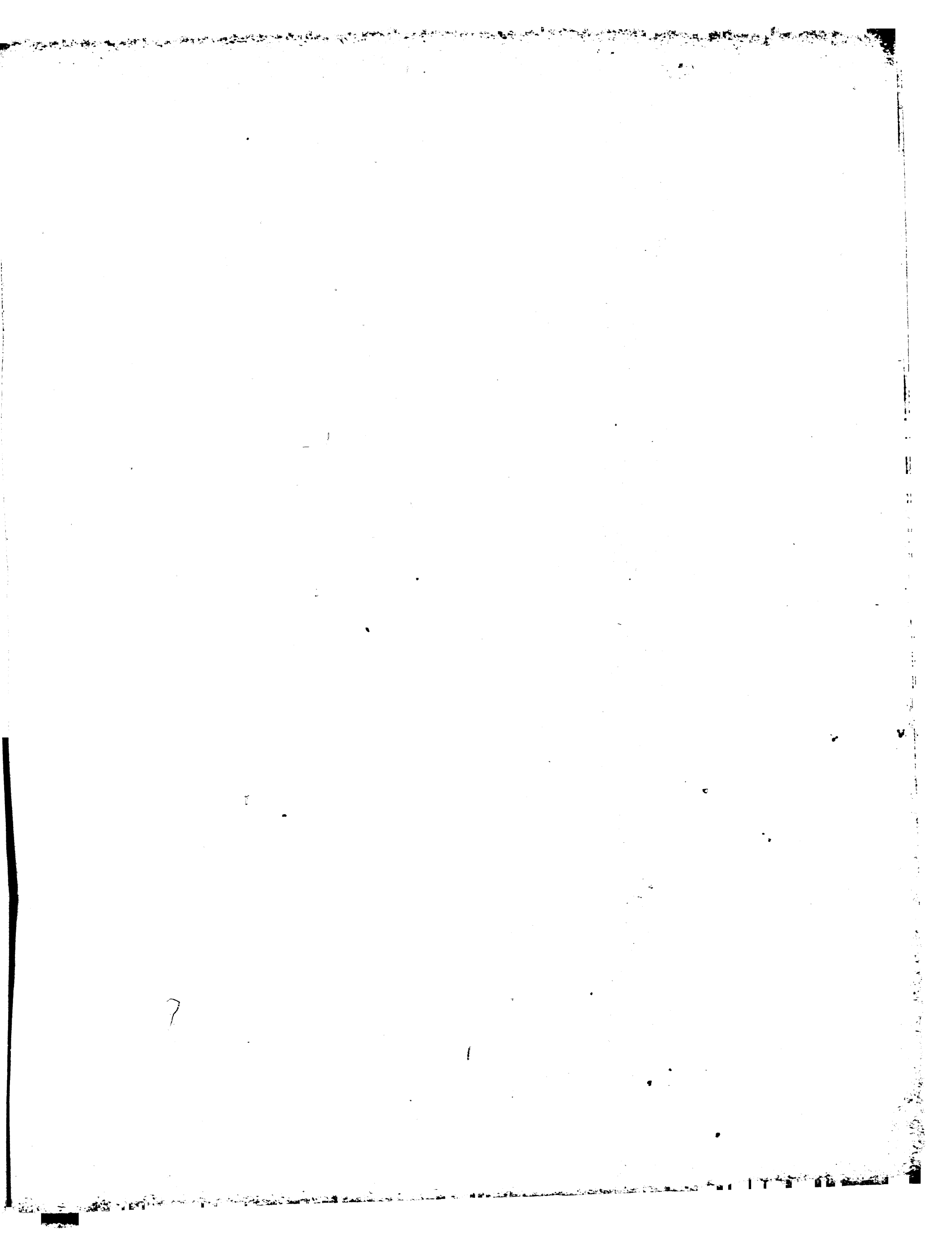
כ. א"ל רב"ל אב"י מאי שנא ראשונה דאתתתיל להו ניסא וסא שני
אין דלא מתברחין אן ניסא כ"ו.

כבר הוכיחו החתנים, שהקנה" נוהג בחסדו את עולמו קלם התקנות,
העבירה טקטיית והתקנה נסיית, הטקטיית היא היוקטיל מצד החולשים,
הגופניים, והנסיית מורקטיל היא מצד החולשים החזקניים. כי התקנה יורה
הוא יגוף ונשיה, גופא ין התחמנים ונחילין הם אוועט.

אם הפוסק היו חכמים אמרו, "מעמי התורה הקנה" עם יעשה עולמית"
כאשר שאין זה שינוי בקנה" והטקטיית עקאת קלם "גזרה", ואלה
דקטיות הם; "תשובה ותפלה ולצדקה" שישקורין את רוד התגורה.
והם אמרו אין סוכין אל הנס, (קפ"ט) הצדק אשתי היו צוועט
שנא. וס' ט"ז (ס.) אין וצדק ועלה נוס.

אזה שאר רב בפ"א אב"י, אמר יודעו כי אין סוכין אל הנס,
אבל על זאת דעו כי המצולעם איתתתיל להו נוסא, והיה ל התקנה
שארם באחרות פלג ונסוס, ונדע הסתם הסתור ד' פלג ונשרא קדש
ההיא ונסר אורתו אוד הטקס היוצא קנו קדוש רוחו, ומצדא לרשום
אוד ראוי נס בתע נס אפורענותא (ע"ן חולק נכ"ג).

וספ" ונפ"א אורס; "איה גבורותם איה נוראותם. הן הן גבורותם
הן הן נוראותם." לאו"א אפ התקנה" הסתור פלג ונשרא, וא"ל קשה
יקרא, הוא הגדל הגדור והנורא, שעה מורה אל הרמות פלגות ונוראות
קשה נוס, ואילו הן הן גבורותם הן נוראותם שהעטל קא נס בתע
נס אפורענותא, כיו שנאמר (איכה) (אז אלוכס לא עוקט
דוק הקטו ורחו אמ י. יכאוב כסכאובי ואלו ימרום שח א"ל
קעצמות ונדנה. לאור אז אלוכס אוחס לכס העטל ואמר שאפ

כאשר "הימן" עזבך בפרוודור כדי לרפנס אטריקאין.

אזה שאר ר"ל היטב אי שלום תנוי כ"ל שהוא עמוד הראשון
 הוא עמוד התורה, להם שני בנייקין, יתם בנייקין שהוא תלמוד
 קבי (כיו שפירש"ל) כן בכונה, ואז כיו שפירש"ל קטן וכתובת קטן
 (ניעין) באור מורה עקובה לע"ה, וכאשר (ק"א) הוא יתם
 דקטן אמרו חסידא אמרם יואו באקוט, יואו דככות, יואו יתם
 בנייקין, אקוט כנעם התורה להיא באה בקאה מאקוט, יואו
 דככות כנעם עקובה; יואו דניעין כנעם לע"ה, והגלה
 והא חנן מתנין שותא סדר, באור הוא לע"ה עתה שותא
 סדרים ושניה, והבונה לע"ה כן יואו דנע"ה להם
 דין איה ושאום, וכאשר ת"ל יתקין באום קסאום. - עוב שאר
 ד"ל ואמר:

וכי הורה י"ה, רב יהודה בעוקצין, האלה לבוקשט יתם קנענה
 ואלו צותים שבקשן קטרפוקן טהורים אמר הללוט דרב וליגוא
 קא חנעם הפא ואנן קיא מתנין בעעצין תלוטר מתעמא
 כ"ל.
 והנה דרשו ר"ל קי"ט שפ"ט (דף זא"י) אמר ר' זעיל י"ד (שעה ז"ל)
 והיה אמונת עתק חוסן נשועות חכמה וצדק. אמונת זה
 סדר זרעים, עתק זה סדר חוסן זה סדר נעים
 יעוועות זה סדר נזיקין, חכמה זה סדר קידשים
 ודעת זה סדר עהרות אופ"ה וראש ד' העא אור"ו אמר רבא
 קשה שכתובת ארם אבין, אומרם או נשט ונעט באוענה קקטט עתים
 אמרה, עתק קפיעה וקעה צפית אוסודה, פאלט בחכמה הקנה צט
 מתק צט ואפ"ה או וראש ד' הווא אור"ו עת אז אמ, נש ארם
 שאר אלוטו, האלה, כור חסן אפ"ה, האק והארה או א"ל ענפ"ה, קטן

עצמות או מוחיה, להרו הקילו וכמו אם יש מפאנפ כיכאובי, וא"כ אמר
זה טקסי ורק מירושלם סוף ה' וא"ל.

ואם יאמר נא, ישכחו, מה אני ולמה הזאת והתעורר בהתעוררה נפיות
הוא טוב אני העברה הטבעיית קשהתנו על סוף הקלר בא"ל
מצויים כאשר חלק ה' אל העצמים אשר תחת השמים, אזר
אמר הכתוב ואם תלכו עמי בקני והאכרתם אתי עם עיבת

בחינת קרי, והיולו נפ בתע נפ אפורענותא. והטעם כי הייטש
אב אולטא ואפרים בכורי הוא. ואירו ע"ז בלוקט (מורה רמז
קל"ה) האב חייב בקנו בה" דכסויס, ח) מולד, ב) פדיון

ג) תלמוד תורה ד) אוננות ה) אהשואו אשה, וכנענה עני
קנול הבן ה" כחוט של האב כדנתן האב זכאי בקנו ח) קנו
ב) בכח ג) בעושר ד) בחכמה ה) שנים. ודהוולט של הכחוט
א האב פועלים בקן, כאמור (משל, ו) בן חכם ושלח את א"ל א"ל
קס"ל א בן אהומהג באופן אחר של הבנים זולתו.

והנה ענין המילה, שהיא מצוה ראשונה לשחלוך האב בקנו.
מורה על תיקון הגוף והנפש, שהאב ע"ד פלא הוא בהולדו
ובהרגו ונ"ל על יצ"ל יתן יגובו ונכ"ל גם יחד. וזה יקוצו קשאלת
סורנוס רופוס אר"ל על המילה (ענין מדול תעמוא וספ"י עזר ר"ל).

אמר ר"ל:
"אוי מלום תנוי קלט דרב יהודה כולו תנוי בנייקין הורה יזון
קא מתעין ליתא סדרו?"

למזון הרבא הורה אמר על שאה דכסויס העולם (הנסי"י) עזר
מורה עבודה וגמ"ל, ורש"ל הורה אמר על שאה דכסויס העולם
(הטבעי) עזר דין אמת ואלום, כי גם הנחת עסק לטין

16
 איה שפ"ל, צ"ח אוסוסה אצח הנחש, אשן צ"ח דהיל אשן צ"ח, ויקאח ק"ל (נצ"ח כ"ג) אולאח חסאו נשאל אז יונק אהח אלא חלה חו"ל. מנה וסכר עושה קוצ שסדה של א"י הו"ו מ" כי קטע ועיה חכ כ"ס. ונע"ו (ע"ל ה"י) קואו ונמזע טעה אולאחט סולאול הפן אול חסאו ענו אז קיחו אלו"ס. והבונה שסכ"ו שפעו אלו"ס, חליל אנו"ס מה שדוכוחו אן הנחש וצ"ח הנשכ.

אשן הסדרות קצ"ח וטהרות א"ל הוא דהא תי"ח, ושניה כע"כ חו"ל הסקודה,

להנה הסקודה יש זה ה' מדתות לפן ע"כ, לו"ה חיל אלו"ק הגופל לחיל חו"ל החות, ושניהן מחוקות יחד, ואז הוא אז אז קי"ח, ור"י פנ"ס קן יאור חש"ב חו"ק מאל"ט קק"ל (שלהי סוטה) א' דריעות מקואה או"ו עקיות, ק' ונקיות מקואה או"ו טהרה, ג' טהרה מקואה או"ו פרישות, ב' ופרישות מקואה או"ו, קדושה. החד"ה ה' קדושה מקואה או"ו ענה, ו' ענה מקואה או"ו נראח חס"א ז' נראח חס"א מקואה או"ו חסודות ח' וחסודות מקואה או"ו רח תק"ל, ט' ורוח תק"ל מקואה או"ו תחול הפתים, י' ותחול הפתים באה ח' אלו"ה צ"ח א"ו.

הנה רע"ו כי הקדושה הוא הנחה החישוב ותחול הפתים הוא החישוב (עין ע"כ כי הוא הפ"ס הצ"ח). והנה "ו כי ח"ל מאל"ט הבא ע"ה הן כע"כ. נפ"ל החו"ל שלהח חו"ל הגופל, והאחיות כע"כ נפ"ל החו"ל, ויבנה תחול הפתים, שצעה ינה אלו"ס, ארבע נפ"ל החו"ל של הרצ"ס שמה וליה אצחן חו"ל כמאל"ט חפ"ל דר"ה, ונהה דריעות, נקיות, טהרה, פרישות וקדושה, לעי"כ חו"ל, כ"ג

קב תוסטן א"ל אזו א"ל מוסב אם אז האלוטה.

וא"ל א) זען אמר אמורה זה סדר זרעים, והכנסת אמורה קסמוכות ואז
כנסת אמורה קנפוד? ב) הוא אמר עתה זה סדר מועד ורפא אמר שהנח
קדושת עמם אמרה, אי פאטן תסוהו אי אז? (והל"ל דה"ה פרויה ורחה שלם
זאז פאיג). ג) הל"ל פי ל"ט אושנדה אצטוי הנקמט, ומה שטלנה אסדר
נעמן ב) הל"ל פי דעט עדיק מתכירה אצ"ל טהרות תלשי מנצטום וקלחי
סטה (ע"ז כ:). נצושה תשיקה וטהרות דביה משלות, דמן תל"ה זה הטהרות.
ה) קיה שאיר ישא אצטו שאיר אשמו ע"ל, יש דעט שות אוהי ישא אצטו
שהאלה כור חסן ואז עורר תוסטן. ו) יש דעט קישלו שאז עורר תוסטן
ואז עט שערך אטוקומל, ועט אפורענמט?

ונראה דה"ל ששה סדרים שאשה הם, וסעין תורה עקובה ג"ח, אונצטן
אע"ז שאשה זין אמה וסאוס, כע"ז ש"ה הטהרות האמות, הטהרות והנשים.
לכ"ה שני הסדרים זרעים ומועד, שניהם מתוקנים יחד, היתרום על הגלחה
דא האמונים, דאזי האז אז קיימא הא, שאם זמן נעם זמן תורה, ואם זמן תורה
זמן נעם. ואפי"ן סמך הכנסת ואיר אמורה - ע"ה, דהא קרא תל"ה.
והנה סדר זרעים מורה על האמונים שחייב אצטו אע"ז עקובה קללת היונים
כאמר שלט יוסף תעלה מאכה, והמועדים עתה על קה"ל מאפה, כאמר
ל מאפה אז נעלה קרה, ואצ"ל יצטע חוק"ל על אמוד התורה קזומן היונים
דע"ז אמרו אמנה ע"ה, כאמר שערך ואלה תודעו ק"ע וילפין אס"ל, ואצ"ל
כשנאלץ אצטו נשאל ונמט באיננה הבורה אם אז קולא יתליוד תורה
דאם קולא נמ"ל זמן זה נושא ונומן באיננה, כי שאלות נכסח עמם אמרה
נשק שייק בשאלת נשאל ונמט באיננה כיו"ד, וקנה נשאלת הולך נושא
התמ"ל סנהדרין צ"ל זי דה"ה זמן תחלת דענו של אצטו אלא על דה"ה
פסעו והו דאמרוין דרפ"ן ק"ע (ע"ל).

סדר נשים ונעמן שיהי ג"ג ג"ז אהדדי, דנשים מורה על יוקם הדין
ואצ"ל נאמר עולה נשק על ע"ה זה הו"ן קנו"ל ונח"ל דנעמן מורה ג"ג
על ג"ח כהקצ"ל אמרה, ואצ"ל צפ"ח אלם המועדים, הפע"ל תורה ונ"ח

אורח

תנן (ובא יח:): אם העב חכם דורש, ואם אבן תלמידו חכמים דורשין
אפלין, אם רגלי אקרול קורא, ואם אבן קורין אפלי דגיה קורין
אפלי באובך וקצורא וקצורא הימים. לעניה בן קורא אפלי פסחים
והיה קריה אפלי קדניאל.

יבנה היום העקב והניח הוא, לישור הארץ את עיניו ארבות
קדוש אפלי אלהים, ואלו שמה אפלי חלילה יקרו, הוא האפליה הולצאה
מאבו מנה אבו, אשר אלן נאמר כי ילך אב הארץ רע מעזרון, ואבקה
בבן הנפש דורש קולה ההוא קשטת הפסחים אובך, עזרא אן
דניאל (שגם דניאל הוא גלא ספס עזרא, נמצא לעניה בן קורא אפלי)
אקצורא הימים, והשם לקמרו ג' ספס האלה הוא, כי ספס אובך
כתבו ושה רבנו ע"ה, ונראה שהספס הזה הוא תפילה לא התורה
לה ע"ה המחקר, וספס עזרא כולו קען הקיט, הימנה אל קבול
אלו מאבול שמים שניה, ודני הימים הינו ספס החורין אפלי
הרצונים, והינו יום הפיתה. והם כנגד ג' דקרים שאינו, אפלי יבנה
אפלי ו"ה" אל ו"ה" אם נכחו מושב ואם אבן נוסוק בתורה (ז"ס ק
התורה מורה התעסקות בגנן המחקר) ואם אבן יקרא קדניאל שיש
(זו קבולת ע"ה) ואם אבן נצפיר או יום הפיתה, הוא אחרות דקרי
הימים, שאין עולם הזה עמך, כי אם חיי עולם שהנא חיי ע"ה,
ואם אפלי ארסוח דעתו ין התפילה היום הקדוש והנחמה הזה, כי היל
כדוק אורה או אהחטיואן קעו כחון קעט התפילה, אפלי כן קובע דאום
אורה השומע אקטיב, וכד תנן (שם ש:)

קק אהתענינן פדתי כהונה יבין אפלי באצבה לכה ואחרות. אן
אפלי כבן געט עמוד והפך אחת אל הרצפה אפלי אפלי שגם זין
השחטה.

קצה ידענו היטרה שניאו לפני קספר איוק, אהורט או סדר
המזדה ולסוף דרך אסקוס, אוד צניחו לפני קספר עזרא ודהי"
כי קונו עזרא היטה תשובה כי עמו ידע אהורטא נשיהק, כי
אודו קאז תשובה ווא לאום. אעזר שרמזו אזה אהא דגרסונן (קדכות
ה) תניא רשב"א אומר ג' מתנות טובות נמן תורה אברהא ולמן
אז עתן אלא עז' וסודקן, ואלו הן תורה ואז' והשואל היא, תורה יען
דברע (תהלים צ"ב) אלו הקד אלו תוסרנו יה כו', ושאה לספר
איוק רמז עז תורה, וספר עזרא עז א" ודקרו התיוק עז עזרע,
אזי ששתם איה כחן א) אצרו ג' שגזא בתורה אעז'ו קתיה
(ב) אעזרה נחת רוח אוורטו, הם תרבות לטעוריקוס קיורו שלום
איקווה ונלמה פרום שרעמ. ג) גזא קשמ סע' ונפיר קשמ טוב
כעז עזרע, אעז' איה שמה בחכמת, קאמר כי ג' הפאוסופיא
מסכת אזה. ויתעט עז' איהם (יונה קהא ג), איה ר' שכיבו עהו
חכמת א שמה שאמר עז' אודת אלא איהו א צרם שעת מיתמו
כעז אודתו מה שעת אודתו עז' אצ' שעת מיתמו עקי, אעז
איה א" או. קבלה סען מתווה אעז' השלו קקוט היוראעל
(קחול אעז') וההואק קדקן יחיבו (קאז תורה) והיעקל קימ
הויב (העזאם נמ זועד, אמן או חול אעז').
אז' וי שעתו יודע איה עז' אלו נאמר (קהלת) כי ג' אז יודע
האז איה עז' כעז' שנאחזים קעלדה רעה כל אעז' אעז' חכה
כי (סנהדרין פא') איה זו חכה רעה קימ איה רעה קוקלדה,
וכו'.

עובד יש אהבתי ראש"ל אלוהים ר"ת דהענין הוא אצות לוי"ט א"ל אלוהים כדו
 שבה אהבתי אלוהים, קנה שאמרנו או (שם) והוא אחת על הרצפה, לאור לוי"ט
 או לוי"ט א"ל כמך קצתם השל, אכן קראו ק"ל, שהחזה הפתח גמלי ב"ט
 חזונו דאחיו קידה, לאור שהענין בכבודו קודו לוי"ט לא העולמות, וזהו
 ענין תקופה שבה אצותם שלוח הרוח. וזהו שאמרנו ואע"פ אומר עד שגמלי
 בין השמיטה, אדעת היותם שבין אצות אהיה, כאמרנו סוף אצות אלוהים
 וסוף קהיה אלוהים, ולא היו נשמע אמת (קבלו) ולא קנוי אלא קרה, הפך
 והפוך הוא רמז אלוהים והגלויים, שהם מסודרים ומתקנים קבלו לוי השור
 והוא עולם המאצות שאמרנו לורה, כדעתם השמים נספחים בקוד אלו
 מ"ו קבלו המעלה נבא קום מ"ו, והענין הוא הפך, לאור הוא האצות
 אשר מענין קצתם השל, ויחסינו הוא הפך, לאור כח הדבור, ויהי הו
 אויבין? (לאור מהו הענין אצות אהיה) כל אשר נראה תחת השמים
 אם י"ד א"ל ובה קום שוא עמלו קונו קו (תהום ק"ב). (לאור הענין
 הוא קבלו י"ד אלוהים, אשר כענין קרא בספר עזרא) ותיא אשך אלוהים
 א"ל קבלו הו עומן כן זכר אנוש אלא שהו חוטאן, כי גמלי הנה כח המעלה
 אנוש אלוהים נראה ולכבר קדש, כדאמרנון א"ל ובהנה ק"ל סימן אלו אצות קידושין
 אקידו עין, כולו תמיד השמר ירפם על עבירות האלוה ואל קן העושים גמלי
 על עבירות הויה מכל מעין אלו אלו אצות קידושין אקידו עין (ואנוש יסע"א).
 והנה כענין ה' העולמות נראו לפני ק"ל ספחים, והענין ספר חובב כענין
 עולם העולות, שהם לאו תורה, כאמרנו אורחמנו עקב"ה חד הוא, ספר
 עזרא כענין עולם האמצע, שלם בכיוון קום המעלה לא יסערה, ולם ינוק
 נזכה העולות שלם ענין נוכחא שר הנתיב ונתיב פחותתן לא נתיבין (תש"ו
 שלהי נתיב) ודק"ו הוסיף כענין עולם התחתון.

אם קהל הדת הקדש והתענית וקפסעין שקודש השמייה אשר לפני
אלהינו נשן נשואת הגוף, הו פרחי כהונה יכין לפני באצבע לרדה
ואינו שם קרישן : מאי צדא א"י יהודה לרדה צדא מאי הוה גודל
יחול רק העמ ואז קא קבולו קי רק.

והנה רש"י
צדא שהיא אצבע של אגודל וכתבן התם ושלם ור"י
פ"י כי א הוא איה וצדא צדא צדא שהיא אגודל ולכן שטח בתום פתח
אונתו אצבע צדא אצבע גזעיה של ימין וכן נשים וותם העל וכן יוס
הפייט (ק"ל שקאים) גיא וכל עפדה בלצדא הפלו וזהו א"י שדורש
ולא קש"ל ע"פ הא"י ובאצבע שלש, קסאו וקלום יבדל מצד ע"ל.

ואהבן פאוגמט רש"י ור"י, יש אהבנים, כי ידוע שהא"י הוא עולם העל,
בנימל תקניט עולם הקדוה ותפירותן בקרין, ואשר על כן ראו אצב
אחשמש ואתן את העולמות כלם, עוג אצט, כי אצבע רויז אהלגמה
העליונה, לויר העולם העליון, כבכחש, אצבע אלהים הוה, והנה
אצבע העירא איה, נישא בו עולם התחתן, כמו לוסד הפייט גיא
ולא עפדה בלצדא הפלו, נישא ששולם האופצו נישא באצבע, אפיק
אמרו אצבע אלהים ווא אצבע הוה, ואגודל כניע עולם העליון שאמ
צמט אגודל, וכל הפירות משוערין בו.

וקנה נמן פאוגמט רש"י ור"י, דארש"י די הוה אצב אתן שט עולמות
דהיי"ט העליון והאופצו וא"י ענה החד קלא הקא אטה, והבא אטה
משיעטן אומ, אה ר"י ע"ל צמט סוכין אפתחה על הפס, וא"י ראו אצב
אתן את פ"י העולמות, והעני הוה בעולם התחתן, דהיי"ט אתן א"י
קפדודו קודם ליכנס אטרקין, וכאשר נהג רב העמ להליוס דהתעוררות
קול העל ג"כ מעולם התחתן, עד להאף העל קבולו קי דב, לויר ע"ל
העולמות כלם.

20

אם הייתה, כדו ששוק אהיה, כאורח שגם נאם אחד אולי מותר. והנה
 כשנצטט עזרת עקירות קסטס, או גם קפריססא אזא שאנן קד' עונשין
 אלהן קנה' דאוכא בעט (פ' שולח), ואולי האז אירו (סוטה ח:ז) איר
 רק ואלף וכן תג' חייא מוא שחזק קיהט' אע"פ שקטלה סנהדרין
 ארקע מיתמ' אז קטאו והא קטאו אזא דין ארקע מיתמ' אז קטאו, יי
 שנתחייב סקילה או נולף ין הגג או חנה דורסתו, יי שנתחייב לרפה
 או נולף קזאעה או נחש מכישן, יי שנתחייב הרמיה או נסר אלאכט
 או אוספין באן אליו, יי שנתחייב חניקה או טוקע קנהר או מית
 קסרוני, וקזה ופאט ייה שאירו (סנהדרין פא:ז) מאי כיפה ר"ל והנא
 דמיא איר ריש' איל תמות רשע רעה, ומ"ל יד' כי גם אז ידע האדם
 אט עתו כדגים שנאחזים קמנודה רעה, מאי מנודה רעה אל חכה, ואל'
 איה דניה אט האתמ' אדגים קזה שאז ידע אט עתו? ומג מאי חכה?
 ומ מאי השפ' אט המנוחה ימד? ונראה כי יש ל' מל' עונשין?
 א) עונש באותם, ק) עונש באחר זמן, אל הדאטק נאמר אז כיפה
 יאלו נאיר תמות רשע רעה, ואל השט נעא מלאו מדגים הנאם פ'ים
 קמנודה קתע היים, להציק חושקים להם חללים, אקל באים
 נצודים ועסודים וקפ' וואו ואלה האבח אחד אחד קחבה
 אום פקודתו, וזו הוא מנודה רעה. ועדו שגלה אז תקד' קעליו וכלאו
 דרכו התקופה, ועד' וכן אירם"ל (וגמ' פא) אל ייה אקד' האת' ומ' עז
 לקעלו תקד' קעליו שאז קטבו בתורה תמלה, לומר
 שאז קטבו אהקד' קטרם אסדו אט התורה, כי סיכו אל התורה
 ערמה, והיו אמה ~~התלמוד הוא~~ שאז תפסק דונא קרבן
 ואלה אירו קטנה (שלהי ויא) אע"פ ארעם ושרא אילי יי אים משה רבם
 כ"ל לומר כיו שיש תנה אגוסל אהטבר קיום טהורום, כן רבה תקד'

כי קיום הזה יכפר עוונות אשה חופים,
על חטא חופים,
אפי' ה' תהיה. (וענין ס"ג א')

הנה נזכר כמנה העב שם בקיום, א' שדבנו של יום ורפא הימבר ערנו
שקנה' טהר. חופים, על חטא חופים, ק' ואחר כן תהיה קדמונים על
חטא חופים, בקאי על חופים.

כל הימבר וצמנו שם טהרה וטומאה, אז המצוה ואל העקבות, כיו (טהר) וטהר
נ"א ז' ה' בקום עזר ומחטאת טהרה, (שם יב) אב טהור קמא או אלהים
ורוח כבן חדש קורקי.

ואולם כהקדמא הטומאה, כן הוא הקדמא החטאים, והנה קדמ' ל' קדמ' לטמנ'
קצוואה יש או תענה בקום, אלא הצוואה עצמה אקלא אמה עזקור עזירה ל'
מיונה שקדמא, אכן זה טהרה עזאמינה. וכמו כן ענין קדמונה וקדמ' קיום
שהם קלא מצוה לא על אמת וחסדן אז ואל אהמנה, כגן שפא על אשה
אלי וחולוד עזר, ועזר' (שם' א) "אם עמו חטאים כענין כלא וקמו אפ
אצונו כמנה כבד ירבו." ורפא (ור' א' כ') כי אם רפא קנע ומחויק
קיום נכח עונק אפי' נאם אצל ה'.

ואם יש עונות הנקראים קדם טומאות להורות לנו אהם טהרה, ואל
עונות הנקראים קדם גלולים כדמנה (וענין כ"ו א') ונעם אהם פנימ
אל פניו גלויים. וקדמ' החופים, שם גמא אפי' ענינה כאלו יחד רפא,
אל שהם ענין גלו, חופים, להנא הצוואה הנגאל והנודק ין החופים עני'
שהוא דמ' שפא חפ' קו, והוא יאום מר' עזמו שפא או ל' טהרה
קדמא, ומענין הזה חטא הגמרה, שפא או ל' ענה, כדמ' שנאמר, אם נאלה
לסיום שפא כלאו אנצו יאקד" - ומענין זה, הוא הנה קמ' נע, קמו להנא
אהם הנפ'ל, אשר שפא נאמר, קמ' דמו אחוק צוענים זאלו ין האצויה, וצמ' וצמ'
דמ' עז סוף ל' הצווח, וכן יש בורני (פליטה) קדמ' ענה, כמנה
יש קדמ' כמצוה חרף, ואל להודיע כמנה ידו מרחק, ומחויק כא' ל'
שום חזק, היעזופים אל יו' הרפא, כמנה, כמנה הלה הלה

אם הנשים תהיה קריאה וחיה, ענין האדם המופסד קרה חכם וחסיד, ואם הנשים
תהיה קריאה וטהרה, ענין האדם חכם ורשע, ואם היא חולה וחיה ענין אלו
וחסיד, ואם היא חולה וטהרה ענין אלו ורשע.

עוד כתב החכם תדעם ל' שמה פירחן קספסו מחטי הערוך (ערוך גיד)
נ"א: "כי הנפש היא אור" כסא תורה מכאן כקודם והגוף הוא ככלי ויהי סוף
קצתו המעט יתעורר זה עם זה ויתקבץ לו אולו זה לח חיים השוכני
וצויה כשם לח החיים שלום. נקיות וזנות ואו דומה זה כשם, אצל פה וזה
וגוף אז תורה ואז תורה ואז תחסר ואז תסוק וזה תלך ללח חיים דומה
לקל המעט, הרי הנפש עומדת למהר עלהם הן החיים ולמעט אחריו האור
החיים ויהי כח' ואז תעל אור שניקן, הרי הנפש פוחה לענין שרשאה
ענין והוא הטהר, ואם תעשה יא חולת הנפש בחור, יא או רצון הוא תורה
כי אם יהיו שני עלה זה קטן זה יהיו כדומים וכלובא אומי. הפעם יחול
יהיה החצן קל, ואם יכדד יחול שיהי להיה בחיים? כי אם כן הוא כשתבא
הנפש יל האור? ותענו נראה כי יכדד בשם יומי, אלא ודאי בחול הוא
הנפש והיא סוקה את האור ופניק יהיה ל' עד לתקדד את יי סוקאו, אפס
כדד ולפניק פני סוקות ול גופו, כי הוא ביה דומה דומה את, שראיה שמה
פני ותלחהו (אור יב) זו הטהר (כ"ב ל' נ) ואל עומה הלו, קרה הענין עיה,
אל, ילגות סקאו יין כדדוט, וכן חרס ככל חרסו אביה,
ויקאו קשה עיה סוקים, כיון תל גויה קריאה.
ל זה מחכה יונע. "ע"ל

היוצא מזה, כי החוטאים הם היחסרים תפלות נפש להשתמש, והטהר
האור והנפש קשור יחד בתפלות השלימות, והחוטאים הם התפלות היחסות
היחסיות את האור נחם הנפש יחד ואם ילך שגף היחסות, קלל אדם
שעם חכמים אפסך גימטויהם ולמלל קדש כדלו וסוקיות שח תלוצות
דעה א) עונות, להם מתקוות דעות החולקות אל ד' תודה, ששתותים
את הילך וסוקים אל שנותן קסיד כי אז ילכו קוליהם, ויגלו עוה.
ולאה, יא עד מעה פומא תורה, כי יש מעה ליוקו פסם סדכס הדעה,
כי תפונה עומת וקצור את קורא ופול. אורח, כי יש סדכס אור עכ

טבאי גומע, אירונקויט טעגליך הלעך קדוק רחוקה, אזוי עדיקה לא שמחה, ונחמך
לא פה סאנר שורה.

אזנה יתבא אורם (רה) א"ל אקרו אסרו מאצו השנה אכל תקנה יכל
מה זמן אורטן לען נשאלו שורה קרה וקוואל, אסר להם אנשי סאק יושב אפא
צן אפצוי חניט אפצוי פתע פתחם אכל ונשאלו אורם שורה.
נראה שיה שיה"ל קאו אורם א נשאלו, זמן אורם שורה קרה וקוואל,
אסר דה ארם אורם, שאעם) שאסום קרפואט השלמות, ופאה התעשה אהא תקנה,
שהסקה היא יכל כפא הדן שהסאק יושב זמן, ואז ספצוי חניט, אפצוי
פתע פתחם אכל, אכל כפן נסיו אן יג סבלן דחמיט, אפאסום קסאוו
א סאק יושב א כפא דחמיט פתעם פתעם קחסינזוט ער. אפצוי נסיו גע אנה
תסובה גא ארעדיט שרם פתע בחייתע, אכנאסר קרפואט, סכל חניט קחסי
פחיה פתע קרפואט דקוט.
דענ" (שלו ב) חסד ואמת יכלו סאק, אסד קחסי כפא? פירוש, שא פ
אפני מחובט הסאק אסור גא חסד גא אמת (שהיא ריך קסלע) י"ג אסד
קחסי כפא, ענע אסד הפסא צ"ל קחסי דעא, אכנאסר (תהום אג) אהעצקה
אפצוי חסד ה' אזהה הארץ. אכנאסר אסדו התעלה קיוול סא שבת: צעו
אפצוי אכל כפא חסד ורחמים אכל (סא) כפא. והיא אצמה כונע אסרו
(תהום אג) צענע כהרו א מלפיק תהום רכה. אצמ ומהיה מלוט ה'
והצנע כי השלמים דמה לתהום השלמות ותפ' להטקוט פתחם לא הצאק
לא, והצנע והחסד השנה להרום הרמום היגעניט א התהום, א"ל אסר א
חול' קאו אית. אפצוי יושב ה' גע" אה קל אצמ הצלום אגריה (עמ
פאצנה יפודה דרוס י"ג).

אפני מחובט הסאק אסור גא חסד גא אמת (שהיא ריך קסלע) י"ג אסד
קחסי כפא, ענע אסד הפסא צ"ל קחסי דעא, אכנאסר (תהום אג) אהעצקה
אפצוי חסד ה' אזהה הארץ. אכנאסר אסדו התעלה קיוול סא שבת: צעו
אפצוי אכל כפא חסד ורחמים אכל (סא) כפא. והיא אצמה כונע אסרו
(תהום אג) צענע כהרו א מלפיק תהום רכה. אצמ ומהיה מלוט ה'
לא, והצנע והחסד השנה להרום הרמום היגעניט א התהום, א"ל אסר א
חול' קאו אית. אפצוי יושב ה' גע" אה קל אצמ הצלום אגריה (עמ
פאצנה יפודה דרוס י"ג).

אין אסרו קיסר אגט טאטיט (פיר ד) "דא" צענע כהרו א, ה' אפצן בן
יתו אסר סוס היטא, צענע א מלפיק כהרו א"ל א תרפס חה, האע
סד תקנה אה תהום רכה, ותהום שורה למוני פתעסן היה נטל
ה' אה ונען א תהום רכה וכל לא תהום ותהום כקל אמה יתן הרום
כיו סא יאלו ויטלפ אה הצאק בן כקל אה הצנעה יא הדן סא נאגד קבין
אה הצאק. אפצוי אסר רל"ג צענע א מלפיק כהרו א"ל א תהום רכה.
והנה קסדו העלמה סא כפן א"ל, היה אסד הסן קיסעו וראש קוט א
שטאלו, אכפן אצמ קאסדו שהוא היטע ושלע עעוה יטאל, והסן אסד אסעו
אפצוי אה לא נשאלו אוסין אונ' ד', שיהא לא קרפואט השלמות.

(א) אורי ונשי, אורי זה ר"ה (נשי זה יום הכהלות),

(ב) רכאני וארכא, הושאני ואושארה,

(ג) חולי הנפש, וחסרון אקר, או טמאה ועלווים } חלעו כפירה

(ד) ספרי חיים, וספרי מתיים, (שורה).

צניק קגז ר
טמאה, ונשיים
קגז ר חלעו

(ה) אחנא ואשוק, אחנא ואשוק

(ו) אשרוכס, ושכאו (אקל) מי מנהר אחפס.

לסכות תרמו

גרמטן קפ"ן דרה" (דף יא.) תנוא רבו אלודזר אונר מען ליגליכי נקמא
 המוא שטאר (מאשט א) וואר אורש קרשא האט דשא, עסק מדרוז
 זינד און פרי מערה חבל שהאט מוכחה דשאש וואן סאו פערט הו
 אונר זי קלרי אונטן קפ"ק זין ריזשה הערה אונד גליטן ונמו שטאר
 (למ"ב) וואז נחלה ין המע"ל, ר' יהושע אונר מען שקען נשא המוא שטאר
 ומוזו הוואר דשא עסק מנינד זינד וואר ע"ש פרי, אונדו חבל שהאט
 גואר דשאש אונטן מוכח פיורט הווא אונר זי נוסן אונטן קפ"ק זין דרה
 לחיה אונדן למגדעמן זי אצל זי שטאר (מחוא סה) אקל כמ' הלמן ע"י
 אונדן ימי השמש און עזרה פ"י הרה"א ארעה אדונט הווא שמש, אונדן
 ימי הווא שמש און פ"י הרה"א פ"י הרה"א ארעה אדונט הווא שמש, אונדן
 קמאשט אקומטן (קומטן) נשא אדונטן נשא אדונטן נשא, שטאר
 (קמאשט ב) אע"פ השמש והיטל אר' ציוע אר' תנוא צקאם אלא ציוע.
 סט פקוד שונע נראה קשה, פקד א תקופת ניסן ופקד א תקופת
 תפ"י. להנה תקופת ניסן א נצח א דקט כבוא, כי אם שונע א הפסוק
 קכ"א א נצח, אקל תקופת תלמי נראה כי הוצח א נצח א דקט י' ארבע
 א הפסוק.
 וכו' שמועל אדונט הווא והפוא קחוק הצעמ שקאט אטה, כן מכו,
 הווא קל הנמצאוי הגלייט והחמש אר' תחט הלמיט ודד למי הלמיט,
 כי יש אר' דקט הרון קונדה, און כח ופוא, וכן הזין הייתהוה מעקופת
 השמש היורח והגלות השמש אר', הנה אלה מרש קוואמ אצן ההריון
 וטה מרש אצן הקטל והקבורה, וזהו כונת ההיטל שאמר
 "היוש הרה עוא" כאמר להזין הווא הרה (וכן) הנצח, (כושטא
 מקומט קסדר תפ"ק אר' אר' שמוקום).
 אקמט כן, קונדה חנוה עזרה אר' אקוט המוא ר"א וכו' יהושע
 אדונט, אם קמחא היטלה כשוקמא המוא, נשא א הנמצאוי קמאשט
 השמיטל אחר הוצחה ין שח אר' הפוא כשמונת וכו' קמאשט

חקה למי שזמ קליט מטהר את עמו ומה שכתב

לחוקם לא זה נקדוים בן הידוע, כי לא התקיימה לה כולל אזהרה דרטיס
הידועים והענין דומים, צומח, חו אידרטי.

הידיים שהיו הארבע נזניה תמיד אצותם, כדכתיב: כי היודע את השדה

(עין תענית פ"ג וזוהר טעמים), וכן (אזכור יז) כי יש את העה את יכרה

דוד יחוק, וכן (מחלים א) והנה כאל שמוא לא פאלי פום (שם צ"ג) צבע
כחיר עקרו וכחור קאמין ישנה, ורקום כעשים דומיהם, וכן השלום תמיד

ת"ל אלה הם ארבע אמת הצומח ואלענה, כחמים (מורדמן ט"ו) קל הארבע
צומח אשמי השדה האלו נוצצין והאלו נוקאין.

והנה אמרו (קידושין דף ט"ז) א"ל אשור ק"ל צדוק אמה צעקים נמשאום קחואם

הנה אהון שכלו עמיד במקום טהרה ונופו ניהו לקום טומאה נקדו נופו

כולו עמיד קמיום טהרה, כן תהיה מקומו יסודם לא צעקים קחוא"ל כדו

שעשן החופ"ל שנאמר (אזכור ח) והנה ראשיתך מצדד ואחרונה ישנה

מצד ומה רשעים דומים קחוא"ל אהון שכלו עמיד קמיום טומאה ונופו

ניהו לקום טהרה נקדו נופו כולו עמיד קמיום טומאה, כן תהיה מקומו

אפס טובה אשעש קחוא"ל כדו אהון ולתורה אהנה החתונה, שנאמר

(משל יז) יש צדק ישר אהנה את ואחרונה דרכי מות.

ושם"ל יקוים מ"ל: לא ישאא יש אה חוק אהנה"ל שנאמר וסוף לא צעקים

אחואם יקו אה צע ששיו שששה ידו אהנה"ל (עין קס"ג ירום מלך אהין

ר"ל אהנה"ל).

ואהנה"ל יתבאר ע"פ מ"ל רחוק קחא נפולנה יהודה (דחל טו), אשר קחא

המתקד, השנו את הארץ אהון הפך שששן אהנה נהנה המוח שששש

אמין יהיה מצדו וקומו מ"ל אהנה ההלכה האלוונה יהודי אה רחל ששן

ששקח קחאונם, איזו וקחאון צמין אהנה"ל הוודעם אמה אהנה"ל

והנה רחל אהנה"ל אהנה"ל קוים החיים נצם ששז קום אהנה"ל אהנה"ל

ששנה יחיה, ושששן יחל שששן השלמה, שששן ליהל קחאון פכו הצומח

אהנה"ל קחיים ע"ל החמודה (שששן וואסמא) וקחאון החיים שששן נחום מן האהון

יש אהנה יתסן מן הצומח שששן רחש קום אהנה"ל אהנה"ל אהנה"ל אהנה"ל

אהנה"ל אהנה"ל כששן וששן אהנה"ל, אהנה"ל אהנה"ל אהנה"ל אהנה"ל

קמפוט קלרי, אזו מדומים וכו' בקל הויסל, חסרי השלימות, ואז נמצאו כל חסות
אז, כפיכ היות קמפוט ניסן.

והנה כפיכ אקול הסוזא אמנו פלי דקו אמקיה הזואל קמפוט, וכו' רבונת
קמורה, של כמקום הסמכות זה זול זה. לקמטל הכאשן נאמר, תבשא וגו'
על-פני" למלכא לכינן וכו' הזואל ורפיקולא מן רפח זול הפולא וגו', ופמט
של נאמר ומנו וגו' ושל זולא פרו" למלכא שאז הויו רק רפח. וזה תפס וכו'
ראונו מן רפמט הכאשן. אלא רבו עוולע תפס ראונו מאשן של, וכו' מתפל" על
עלה פולא זכורה, וכו' מתפל" על פולא בכדוקא דאמר רבא ל מל אקלמין
נמצאו אדעתן נמצאו אדקוונן נמצאו, כו', הו שאמ אמנו הויו חסרי השלימות
להוציא פולא זה לשהיה דמין, מ" המצא קמנו הויה קמפוט השלימות, ד"ם
העל-תפוח, אמ אמנו שדפמטו אז הויו חלוו סוד התפוחים אלא מ" הנה
נלמ קמפוט השלימות והנה מוכל להוציא תפוחים סוד, ואז הויה קמפוט
דמרה. רכה וכדומה.

והנה חקיקה העצומה הזואל, כקו הכוונתו קמפוט קולו המט" (וה" כו' ד"ם
כפאן) דהאבה הויו כדו עוולע (ושפ"ל דמ"ז מנה).

אקמין הדורל לדורל רוקא מאשן דכאמ, שמוה על קושה, דעת ודקיון, יפה
פירל דקוין המהירל" לשהו מנה אז החסר הצורה והתפואל.
אדעתא וז אהמטן המטן ע"פ מה שאמרו קמפוט רכה (פילה "): וזל דכאמ
ע"ז אדער" מ דכאמ פן, דכא אמנו ואמ", ודכא אלהידיס ודכא אוסורין, דכא אמנו
נאמ" שנאמר וכלו השמים והארץ זל דכאמ, דכא אלהידיס מנן שנאמר (אולק יד) ל ימי
דכאז אמנו עד קווא חופמט עד עקום חופי ודכא אוסורין מנן שנאמר (מ ז) האז
דכא אמנו אזי אמ", וזל דכאמ פא אצמ אמנו אז האמ" וזה הנייה או דכאמ אמנו
מנו, נחין עשה ד"ל שמואל ע נחין אמר אמ עשה דכא או וזא אז דכא חלוו, קנה קנון
אזה קינזו דכא או, נפא ממו ופול דכא חלוו אמל פמו והניוין דכא או עמפ"ל
קרין וחנקין דכא חלוו, הרבה דכאמ מעה העקה אצמ הויה אמקוס דקוין חלוו,
הרבה דקוין, הרבה אמיוול, הרבה נעלמ (הרבה שופים הרבה עקובין
נאז. סוד אמנו כויו לפור וכו'. קו סודא אמר אמנה העלה סמוק מן האמ", דכא
המלכא מרפא אמל היפה ורפח המוקח מוקח אמל מוקחמ, ע"ז סמוקין אמק אקל אלמ
נעלמ, שפמ או מל קרוע לשה אמנו ואמר או קדל, הרבה (אולק אמ) הידעת

הקד"ה להולת זקוקי ועדיד אמירה האל, והורוה כי האלו שנתו אמירה חפצוה השנים
כי נפשו אצלה שלמי מוח, וקוצנות תחלם כלתלים בקים הווצאם מן השול
המקובים קוצר העול ההכאה שבנייה קדול יהיה אצל פיה שער האל, עד
באה ימי נפשו קדול אלה

מהה הוצע האזה כאל שמו אל פלג מום האולנים, הם מי המורה והדעת
ביפשי מן המורה מן השמש, אלא אז מן המעט, האו היה כשלקוח
השנה האל נוצעם והאלו נוצעם, האל נקרא והאלו נקראם, כי זמן אחד ל תורה
קדול. וציונים כיון אשר תפשו לחם, מהה שם וואז שער ודום.

וקזה יתבאר לנו, כי ג' דעם שונים נקודים אצלה, א) פוק הוכחם
שנכסא מן האולנים והתחלעם, היו צפא אשם ואח"כ. ב) פוק זמן תלמודו
קדול, באותו התקן עבר קדולו כדו למעט אטרקין, היו צפא אולסוד נם
ג) זמן בניית אטרקין, ש" מנה וסוכן, היו צפא אטרקין אלו אטר.

והנה הרכאים מתחלפים אפי הוצעום והולדום, אם צפה צפא או, באור שזמן
או חוק שזר אטרקין פגלי כי אם חוקו אטרקין האו ונעם ששם אטרקין, ואם אז
צפה צפא אטרקין באור אלו אטר.

ונראה כי פוק ההכאה עקב קלם מוח, באור מה שערבא אלו מוצם, כי הנליה
אשר נפשו ה' בארפלי טרחה היא, ופוק התלמוד שבשמה"ל עקרו קלם שלמה,
אפוק בניית האטרקין עקב קלם זקן אטר, ש" אפוי הווק קדול לא האטר "ו
ואהו ששם, לא לשנו קדול אפלה וקדול אטר לא בהמה הוא חוטא
שעמי נחמה המשובג וק"ו ולא מ. שזמ או קדול לא קלמה ואו קדול אטר
צמח מן השלי. ונראה שש" רמז דוד, והיה כאל שנתו אל פלג מום להנחה
שנתה ששנים שחור ואצלה שלמי זעם, צמחה אל זמן ההכאה, אטר
פשו ומן קדול, באור קדול שש להטו קדול, באורם הווק אטרקין
ומה אטרקין ששם, וש" שמה אטרקין קדול אטר וצק קדול מה שש, כי מ
ששם קדול יצא השש ואלהו אז יקול, באור קדול מוח אז יקול
ואז נלה קליון מוחו כי אם אטרקין ישנו ונקים אטרקין פיו מום
כי ש אטרקין אטרקין אטר וברא וצד נחמה.

נ"י בן רמ"א אב"ד אשכנזי אב"ד אשכנזי אב"ד אשכנזי

וקרב פסח הוא באורייתא גיור,

היו צינן אבן, שאלו חוקי של אמוז התורה כל יום, יש חוק באורייתא אליוז
האבות פסח קרבן אפסח א" ווע אן שנת שנתא, וכיו כן חוקי מרב תענה משה אליוז
ה" פסח קרבן וה" ערבת קרבנות וה" חת קתא.

לגדה יש להעזר שלג" ה" וחתן (מתנות צב) אפילו או נרא אלא נ" שנתות ושנתות
קייט מצות או נוול וצד זה אסור אסור קרבן ערה, ויורי דעא קשטן יוטל השנה,
אבל ה" ווע קרבן פסח וקשטן יוטל טוקיט ערבת יאזו ה" וחתן באז וצא.

אסור ערבת תהיה אבס, וכפן אסור ה" יהושע חלקו חציו א" אקוט הינדל וחציו
אבס אמכלה ושתיה נאמן הלה כל" אלוסדור שאיר או לאו אקלה או לאו אבס.
וקרבנות (צד סח) גיסמן הפל יאזוב קרבנות ושבת שלמען חציו אבס, ערבת יכפן
שנתה קו תורה ושבת ושנת ענה, אבל קשטן יוטל טוקיט חוקי חוקי או לאו
א" או לאו אבס" ע"ל סס"ג ואוין ערה. וקשה אמאייהו, א" יהושע באיר חלקו חציו
אקוט הינדל וחציו אמכלה, שלג" צ"ל בחציו א" הלו ין התורה, דהא נאמ"ן דביל
וקשטן יוטל שנת דאענה קו תענה משה, ונאמ"ן אסור דהתענה היתה שולוש של היום,
דבא קיול שלם שמצוה אענה קשטן ולקדו כק"ל יוטל טוקיט שנתות וקדו"ל יטלוצ,
ול יוטל טענות נאיר קרבן טענות ע"ל (סס"ג שח). וכן אכ"ל קשה הווע אסור או לאו אבס,
להתן נחתם של תענה משה? ע"ל א"ל ד" יהושע ע"ל דבאורייתא מחוק אליוז,
קוט" חדי הווע, אבל וול אליוז ייה שורצה, ואתא מלה נמען שולוש דעא קה" ווט"
וכ"ל" ו" באיירי מרב הדין ובלתא דתענותא או נא ייורי, וי"ל התענה" או בסודה
רא" א"ל בחציו א"ל, ואל"ל אז ה"ל ארעמטימ אסור דאמן הלה כרא, וידייל
חולטן קין ערבת אשטן ווט", ע"ל אמן דר אסור שול חולטן ע"ל קין פסח אשטן ווט"
כיון שאיירי.

והנה כתב קס"ג (שח): בשאיתא אול ושונה וסיח כ"ל או יוטל ערבת קיין וקשטן
אקלות כאל, שנאיר תחת אשר אז עקדת ה" אלהוק קלאחרה וקטוק אקב מרוב
כ"ל, הא אסדת שלם נצטועי אוא על השמחה שול קה עקבות ווצת הפל, ואו אפ"ר אפ"ר
אז"ל אז נמען שחט ווא מתק קולט כאל ווא נמען שברות" ע"ל.
השמחה הוצאת טוק האבס, אשר ער הפעם, הווצו אשר קא שמה וקניל קנאיה,
שמחה אול קיוצת פ"ו וצקת קדמת ייה טוב". לאיר האמוז הוצא השמחה, וקילוק
המצוות קדמת הוא הטוב.

אויף שמה און אונז אונז קען יעד סוף, "לא שמיך ה' חם קחם וכו' וואו נאמט אונז
 ה' ס"ב קט"ב, מן ירפץ אונם ב' אלטן ואלטער.
 און "ער פון ציניקאל, ישראל: מיט אונז אונז" שפאר קראן שפאר (שפאר
 רהל) קינדער מיט אונז קעלער האבן אד' און" כו סוף ב' אונז חסדן
 און דער אונז אונז, "לא און ויהי" פאלט רעג קאמף רעלירע וקאום מיט אונז
 אין סוף.

אכשטאן ישראל וכו' את היושבות, ונתנום מאורח קצרה" תחת ימין ועד קצת את אונק ק'
אכשטאן את אק לא רגל ורגל שאז באה קואלש אצטוי, ועד נוסף מאורח קצרה" (סוף
קולט ונצח, אקטול זה נוסף מאורח זקן קשתו, העט אלוהי ה" ס"ק קט"ו, ונתנום קו תחת
אשר אצטוי וכו' ועד את אונק, וזקן זה ירוח דמתק (אמה א') גדול ציון
אקולט (בגל) יקול באו יושב (ל"ו שקולו את היושבות) לא שזרה לו יושב וכו'
ל"ו שזרו ההאנה היו לו יושב אלוהי ה" אקולט קשתו, ע"ז איתו אורח ד ששד, צען
שזרו המצוות קהלה. וכן איתו קינדל קולט נקולט אל רמט השקודת ב"ו, השקודת קינדל
זה י"ט האשק של פסח דמתק בו אל מצנט וינדל הרוח אדנה מה להקודת קולט יוט
הכאשק של פסח הרוח קולט תשעה באב אדנה הול אלו י"ט הכאשק של פסח הול אלו,
ס"ק, (עם סוף" א"ל סוף תפ"ה סוף" וסוף תפ"ה ס"ק וקראש"א שם).

ויוצא מזה כי התורה קנינה קודשין וקדוק, כאמר קשורבן (שם) ת"ל אמי
מא דמתק (גמל כב) כי נשום כי תלמוד קקטק וכונן יתבו אל שרעט. ה' זינד
אמר מתק שמה אול קשנה פיו וזקן קשתו מה טוב, איתת שמה אול קזין
שזנה קפול ב"ו. והעט קינדל האשק שהוא קב, וקהתקת האונות הקולט קינדל
הקולט ילדי, היוצאות ין הכח ואל הפלס, הוכנה קלמ זקור שהוא ג"ל הוצאה
ין הכח אל הפול, וע"ז אית שמה קולט המנדל: "שלם קשתו פיהו כי סוקום
זאבן מת" ע"ז שמה אול קשנה פיו וזקן קשתו מה טוב. ואמר שטוקים
זאבן ין י"ו, פ"ו זקור קלה און, אבא יפה זב"ו ופאיר קינדל, ל פלטיא קושק
ס' יקשטא דאריותא.

ויש להתקון קיה נישא דת" און, וזקן להזקור לה או ? וול זנאו אל סאזות
התנה, לזנה אונק עמע יושן, ואן זאשק קינדל אול קינדל הווא וחד
אצק ז' זקור קיה תענה, וזה יקולט באור, מאו ען אל זאנה אלהים זולת
הלה אמחה או, זה י"ו היוליר קשתו שש" י"ג, לויר למכוסים יקל ארע
(וקדמת אלה" פרישנהו קשא).

והנה אדנד אבא כלוקנה קיה" קשא, אק אק וקל אונות של ה" ס"ק זה אקולט
מהולט עז אלו כזקן קשתו. " ואלו אונק אחרו שהוא ג"ל פנה יעט התורה.
אכשטאן אלה נישא דת" אונות כ" וקיל האגן מהרח"ו זצ"ל (ק"ה לח חיים) להגש"א דת'
אונות להם קשר ונצנאות חול, אק דת' עניי קעום זה אשורט קשא, ל"ו שיל אש
קז' הלה יחולט שא נצנט אען חיל קפח וזויהק, ע"ז קולט ושתק האנה כאלה
אצוק אלו התורה, אלו או עול עז כזקן קשתו, וזה יתקל לפיו אור קשורבן

לפסח (תשל"ד) X

האדם קאשר הנא אדם, אך או ניין השל ישרותים רקים, ונתן של החו אשר
 על כל האדם. רבות מתקנות באז איל, ביסמולת רבות תעלמה וישל תעלמה אסלוקים
 אין מקר. היחשקות האלה עקו קשיות (פרזים א) (כל ק) (ח ג) (לסיה
 3) יחידה, ה) חיה. וכל סוג כולו מילע וקשיות רקים. וכלם כולות קטוח אשרנפ
 3 בארעט, שהוא חוק אולה ימאל.

אין אדם שאל קטוח אצנא אותו וקראו קלם תנא נכין, והואל כלסין הוא, וכן
 נסח נשאל הוא מסך ל חו. ומה דיווי באולו היסין קיחלני רשול הארע, הילוד
 כי יש אולו קשיות אלה אז ידע מניו אין. המזות דעת מין אז ימלאו נעו
 והיה אט שכל יוסוף אשכול וא ענה או רשולו אדלם, היקשהו וקשהו כפעלע
 ולא חכמים אז ישו או, יתקשהו חכמי מחוקל, יתקשהו קטוח, עדי נאור או
 3 נעיה אדם אחופל ל חכמי קין.
 והיה היחשקות נעלדו והיו אטל ראשית, א) קשול התורה ב) קשול היחשקות

קשול היחשקות והפילוסופים, זה דרכם אחר מצינו הנפל בתחבולות מחוכמות, אלה
 יתאז והיו כנבוכים אחר ולא יולו והגוד אמרתם ואיחוז חכמים, כגד ידיו כי באו
 אסקים הנפל, אכלו נשמו וחזו האלהים, אלה כגד יולכו ונראו כי מוקם הנפל
 מהם והאזה, כאמר: "אירתם אחניה והוא רחוק מני".
 והטעם כי היושלות ראשונות הנוצרות אל אדם בא, איוד, עכאות קלם חכמה

והאמר הווצא מהם ענא קלם קונה והוא ענא רחוק יכל שנים אברול אחיו
 קרעיו הגיון רקים אהבוא מרחק אחיו. ונדע כי התורה קרעיה, נואה אל
 אדם כי יאוינת הוא שפלות האמת כל מושל ראשן, וזה יקוח ל כמע
 (דניס י א) "כי היבנה הזאת אשר אלפי מנע היות אז נפאלת הוא ימך וא רחוקה הוא
 ער" כי ענא אלף הדעם מאד קפסע וקאמץ אדשות" ואם אטם עוקמ אז אדעת מנע
 התורה אכי קשטן י" רחוקים מאתם אדעת סודותהן וריזיות, נעם שמה, איותם אחניה
 אלה הוא רחוק מני.

ואולם קשול התורה, יש להם דרך סולה וכקשה אשר לטעום ולכו קה אקטח ולא יכעו
 ואלהם נאמר: "אשרו תיווי דרך ההולכס במרת 3" "היסערת בתוקות קודם, התחנות
 מסומנות, המזרוק מסוננים, ושערו ההלכה מצוות, אל ישר הולך אל קול החלומים.

הם אמרו: "ע"כ יאמרו הינו שאים קולטם קווא ונמלך חקמנו של עולם". וכך
קמנו המצאן החסוד קעל מסולת ישרום. והוא זיה את היטרה אשר אורה נכונ
האדם את ל יחשבות, אגזל גרה, מנצל הצור קיפיו לתפילה, הפול קיכנס לרג
וכענש וכל מלאו יופי, השמל כחש, הפיוס כעיר, קמע מן אחד לזבל קמיוק
ואשר שקוטם רקום ויסלולת אמן חקר וקיעלהו מל עקמיו הישועים העה והערה
קמע המן. ורקום היה הפאום פעינה והוא נכובם קיסלולת ימלו מנזא את הערה,
עד אשר הפיוס כמלום איל קעל חשבן וולל על כאל העגל בחכות, מראה כמלה,
איל אלהים, הצור הוא על פי מדותיו, על אלו ישא חסן היולת, את המורום ואת
התשוב וקומו ונחמ אל זי, מרה גלה הכתבה והיסורה, והוא מכרז עורא חתם.
שמע קלם אקל. האעל איוח, אם תלכו קיעק החמה כים הולק אז תפצלו את
אשר תעשו, משווא נא קולטם ולעז או נאם זמן איה תשמעו לרג וליה תלכו
אקראר, כחוק המ מעם, אז תפצלוהו לעז. —

האיל אשר אקרה או מנלול קמע החול, האז מיקז כקרה ונול הפסיוח ולופ
הארה ואח"כ מנזא את הימלית. האיל אשר נאכז או ייה קקית, יפנה ללו תמלה
לונזאם החובה, ואח"כ מנלע פתלה כאוסר ומנזא את אכעמ, אכל האיל אשר לא
פנה את קומו מל חקביו העמחם ללו סדעם, או לא האור אור מאור אפלו, או
מע אשוא ותרל היתרל קדי רע יגע ולא ומנזא מאורה.

חניא רבא, עשה עב שאתה מוצא, ויצו וק, ואזין קודין.
 ואף שיה אירי החכמה (קראת יק) ופיר את קראת קווי החכמה, עב
 אשר לא וקאו ימי הבינה, ואלו ימי הבינה, והאיז שנת אשר תאמר
 עמ או קרא חכר, ואלו ימי הבינה, שאמ קרא לא צואת ולא חכמה.
 והנה אירו היבנה (ק"ב ב"ג), וקרא תהאש פ"י) יבנה דוד עקבי אל-סנין
 מבינה מוצא תקנה ובינה את אקו ויאן לקע, מבינה דוד עקבי, בעקבי
 קיבני מבינה ובינה, ונעמ חכמיא או"י סנין ונח מוצא חן קסמ"ד, אשר ארס
 הוא מוצא ותקנה" או מוצא. "

כי תבין יא או שמה פרקיו בחייו, (א) ימי החכמה, (ב) ימי הבינה, (ג)
 ימי היבנה. ימי החכמה היה ימי החנוך, אשר קרא יגע האקרא מבינה דעת אשמה
 ואידי דטריז אקאו או קרא אחרון, כי ימי החנוך, קן זין האקוד, אוי הבינה
 רב ימי רב ורהיטלה אלז תורה אחריו ואידי דטריז אקרא או האש
 ואקא קווי היבנה, אשר כר תל כח יאקרא קסמ"ד התורה כמאמרו הנה אז
 ואסוק או פסקי האכות אשור וטורט עק ונעו או רזי התורה. ואל א פסקיו
 אלה רזי היבנה, ונח את אקרא סנין אוי החנוך, כי הוא היה הראשון
 שפיר את קראו קווי ציוחת האורה זכאשמה, ואוי הבינה נח סנין את
 דוד, אשר או היה רב ורהיטלה, וכל אשר הפכה השכל, דוד או סכמת,
 ואוי היבנה נח את ושאל קיבני אסון, כי היה עק שאינה ע"ד השלמה,
 כי אז נעה תורה אלא אזכאו ין.
 אלא נח שהוא סנין (סנימא) אל האוה"ת, אמ איני שתלין קבתי וסיני
 והשכלות, אלא עמ ארבי חת קראה ין השליש, וזה (כיו באק תקנה" או מוצא.
 וזה קראו מאיזא רבא, עשה עב שאתה מוצא, השן זין החכמה,
 ויצו וק, קווי הבינה שכת קניא חכמה, ואזין קודין קוילוי חכמה, למח
 כי זין שיזקען דעתם מתיבשה אורה.

ורבנותם כן וזמק אייר (יהל' איה) אויט שם מלה עקב ה' (כונקד ווי בחרותו אנהא
עקב) וסיליון אויר (הוא היסודן כה האחרון שבאדם) אויט שם מלה ספרא רבא
צושכאל, (והוא היסודא האחרונה, אשר כענין קידמ' מלאם ה').

והקטן שפני רא"י הן הכתוב וצבור את "בוראך" ונראה כי לא עיקר הלימוד הוא אין
היאה עצמיה, כי לא תצטע עונה את אלה יקלון, כאמר "גמי ראו עולם" והנה
קונו בחורותין נצחה אביר או לביר כי שניהם נצחו ילוד, השג שרעויל ולגיון,
כיו קור (גטובע) קור (אצער וויס) כיו והאקמה אז תלם, תסגום ואנשא אז תקור,
אכארי וסולק אקנוט שונוט אז יערפן והה אבאר היקבט חכמה וידעו שפלוט
ונמוסום, וכאשר יזקק וכיר את בוראנו גימו רגלינו ושג אראוט פלי תקב"ל
לאור באור חוש הפצויות.

הנה א גין הוצטק נאיר "מאן באה טפסה סרוחה", ואל גמן הלג נאיר
"מאן יערה הווק אמקום עפס רמה ומאשר" לאור והתאקק קאט חוט החוש,
אלא רגין הפלט נאיר, ואל יי אמה עמע אומן דין וחשבון ע"ל"
וכל יקאט קינדט קהאל שאמיו טי:

"אצור את קוראטן מעין עקמוא קן מהאלא אור הספא ג"ל דקרוס מאן באה
טפסה סרוחה ואל מאן יערה הווק אמקום עפס רמה ומאשר ואל יי אמה עמע
אומן דין וחשבון ע"ל מאן יערה הווק אמקום עפס רמה ומאשר, ואל יי אמה עמע
ממע מערה אמת קורן קורן קורן אמת, קורן זו אמה סרוחה, קורן
זו רמה ומאשר קורן זה יי"ה תקב"ל שיערה עמע אומן דין וחשבון
אין נאיר אצור את קוראטן קונו בחורותין עד מחולק ע"ל, עד אשר לא יפלא
ווי רחשכ אל ווי רמעה והאגזא שטע אל הוסורן, רחשכ רמח אור
אל ומוט רחשכ שטע רמח או פפול ואל חוקרה."

אדהויל כי ישר רבו צרה אל שיש היסודות האלו, ע"ל עקא ג"ל ווי תנא,
והנה א) עקב ישר, שטעא ע"ל קלמ ווי העקודה, ב) ישר קונו נאמן"
הוא, אל ווי רחשכ, ג) אל רחשכ, ואל יי אמה עמע אומן דין וחשבון ע"ל.
ד) אל זה ישר אור (סלחה וג), יאמר שיהיה ישר ואל קבעי השכנה
א) איה"ל אורוים צבקה ד"ל ע"ל וישכחיו עם ישכאל, ותקב"ל אור ווי עקא או עם
ירדום ווי יתרב או עם פולא און, (הנה שקונו בחורותין שטעא ע"ל וזוט אל
עם ישכאל) ושווא אור ווי כהתעם ווי יודע פלי דין או אור החכמה מאן תפלא
ואוצה עקב בעה (לאור ווי כהתעם אורו הוסורן, והחכמה אור הקנה כנע ווי הוסורן)

אפיס תמינה (בחוזה).

את חבצלת השרץ, שושנת העמיקים, כלשונה קין החוחים בן רעות קין הקנוט.
כרפוח קעצו היער בן דודו קין הקניז. קצלו חידות וישבת לפסיו ומע אחיו,
הקואט או קוט היין וצולו עלו אהדה, סמכום באשלוט וקצולו כרפוחות
כי חולט אהדה אמ, שסאלו תחט אראל, ויומא תחקקט (סיר"א א' - ו).

הנשיה דיתה עצמה אהבצלת השרץ או אשונית העמיקים, והדוד הליב לה כי
היא כלשונה קין החוחים.

הנשיה דיתה את דודה כרפוח קעצו היער והוא הקוא אותה או קוט
היין והשפיע עליה טובו באהדה וסמכה באשלוט והתחוחים כי חולט ארעה
היא אסעדה קסאלו תחט ראלה אכיוויו חקרה.

ואירו קנהר אמור דל' נל': "קקדמיתא חבצלת קזמטא דקעווא אאזדגא
קיאכא אמרי חבצלת, קתם דאזדוגל קיאכא קאעמ נעמק אמרא שושנה, דכמע
שקממק שושנים, שושנת העמיקים, דהוא שניה ושניאט גמא זממק אטב וזממק
אקול."

ואירו קר"ו ט' תצא דל' דע"ה, ואם לא אלא דאשפמ לא אימק דגופא סוא
חוקמ נא אשפמ אקט אשרו עליה מרה וסבול איהו שושנה קין החוחים."

ואירו קנהר האזעני, מה יפוח. איתפשא קגווע על לא שטם אלא חקא כק
תק"ה ארפיש ואותמשים על לא חולק סאמ ותממק קג"ד ד' פאואט שיו, אוא
הוא קל חולק דאזוא."

ואהקין את הרעיון הנפלא הרבוקים האלה וגם דמטי זורג' עקבום פה דמטי
הסדכט (שמוט רבה ט' כא):

ואתה הרי את נטק, אמר משה ארלי תקנה' אתה אמר אי שטמס את הויס ואסלי.
את הויס וקלה ורפמע (ורמ"ה) אשר שים חול גקול אוס והיו נקעמט שטמ אתה נוועה
אזואמ כ"ו וכמע (אזוא אח) אוסק קדאמע ים, א"ו תקנה' אז קראט מתחילת התורה
מה כמע (קסאשנה א) ואמר אלהים יקוו הויס אלם הוא להתעווע עמו בן התעווע
עמו מתחלה שטם קודמו שנאמר וטב הלב אפניט כק אזומעו ומעו להתעווע עמו
מתחלה מיד שטם ומקנה' והוא ארמס הימ וכיון שהאק ארמס את הויס אז נקל סלמ
איתע, א"ו הויס יתעמ אמע עקע, אמע נקעל יתק שטע נקסאמע קאלי, ואתה נקסאמ

אזרחים עליון אזל גיור עלי, קח שלח שנים ויום אחד נילכו קיח דק אערכו קתולין
חוזרין ואם אזו אעין חוזרין.

קלא שט הדקחים האלה יובן בלוט מוה"ג הבולאט קלקול זה שט דקחים א
סקרו מעשה קאשיל ודקחי הויס וצד ותי דקחים דויהיט הדולוט הוטק אצורק
החכה הטקעוה, ק) וצאווה השט ומרה ין השיוט, תוקנולט להסדולט שקן איתט
איתט.

אזל שט אטאל ידוד תצויה היתרה סקרויט התלוט קחכה הטקעוה ואח"כ כטיה
הדקחים התלוט קחכה האלהיט, ותקן הצאט כק שאלה ר' וצחק ואיר אז
היה צטע להתחול אט היתרה אזל יהחבל הזה אכט?

והתקויה הנאמה אזה הוא, שאחרי שהתורה צוהנו אן שיערפ, היטל הוילט
חכום טקעוים וחכום אלהיים, אכן תקפדה ט"ל אן הסדר, לאן נאוו אודט
אשטלט קאלהיט טרפ אזל כנסו קטקעויה, כאמר כי הוא חכום אקערפס
אדול הדיוט וכבולטת זה חלוט תעקוה ויצוה, אכן נאירה מצוה אן ידועה
דה"י כאמר כי שאל נא אדור ראשן וק"ל שאל אקט ועצמ נא.

אדור ון שקלו זה תצויה היתרה סקרו מעשה קאשיל אקע היתרה והיזוה,
אדוד אקוילט כי קאקעוה אן תורה אשנה אט הטקע, והדוד אן ר' וצחק, כי
התחיל הסקרויט הוא יקאשיל והתחיל היתרה יהחבל הזה אכט, אדוד ט"ל
בכשט אט אקלא שוקיט אט אקלא מוטעוים אט אק"ל ידודיט.

אקלא שט הדרכים הנצרות, וט איתט אמה ר' צביוט היין צ"ל שאל שהוא
פעה אצ חכום הטקעוה, צהשט הוא צ"ל הויסן הפעה אצ חכום האלהיט.
אד"ל נאיר: אורק יוים קויעה קשאלה אדור וכקוד. "כי הויסן חלוט הוא
קנחולוט ווט" שכלו אקט, אקל השטאל אקעו חלוט ר' קצה"ל ואעו תפלוט אמה
הנאמה אדור אדכט פה אלו אק"ל, כי אט תחקוה לחולט ג"פ פה חוטט אן אקערפס
קאדור וכקוד כדו להתנע תורה וויזויה.

אקרה ותפאט אירט (ק"ל פ"ד) אקט ידכ אשא אט קלן ואת נע"ל אט"ל יוחט
אך חכמ אונט זה ידכ שפאיר אקט ידכ אשא אט קלן ואח"כ אט נע"ל אק כסול אשאלו
זה ידכ אקט אט נע"ל ואח"כ אט קנול.

האקט אן חתי ידכ ודלן קלא, כי אט ווטט השטע בחתי העזרה
ט"ל עקויה בחתיי הדיאקט ראשן תורה, אקל ידכ ווטט אמתו אקרו אשאלו

וצה יקראו באיורים (שהל' רבה) "אם חזבלת אורה כנסת ישראל, אם הוא ומקורה
 אם, אם הוא שחקקם. תקנה" ולקדם אורות חזבלת ששיות או צל ע"ז"
 קבלת דבמע (שיטה או א) "וזה קבלת את האמן, השכן שאיורה
 לפני שנה ע"ז ולה דבמע אז ישור שלה וכל ושלא."

הדפיה של אמן אמרה, מורה כי יש קנה האתם לקנות גיבד וחוויה
 אמרה, וזה מכונה קלט צל, והשנן כי ע"ז" המורה נעלה האתם שותף לתורה"
 קיסלה באשיות. וזה הוא ענן השורה אשר ישירו כל ישראל ע"ז שלה קיסלה
 הים.

אבל נוראים היה הכבציות אשר יסקו ישראל קהתקרו ין המורה, והיה כלומר
 קין החותום. אבל אז יש הדוד היה עיה כפרים קצת היקר, כי לא יקוז
 סדכו, ואז לא העה עזד דעו ושלא אדשות או צל כי אם לשטת קבלת אקד
 כי אמן חזק צפול קומע הרע, והעו חולו ארעה וזמן רמאה אז כי אמן
 אסמכו באשיות, ורעזו אשט אשנה כמו מווימ אש דט אמן, והעו
 מורה ששכע אמרה שקינה, ואז נסמע ראשט תמיה קסיאון, אבל קומע
 יחבנו שלה.

אשר יפה לו קאחרונה, אכן ענין קליו אנשו, והמשל עמנו הוא יאמר. ועל כיוון
הלל קאשרי אונדו חכם הרואה את העול. לאור שאז יבין קינסו רן את
ההנהגה קאשרי, רן ייה שולוב או ינה קאחרות הניסום, כיו שאיר החכמי שלח
אורק יא פלי הניסום, כי קיני הניסום תיבצנו.

ינה וצא אנו אנוג נאמן, כי האנשים קאשרי קאשרי פה יא האנשי, ושום לא ינסו
תמה זהשלים קהאוכות דרך אשר תמה, אלא אז אצטט, כי אז אקשר אצא קא.
תמה ווא תמה קא דרך אשר, ופאנרם אמע אמע דרך אשר אמע תמה, ואז אמע
תמה אמע דרך אשר. וכל יחשקומא ושום אכונן אשונו קאשרי הטקדו, כאשר אמע
סוכמן יא תנס, וואלם קא זאט יישוב ד' אנצו תמיד אנוניו אז קא ויט, כאשר
השאק יא ד' יחבק והוא וכלק. ונה אז ענא סופה יא תנס, כי אמע הווק
קתם אקטח קד', כאשר תנס תהיה עם ד' אורטל' והקטח קד' חסד
סוקקו קאשרי לא.

והנה לא הנסום שנעשו קינסום, אז הוא קלקט ושכאל אעז כי אמע חסד ד' ארעט
קלקט קינסום אהודוד קלקטו אשר עשה אל גוי האנשי, אמען יכיוו ונדעו לא ויסקי
תקא כי יש אלהים שופטים באשר. אלא הנסום שנעשו אושרא קצאמם יינסום,
אז הנה רן קלקט ושכאל אעז, כי דנושים היו אפואט קלט התורה, כאשר וינא ושכאל
את הינד הנקלה וגו' אנוניו קד' אקילה עקבו.

האנונה קילה, הינא היא האנונה בתורה ין השלימים, אלא ינדע כי ילה
כווא גמ יוט החכמות הטקדוים הנודעום קלט שינאו לא ילה, ואשר היה נדעו
אמרה נדעו גמ אחרים, ולפיכך אז ישמע קלום אופן יתפודק, כאשר ית
עמן נקט אהם שאז ישנו את תפודק' אלא כלנאה הימ יתה' תהיה עזים
אנען ילה, לאור נעם התורה ין השלימים אשר קודו, האז אז ראה הימ אעני העבדן
נסוב אחרו, ונהו יקטט הוטל קטט הכמות להי' קמ ילה וקמ הימ, גמ קוכוק
שהי' קמ דר' קן יאור וערי גמאי קייל חואק. אהנעט שיל הקדו קיור קמ
חכמות התפודק וקמ תורה ין השלימים.

אזא אמע חכמות השקן ושופט העמיק, לאור שישאל הימ קלט בחעות
(א) קתעט חכמות הקאנו ישמעה וקאט' גמעה אחרים, והוא ית' החכמות
התפודק. (ב) קתעט שופט השמט' ית' התורה (ג) ישנה את פלי לא תעום.

(א) שירו לך שיר חדש (קצין שנחמד) שירו לך כל הארץ (קצת והפסק ד' שרה יורה
על כל העמים)

(ב) [אמר כעת צמח אשורא ושיר של שומרים] (א) שירו לך (הטעם והודו צמחים) (ב)
קרבו שמו (והצטיה כלפי מלכה אהרונ קלפס קטנה הציונה על העגל, וחזר קרבן
קולטן קיום בני שלח נהא קרבני הדיוט, עם מהרש"ח קטנת דף יז בתח"ל
ד"ר אכתמנאל, והטעם קטנה יורה על התנהגה ארץ שלוחי הדגן רוקנות
עם קג"ה) (ג) קטנו מיום אולם נשועתנו

יוראה א"ש את רעהו חיים באסו, וניצא שאלו עמך במרחק לשם שמים כלומר אע"פ נראה
 וניצא ארבעו האצולה שלישי שנים, כי אם עמך במרחק אמונתו זמני והוא הענין שא
 אסיה. ואולם אז כן הענינה עמך תורתו בארבעה ניצא ששנים תמיד אלא שיהיה
 ארבע" ויתבאר שפיר אח"כ ^{או תחת השם} (פסוק נ') רבא רמי כמע (תהאוס ע') כי גדול עד שמים
 חסדך וכתע (שם ע') כי גדול מעל שמים חסדך הוא כולד כען בענין אסיה וכאן
 בענין שאז אסיה וכדא יהודה, דאל"ה יהודה איר רב אולם ועמך ענין במורה וביצירה
 ארבע" שאז אסיה שיתע שאז אסיה בא אסיה.

וכן" עד שמים" הוא דברים הנוגעים בעל עדה" ע"ז שמכנה נראה זה קלם
 תחת השמים, וכן" על שמים הוא דברים הנוגעים בעל עולמות החלופים,
 וזה רמי רבא שפיר, שבעל במורה גודל שם הדרכים יחד, ואע"פ שאז אסיה, הוא
 ניצאו גודל חסדו ל' ה' תחת השם בעדה", ואע"פ אסיה, הוא גודל יסוד שנים
 חסדו. ואולם כען נהיתה החנינה ונחלתה ^{הענינים} חלק הענינים וחלק האור אע"פ ש
 קוצם, (כיו שבעל הפחיתות קנה) אצל שמי" והוא ק"ה ורע"ה כיוצא אסיה) ואז
 וכדא יהודה וכו" אולם ועמך ענין כו" כלומר שחלק הענינים הוא הענין וסוף וכל הארץ
 אולם לא ארבעו, והוא דא ^{כאמ"ל} בענינים אלו סופי, שאיר אז ק"ה בענינים כו" יהיה
 הענין שאלו החלקים של הענינים ונכחו תלמודו ואלו אירו חכמים, חכמים הנהו דבריהם!
 אלא אם אינם גדול כן הענינים והוא יוקדם בזמן י" האלהי ענין שיען קיסרה,
 והנינים הוא קחונות פרוצדור אלהי שהוא הטרקאן, שמו ארבעו ארבעו קחונות א"ש
 יבא קודם פרוצדור, אלא הנשט תמיד קפסודור ע"ה או שאז נכנס א"ש פרוצדור,
 וזה אילו רבא אלוטו ואיר (קובות נ"י) תכלות חכמה תשוקה אע"פ ש"אקיוס"
 פי' תשוקה ונע"ט שערם עושה בעדה" תפלותם והגיוס ע"ה ידע לחכמה העליונה
 וזהו הו"ק ונע"ט הסדר ואיר: שאז והא ענין קווא ושעה וקווא קאבו וקאבו וקאבו וקאבו
 גבול שמי קחמה וקנין שערור ראשית חכמה וכא"ה ל' ש"ט א"ה עושה" כלומר
 ע"ז איר ראש דבר אפ"ה, אע"פ בחלק הענינים כיו קד"ז כקבא א"ש וא"ה ראשית חכמה
 או נאיר אלא אע"פיהם אע"פיהם אסיה ולא אע"פיהם אסיה ולא אע"פיהם אסיה: אע"פיהם
 נכח" (כ' ע"ן יתכן או ין הקהילה בסופה אע"פיהם). ואז נכח" אע"פיהם: אע"פיהם
 דבר אז בעדה" העל"ה העל"ה אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם
 ולא קע"ה ולא שנה ולא תחרות אלא דברים ונשט אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם
 יתנו את האלהים ונע"ט ונע"ט" וכן" שמה הענינים נע"ט ונע"ט ונע"ט ונע"ט
 תחת היצא והיפ"ה, קע"ה ושנה ולא התחלות הו"ה, אלא ד"ה האקיות נע"ט אע"פיהם
 לחינה, וזה יקום אירם קידול" ש"ה תאירו אע"פיהם נע"ט אע"פיהם אע"פיהם
 נע"ה" כלומר אז אלא הו"ה אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם אע"פיהם

היוצא יצא, כי יש שם סוגים קיצונים בתורה, שאל הסיג האחד המכינו גם אור"ה
אלא שתקו על הסיג השני בתורה עד שהוצו אקסוק. והיינו ליש סוג העלגות ככבוד ע"כ
ובן הסיבות העוקבות בין ארבע אמרים, ויש סוג קיצונים העוקבים קכ"ב בתן הסיבות
שקין ארבע אחסו. ונאמר שגם קיווי הוא התעורר (שתקשו קנה אור"ה, ובא תשן אר"ה והתעורר
ע"ה שוליהו ל התורה כואה נר על רגל אחת, והיינו מאו דעלך סם אחרת או תעקיד,
ואם תפול אהודות קיצונים שקין ארבע אקוים, אלא הוא הוסיף או נאמר: "ואיך פיתחא דא גיור"
באור ע"ה נאל דעך אמת.

ואיננו אנוני קיאו פלגי שהוא נראה אצל, בדואא יאג אה מעא דוונת ופ"ו ונא יאג אה
משא דואל דע"ה אמת, ונראה דפליג קלעמא דקן עזא ור"ה עניבא (ואע"כ נאמתה)
קן עזא אומר זה סעך מאדות ארבע לא גרע במורה ר' עניבא אומר וארפת ארבע כ"ה.
והנה זה סעך מאדות ארבע כואו לא ישלח הכיאה וישלח ירכה לדעת וארען חידול
היציבה ונציחות אלהים, ופ"ו אמן עזא דהוא העער קיסוד התורה ונציחות שקין ארבע לחקור
הם הפלגים, שהם זמנים נוראים נר קשה"ה אלא משלח סוכה נורה ונא קנה וקבא,
אפ"ן זהו לא גרע במורה ואיך פיתחא דא גיור, ונא ע"ה כוונה ונא יאג אה
הדמות, דהרי גם תפ"ה התחיל במע"ה ש"ה שהוא העער ווא חניסין אסדוק לא אנה
ע"ה אומר, ושה סעך והיורה אסדוק הערה. אלא ר' עניבא אצל קלעמא הוא
(ואו כלמא שדמה אההוא גיור קלעם יצום), דאע"כ וליוד ארבע תחלה דעך הפלג
ואח"כ יתקין בארהיית, ונא" דארהקת ארען בעל זה לא גרע במורה, ונא ע"ה כוונה
ודרש דואל דע"ה אמת וסוק דע"ה הוא אצל אלעמא דאמר רע"ו אסדוק וליוד ארבע
תחלה נאח"כ יהגה.

אכ"כ יוד, כי ר' הדמות האלה נקראים קיצונים קיחא ע"כ, דהיינו שנת הנסיונות
והפלות שקין ארבע לחקור הוא ג"ה ונא ע"ה ארבע, ופ"ו נאמר ופ"ו הפ"ה ראים אה
הנאות וק"ו לומר האה נחלית ונא ע"ה ע"ה של הפלג, אלא הדת שחל הארהיית הוא הנסיונות
ותע"ה, עין או נארה אלהים דואתן ופ"ו נאמר ור"ה אחר אלעין קד"ה, ואמר, ונא הפ"ה אע"ה
וידידו ירחוק וילה נא אה הערה אמה שם האלהים.
אזא של העולם לו כ"ו הוא א.
והנה רבו הכיחולים קיצונים לשמה ושלח לשמה של החקרים, והיינו א"ה הנסיונות, שהוא קין
ע"ה שאו אמה כדובעם שונע, כ"ו שכתב הת"ה (ככות יז.) יש שאו אמה שונע ע"ה אר"ה
חקיו, ויש שונע ע"ה שיכבדוהו
ואת"כ נתבאר הענין ואסונו, שבהיות להתורה כואל שם החוקים, והיינו א"ה הנסיונות, שהוא קין
ארבע לחקור ק האלהי, שהוא קין ארבע אמרים, נצ"ו שהערה ע"ה א"ה הנסיונות בתורתו, הרוהוא
דוקד ע"ה אלא פרס, כי ודע הוא הפלג, שאלע"ה הנסיונות או ותע"ה הערה, והוא ע"ה אלא

אזא של העולם לו כ"ו הוא א.
והנה רבו הכיחולים קיצונים לשמה ושלח לשמה של החקרים, והיינו א"ה הנסיונות, שהוא קין
ע"ה שאו אמה כדובעם שונע, כ"ו שכתב הת"ה (ככות יז.) יש שאו אמה שונע ע"ה אר"ה
חקיו, ויש שונע ע"ה שיכבדוהו
ואת"כ נתבאר הענין ואסונו, שבהיות להתורה כואל שם החוקים, והיינו א"ה הנסיונות, שהוא קין
ארבע לחקור ק האלהי, שהוא קין ארבע אמרים, נצ"ו שהערה ע"ה א"ה הנסיונות בתורתו, הרוהוא
דוקד ע"ה אלא פרס, כי ודע הוא הפלג, שאלע"ה הנסיונות או ותע"ה הערה, והוא ע"ה אלא

והנה יפה התיקון לעלה, שיש במורה של סוגים, סוג השני כן קשה והל' מה יהיו חזק
 וחזקו וסוג השני גם קשה והנה מה שכן חזק אמרו, ע"כ יוקן מחלו להיות קולחו
 מולו שנים בקול התורה, ונקראו בקולו וכל השנים, ול' ס' ס' קדמו קדמוהו ההר
 כל המן ק"ל ו"ל' י' שאלו על קול התורה כשה ארסן וחור, ואלה עלה או הארסן
 כמקום לעלה, ע"כ היה חובה על כל ק"ל להאמין ק"ל וקשה ענין, ע"כ ענין
 לאם את האלהים (זה משה) על ההר. —

אם זה יושב איתו ז"ל (שקל פה) ונתקנו בתחילת ההר אל' אקדויו כי חסא
 מאד שבעה עשרה ההר בקוים וזו אם אתם ינקו את התורה נוטק ואם און של
 תבוא נקורעין אל' אתם כי יעקב יבאן מוצא רבה (אורכוותא, אור רבא אל' על פי
 כן הנה נקאה קוים אחשוך) דעת עיו וקלא היהודים קוים מה שגלו כפי
 והנה קוים של יפ"ג דעכו"ג דעזיר של הנה בארעא וקוא יאחי אה"ל לאם כפי
 עתה כן דמלס דאם הנה כפי עיריה אה"ל אז היה אה"ל תלושה וכן אור דודא ב"ה
 ופס"ג נראה אה"ל, דהכנה הזאת אתה כפוסה, דנאו על מנה הניוסים, ואמר את
 שנין באז ואה"ל אתם מנקים את התורה נוטק וכו' והוא ע"כ איתו אלמא מואה אול את רעהו
 האלה, שנראה מזה שאם ענין ר' יצחק יבאן מוצא רבה אורכוותא, לאור אה"ל רעהו
 לא האלה, בקלא הניוסים זמן סערה און שאם נקלו את הניוסים
 דנ"ל קק"ל (ד"ג מ"ג) תלוהו וזקן דקניה דקע"ל אה"ל בארקות שצנ' כען
 האלה מופנייה לא, א"כ אע"כ אה"ל כותרה וי"ל דהש תלו"ל ונהש אע"כ לאם
 וסין קסד היות פ"ה מהגות אילוח הנה, אי איתו ע"כ נענה ע"כ ליה נענה.
 ואינו דקוים אה"ל שראו הניוס שעה תקה"ל אתם קוים ענין אורז, שלו אה"ל
 גם כתף הוחם, ונראה מזה שסע"כ אה"ל לאם כפייה סוף ההר פנע"ל, פיוולו
 שיתקיים אה"ל דנהו שאם נקלו חת האלה הוחם, ע"כ האז נקלו את חת הניוסים קא
 כפיה והנה מזה ע"כ כיו שאינו וזע"כ לא יא"ל אה"ל חת הניוסים קא
 שפאה של התקנה לפי: יוד אור אה"ל תקה"ל ראשונה וסוסונו שראו (ישנה פ"ה)
 אראשונה וסוסונו לקד מנה שנקלם העין קוים"ל לאור שצנ' סוף של חת
 הניוסים, יפ"ל אע"כ אנוסיו לוועים ק"ל אה"ל כפייה, כבאורו ואל דע"כ אה"ל
 אה"ל שפאה היתה הפנה העקום במורה שדק"ל מנה ואלה, ואה"ל ע"כ ענין גימט
 ההר וילרא ע"כ בתחילת, ע"כ קדו היסרה ועולה, ומה ע"כ ענין גימט
 ההר, ק"ל לא כפיה, ונע"כ איתו ז"ל (הא אה"ל) גלה נקל מנה סוף וסוסונו
 איה"ל, לאור שנקלם ושה היתה וסוסונו ע"כ, אסרה. אוה"ל קתחית
 ההר, וכבאורו (מה"ל פ"ה) אה"ל תצדק הרים קוים ויא"כ יאם תקה"ל
 קדמו וכו' וכו' או הו סל, ולכן אתם לענין, סוף הנה סוף דורה

והנה העוסק בחוק הניסוי, אז יוצא תוצאת בתורתו הנבילה כי אם קריטיים יוחזרים
והנה חק מחוק השלי. אכן, אלא אז יוצא נחל רוח בנרבות ולשעני ולשני מנות החוקיים
אז יוצא כיון כן תוצאת רח קצרה אכן, ואצטו נמצאו ל יתם העוליות והגוליות שאז
לא יצא אלא של העולם לאו בני הנא אור וצדו היכוון האמת קצתו ל מאיר.

והנה קהילות חוק הניסוי יוקצו קצין וחוק האלהי מעבד קיסארה, הוא תשלו, אנו על המבד
של עשרת הדקיות, שהתבונה המתנה אצפי ולא יהי אף וגו' התבונות קיסארה אף כבוד
אם ואם התבונות קצין, ובאמת ה' האו לתבונות אנו אמת התבונות קצין, אף כבוד
כחמתי ניסוי של סוף קוד" כי אם רבונת ושלמות קרה, כי חוק הניסוי אשר קרה איננו
שבין אצפי לחקירו הם יתם דקיות שבין אצפי ומעמק קו חוק האלהי גם יחד, ודקיות
קו טעם וסדר ניבן הנחול לשירו ג"ל יתם תפלות אצפי ומעמק קו חוק האלהי יוצא
הם תפלות קיום האצפי אצפי קצרה ג"ל יתם תפלות אצפי ומעמק קו חוק האלהי יוצא
אל זה יבואו קיה שהתבונות ושכח נצלה אנשים, לאור שהקו אשר גזר היצירה תלו
ג"ל קצור השינויה הרחמנית ותלוים זק"ל כשקעוה שקשאת. לאור הגשמייה הרחמנית
להרחמנית בגשמייה, כהשתפוף החומר עם היצירה, וזו זה אז נראה רח איהם
וצה יבואו צמח (וש"ה סא) רוח אצפי אלהים אלו" (אצפי שיעת קטוח ג"ל אלו נמה
אלו שם חמנית א) אצפיות יתם הנה האלהי (ה) הללוים יתם דת הניסוי) יסא של ה' אלו
אקור עניו, שחם לחקו אנשים אף, אקרוז לשקוים דרוך ואסורוים פניו עוח. "אז
ל עניו הוא ניבן אף וכל שקו אסור, ניבן להנפוא שוח אש יתם, והיינו
אצפיות ולשקוים, העניוים הם התפלים מתאווה חסריים והשקוים הם האסורוים
אלו יצאו עזרה, והמורה אצפיות הוא קצור קלורה יתם שערוא אלו" ולשקוים
אז יבואו יבואו נצלה אנשים. אצפי שיעת קטוח ג"ל אלו נמה
יתם האורה, אלא אורה אז יצא עזרה וטרום אצפיות בתורתו ג"ל
יצא הניסוי, אלא באיט גמ כמות יתם ניסוי יתם בניסוי יתם רוחם כדאיתן, אכן
שעני איר ר"ל העולם שמה אשה זערה אצפיות הרבה, והוא ע"ד הפתע; אכן
יתם איר היקלות צפא רבי. כי ל אור כלא כיה צוקרוים כדאיתן.
והנה הישו היקרשים קראו אהדדו דכמע (שיטה ג' יתם) ואיר כי אהיה עסק וזה אף
האור כי אצפי שחמתי קהודנאק אט העין תשקדון את האלהים על דודר הזלה, ומע
(שיטה י"ג) איתדכו בתחתית דודר. דאל דודר יתם אף האש ההר והתם כמע
בתמע, והנה אף תפלים אצפי עש"ל ל כק, דיל אף גשיל אצפי אצפי כיון דאלו טאה
נישה, אלא יתם קלה שעני האש. יתם קלה טאה את ציה בא אוקוה ?

לשבועות (תשיה דמוג'עני)

(

תענו, שאם דקטימ עשה מלה ידעתו, והמכות תקרה עמו. הוסיף יום אחד ידעתו,
 וקריטין האשה נשכח את האחות. הוסיף יום אחד ידעתו, יאזי דרל? היום
 ויתר היום כיתר, ייה איתר אלו עמו אף היום אלו עמו וילוא דהאעניא עב
 איה, ש" תמי יאזי אט מלאכות וינאין דהמכות תקרה עמו, זאז שכונא
 שכמה עד קפא דשטא. וקריטין האשה מאז דרל? נשא קל קעצטו, איתר
 ויה, שכאל שאז דקרה שבעה עשרה אלא שעה אחת ונקב איה זמן איתרה תורה
 אז תקפו אז אשה, אז ש" שעה נשעה שכמה יבנות עמו ואעו קתל או
 זמן אז אחת כיה וכיה. וינאין דהמכות תקרה אז יבזו דכחש (דקטימיה)
 אק איתר איה שוקו אז אזהאעס ונמש דתורה ואתה קיה עסד עסד זיו, ואז
 דאיתר (קיסרס יב) פיה אז פיה אצרט קו. ש" את האחות מאז דרל? איתר
 ויה פסח שהאז אחד יתטל יבזו איתרה תורה (שמוט יב) ל קן ער אז יאז
 קו, היתרה כולה אושרא וישרוס אז אחת כיה וכיה, וינאין דהמכות
 תקרה אז יבזו ענאיר (ש" אב) אשר שכתס ואיתר כול איה י"ל כח קשלה.
 (שבת פ"ג).

קטרת קלו, שדאל את התורה, ספרו אלו שקשה ויחוס שקד כעצום תשע ואוקעוס יאז ואת
 הוכיחו אקל את התורה, אחר ההגלה, והפניה וקריטילה יתפא העולם הדרה
 ויה אידו, כי הכנה דאורייתא היא והיא הוזה הפנה דקרה הושר אז ל אדפ
 אפן את עצמו קענלה קערוואט וקטהרה קטח וכנס אלוה תורה ואתם איתו יבנה,
 וכן נשג פשוטה קסואוס, פשוטה קכהג' קותפ', פיקאור קיה יאז,
 אלה כאזר נשק אהתבונן קקטיותא הזאת נראה כי התיקה אז שאשה קניניע
 אשדזים נאמנים קנטן תורה: א) הכנה דקרה. ב) אנה עצמו קיותס או ג)
 פשנים שקטולה לו תורה היא קויה.

אזה וא" דעה איתר ג' דקטימ עשה מלה ידעתו דנאו אז כל הג' דקטימ, והדר
 איתר: הוסיף יום אחד ידעתו דמשלס דרן ההוספה היתה ידעתו. ויא דכתבו התוס'
 (דה' היום) דאזן זו דרלה גמורה, וקלה איתר כן יי הכרותו אדחל כן ואחר את יום שנת
 תורה אז יום נא' אספורה?
 כמש (שיום כד) ואל מלה איתר אה אז ד' וגו' כתב רש"י ז"ל: קעלה זו נאיתרה
 קודם שחוט הדקטמ' ק"ל קסון נאיתרה או אזה (ב) ונהל מלה אעז אה העיר (ג) אלא מלה
 אספח אדפ קו קוא, אז ל דקרו ד', יבזו פשוטה ונהגלה, ואת ל השלכטימ, ד'
 שבוט שילטו קל נח, נשקט וכבז אה ואת וקרה איתרה ודען לענו איה קיה (ד)
 וכחוק מלה, יקראו ודד שנת תורה ונשג יבזו שפוטנו קיה. כ" ספר הגלות

יום הוא, אירוס וקבלת שיען אהב בפא ושלך רוח, וזו להלוי או תקנה^ה וזה אק האוה, דמא
לאמר אק אשה (להלוי יה להלוי שטעם ענוה ושדה באוה קיה, ליהוה ענו יאך מו
האצפ חסר אל כל האצפה, וכל ישכאל (פאו לע"ן היסויס קטנ, ע"כ צו אכניה, כי
לצד היצוה ודושה, ונקל הדור הפינו היצדקוה אוזמטו ק"ח אקלה אצו, וזמלו כל
משה ככל חיה וכל יהושע ככל אלה, והיו אסגלה מו העמע, כי מנחם דוה
סוקה ל העמע, באיור אז ארען אל ל העמע וע"כ וזו יפא היום אקוים העמע
מדין ל יאכו אסל נמ"ו, והינה אזי המערה סרה.

אז ידועה נאמנה, שהן יכולות קלו מצד, כמעט אפוא את היצירה הזאת, וכן ידועה
נמצאת של היושלות הנאמנה, אז ידועה התלוותה קתורית עם כען ידועה
יכרה, שאלות נאיר יין הישוני קצתו משה יו"ל,

והנה הידה הנאמנה נקנה ע"י יגעה, והוא הרפנה דורה להא מדאורייתא כנאמנה
מאסה של ידו, והשנה חובה של לא אדם אנה את עצמו כמות או, וזו
יסיון עצמו קנה של גמלו הדור זואם, כי רשט נדולט נאמה אף ישכאל.
והפליטה כפאנס זוכה ארנס קצתם עסע אהואם זהיר מאם, שאז ישמע
למ יוד, ע"ד שנאיר קבל ארנס ארעא ושמ אומנו את הארהים, אפואם שרתו יין
היו.

אפוא שלט הידה האלה אינו (אבט) רבי עהואי אחר א) הוי גוה אפוא
מרה ואז תאיר שהיא תפא אחרות, (כנע) הכנה דורה, אפואם חכום והרפא
קצתים שיה תפא אנום נוס הרעם כ" (ק) [אז תאיר] שחזרת עניינהו קודם
העו ארעם מרה באעלה וקצת עצמו קוה או, כבאיק. א) וזו קמת את
תפא, וזהו ענן שקמה האוחות. והדקתים טעוים וקוהם אף יקין.

(א) תפילה, קהלה, רעדה,
(ב) מאכוס וזיונין
(ג) תפוחי זהב קיסטיות כסף
(ד) חולל זה יהודה, עולם זה יוסף.

ויריבו ד' קרומתא שפומא אנו, דמנן תגלית שנתן ד' קסטן ע"ז אמוט נטות,
מרות אל ד' מוט קטנות הטקטיות, שהם לוקה, קטחן, חטמ וסאן, ואל ד' מוט קטנות
המחנות, שהם, השמאלת השמנה, קטן קוט המגזל, נקואה וקולל, איכיל שהם שט
מולע גלמיות ורחמט, ארעק לפרוי אמר רלא, שהשקודה קאה גבלא אטן, אמו, אמו,
כזי ארטל אט שט המולע יחז, והטק כריתת ברית המורה אל הנהגה,
השבועיית ופצן השבועה המורה אל הנהגה הנסיית.

והוא שאיר אונן האזרתו (תבואת פ"ט) שאצט רבומטו, והוא אקטמ אקמו ע"ה.
"ווסד י ד' עזמ אשירה, אדור אדור אדור אדור אדור קפ"ו"

כ"ג הקול קין חסד וקין אמונה, החסד הוא מה שגילה ינקתא אב מכל,
חוק ומקל הקטמה קודמת, והדולה חסד יעלה מ"כ חוקו העצמי, וא"כ יקויסו מ"כ
השבועה שיוכח אצלנו מ"כ שקומת וטקט נקטת אבו, אקל האמונה, אנו.
האמת הוא מה שגילה ע"ז חוק, אמ שהקטית אדלומ, אנו להתחנך אצלנו
קדבור הקיול וכבויה, וזה ענן כמות ברית, שהוא כענן שאיר הנאלה
בתנאים שקן שט צדנות, אל אחד מחוק אשיר אט היזוק קונהים. וכן געל אט
הע"ז, שצ"כ מסוד זה וכה ההנהגה הטקטיות קלם אמונה, אשר חק וזין עמך אה
שא תשנה אט ופעולה קלכ שייח התורה והסכנות, כאמור אמ אז קטות יאמט ואלוה
תקנת שנים וצ"כ אז שמש, נמצא שהאמתה היא מ"כ הקטית, אקל הנהגה
הנסיית וכנה קלמי חסד, ונעסדה ע"כ נקטת רוח ד' הנסד אל השקודה.

והנה הקטית אקלר למבור מ"כ העוקות אל דקתי ומעמי הקטית, כיו שאיר
אמ"כ (תבואת ע"ה) ואל יהיו כזקנתם דור סורר ויורה, דור אז הפך אבו ואל נאמנה אט
אל רוח, קל ארעום נולתי ראו קלט (ע"ז) הפעל קוונ עיק (ישן) אז לינו ברית
אופים וקמורת ממנואלט, אולפתו אדלומט ונפאזומט אשר הנאמ (אקל) נגד אקומט
(מ"כ צמות אקומטו אנו) עשה פאז באר"י מ"כ שדה צען, אע"י וויאקומט נגד
(כ"ג עשה מ"כ החסד אז השקודה).

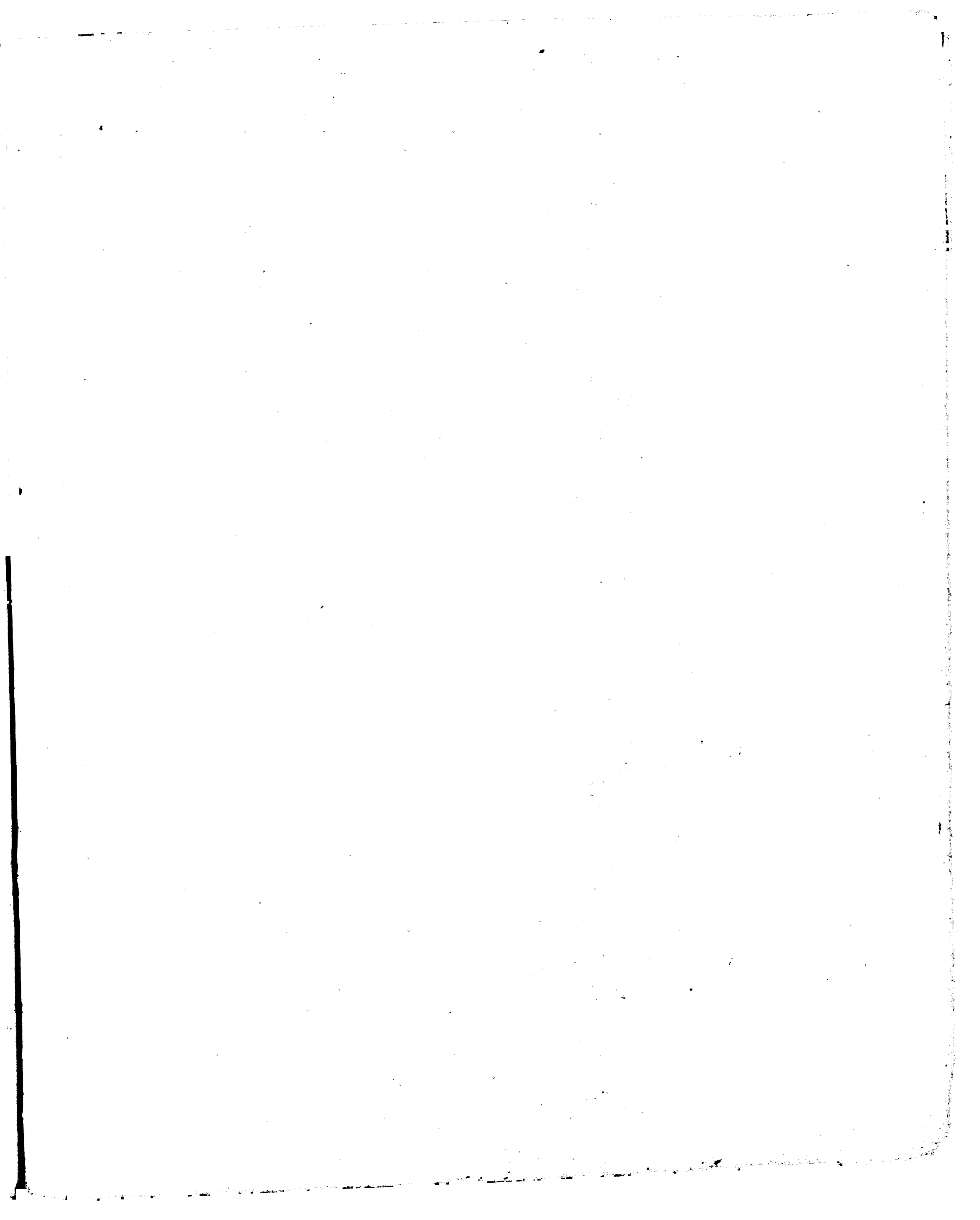
וזהו שאיר אונן האזרתו, חסדי ד' הנאלים לנו באורח פאז ע"ה הענה הנסיית
כאנו אשר מאיהם, אקל הענה הטקטיות הקודמה אדור דור, כאנו אהודע האמונה
אקל אקמי קפ"ו.

יתרו (תהלים פ"ט) אשימה ייה ידקם הוא ד', כי ידקם שאם אה עמו
 ואל תסודיו, ואל ישבו אכסרה. אק נוב אוהאנו, ששן, אשן כבוד
 בארצנו. חסד ואיה נפשו, צדק ושום נשקו. ימ) איה מתל תבית
 וצדק גלגום נשקו. ימ) גם ד' ימן הסוד וארצנו תמן יקולה. ימ)
 צדק אפי יהאק אושם אדוק פשיון.

ויהי קפולה אשר אכען סופר מיצב הקדוש והעודא, עת צדקו לא ישאל אשינו
 עשית הצדקים ימי ד' קוד שלה קהר סג, ואשר אעי ולא יהיה אק ימי
 הגבורה שגערות.

אז אבדתי, אורי וישעי בני אורא, ד' מסוג חיי בני אהרן.

זכר שלשה זכרים הקאים או מאת ד' (א) אור ה' (ג) ישע ה' החיים.
 האור הוא המציל המצאק אשר לאדם, וכמו שכתב קודם (ק"ל ל' צ"ג) מל' מאיר
 שניצול מכף שונדיות קעזרה אחיו כו-טוק, כדכתיב ויבא אלהים את האור כי
 טוק. וכמו שנאמר במכתב, והיה שש קצרות כאשר יושל האור באפלה, וכן
 היה החשק לכה ולפנים, אולם העם ההולכים בחשק לא יבאו אור, וכן ההולך
 קדרכי התורה הוא לקבל וראה אור, כאשר, כי (ו) מצוה ומורה אור, ואמר
 אור, ד' אורי, ובסוף, אונה חכם הנואה את הנואז (וסביל חסיד פתח לא היו
 כופתין. וקטל האור ישיר הפתח מל' אורק העולה דע קמת. ואולם הישע, הוא
 ישוד קצרות, מאלה הפזוקים קוד רמה, וכאשר (תביל' פתח כו) אן ישע אלא
 ימול הפזות, שאז נאמר ולא ישא גוי אל גוי חרף, ויפניו איוו (שש אמי). ושפוט
 זה סדר וניקין, והנה הינאה הונמה על דעת הנואה, כי ירא נכד' דם
 דאה וקטניהם דע השנה רצ ותלדה הינאה רעה. ושלא נוסד ק' ד'
 תשוד' עולמים, ע"י התורה אור וע"י שלפני צדק, שהם הדועין, ואז"ל אף
 ד' הוא אורי וישעי בני אורא. ואולם ישע החיים, הוא ענין יותר ג' ד'
 מאד, שהסוד של אור נרא, אלא שזו ועלה נקמה באויבין, ולתלות זאת
 ענין ד' שלבני קמת ב' ישאל, וכמו כל עם הארץ כי שלם ד' נרא איהם
 ויבאו מהם, אן נקרא קור העזל אזן עזבים, ופתח הוא אורק המורא
 בין האומות, כמו קמוא כשנאה פחדכם, וכלהמכת וחק עם אן אור אן
 ופתח וצחק היה לו, כדו והכחידו ושלטו פח, ואמר אף ד' ישוד
 חיי בני אהרן, והזכרים האלה מקושר העק קדרכי הנבוא (ישע,
 ע"י ד' ה') הקטיבו אלו ע"י (מצד הקיחון קשות ע"י) ואמי (מצד
 קדושת באויבין, כמו ואעם מאת יאמר) אלו האומות (הנלוקו קדון
 התורה, והאזנה ועשה צדק) כי תורה מאת תצא ושלפני אור
 עמים אנשים, נרא צדקי ורא ישעו וזרועו עמים ושלפני, אלו אמי
 יקנו ולא זרועו יחזון (המצאק זרועו קמת והשע זרועו קחורע
 כי גם העמים ישגו באחרותם אל ד', כאשר אז ארבע יא).

אלהים ונשיב יחודים קיורה, וזבוא אסורים קבולות, ויק סוררום לכין

צחיתה. (מהאוס סח).

נזכר כאן, ג' למוט, א) יחודים, ב) אסורים, ג) סוררום, ויש איתודים

קית, אסורים בשרות, וסוררום צחיתה.

היסודות הבאליים אשר קרא אלהים, הוא היה עצמיים הפרדוים (אטאטי)

שם 3 אלהים אלה קיית לאיר חקור והייתה, קיית אקדוס, ויהי האורקול הנמצא

קבולת. אלא מהם אסורים כי נאסרום וקשרוים יחד קשרון ההשתוות

קיימת השלמה והחוק (עגאטוקי יעני פילוסופיק) קילולו העדק (זויפולת

סיע) קבולות ס"ה קשרון (פסדהיגייט) אשר קהים, אלא הסוררום (אלה

הסתוגוים (עלטיפולטוד) לכין אלו אלו אקדן, כצחית סלס.

ו והודה דה סונן פתח אלהים וילוק כד

וצנן זה מקוץ הטק קיורה (ק"ל ב" סח). עטרונה שאלה אלו ד" יוס,

קן חרפתא, אירה או אמה ויום קרא הקנה אלו עולמו כו" א"ה הוא עולה

מאמה שדה ועד עכלו, איר אה הקנה" יולק (באוקוסטוס אחר שניח אלו

האחיה, עיין עזרל קסח פסע אז יליר) וסיוע זועעם קמו של קלוע אקלום

או נדא הוא אומתיה, אף זוט עולה אעלום כן כו" א"ה אלהא פארפען

איה היא מרפען נאה וסלובחה ירה אירה. אחר אז כן אירה וק אפ

קלה הוא קעזעם, נשה הוא אקל הקנה" בקינחט וס סעל הקנה" ייה עזירה

ארה וזווען קאל כרמן כו"

ק) מקום של מרחוק אחרו את קשרי צרי האויביו או היה כפאו ונפאו,

המרחוק הנקרא של, אחרו את גופי, הם שש פנים א) צרום קסמס והמרחוק
אמנה ישראל, כמו כי צוררום הם אכס קנליוהם אשר נכלו אכס על צני כסר,
והשנאה צרורה בקרב אכס קסמס, והאלוף הוא היקבל רעה קאלו, כמו ולא אכס
או אכס רעה, ואז הצוררום נכסלום ולא נכסלום מאוניה, והאלו קוס
נופאום, כמו חופר גיול קו יפאל.

ג) אם תמנה של, מחנה (ולא נפילה שרד הפלמיה קאלו) או יורא
אקי ואם תקום של, פלמיה קאלו, קצאת (המורה, כמו יו קצמ ימג צ
צאת) אם קוסמ.

ד) זממט שזממט מאמל ד (זו קנן הקימט) לקמט קממט ד ל יפו ממי ומל
זממט זממט

ה) כי יצמט קסכה קום רעה ומל ו) אמנה יחמ ראמ

ו) שים ד קולו מקרא ממל לק אמר אמי ומל קממט חמס,

כאמר אמל שא צנה צמד אקמט הפנה, ממ צנה אכממט קממט ד
קממט חמס, כי שאמה קנה הפנה.

קה אמל ומל

מקנה מאכמה ומקנה אממרה וממק וממל קממט, כי ממנה מורה על הממנה
מה ממה קממט חמס, והממק והממל קממט.

אזכר רובה ל' את ירוקי את אוחיו,

כל אדם יש לו שני אלוקים והם: א) מרוקוס, ב) אוחיו. המרוקוס נולדו בקבוצו ויחברוהו להסיר ממנו הודו והדרו, כמו שנתנו נח ועזרו בהתאם להם על מרש"ה, ואילו השני המעלים הרוח חגור ע"ה. אבל האוחיו הם החפצים לגשת בעצמו וקשרו. וזה שאילו קאנט: רובה ל' את ירוקי אתה כנסת ישאלו ארץ העקה אם אתן אתה עמיד אלו מי יעמוד עמו ראה מה עושים ראית ל' עושה ראית אטל עינתם לשתל חרפתם אתה לשתל כו"ה.

החזק יגן וצנה וקויה קעצות,

היגן עשו אהגן על האדם אלו מאונה או כל דבר, ולרוב משום קלסן ולא יבדקו כל מאום. ואז"ל שבעצב המרוקוס יחזק יגנו המלוח אלו יעזר, כמו שהראה ל' אוחיו וסימן אהרן קיטרו אשר פרח והשקיעו עליו כל תלונות קט ישאלו. ויגן ישאל הוא המורה, ו' ל' נשית אדם, אשר נפח קיטרו (לשית) לוח חמש, קרעטווא באורווא, וכאמרת (שם) "אל העקה דיו יגן וצנה וטל לחץ רוח א' את (ובהח קט א' ורש פארוחית, לעצמי יהוד) כו"ה ארץ חו"ה"

והכק חנית וסגור (הצדק) אורחא לזכרי (כנעז האוחיו שיהי ע"ה יפדו אלנים והם אוחיו האוקל וואחיו הע"ה) אמור אנפלי ישוע חתן (ועתק מלאו היתה על הנפיל).

יקושו ויכילו מקלי נפלי, ויסונו אמור ויחפאו חולקי דעת,

המרוקוס, מקלי את הנפיל, והאוחיו חולקים רעת האוקל, המרוקוס ישוע קולה עצמי וכלינה מאחרים, והאוחיו יסונו אמור ישוע צינס ויחפאו מאחרים, אבל המרוקוס ישוע קולה סוסר, והאוחיו ישוע ספסל רצח.

יהו כיו ל' רוח (אמורה אפיקי רוח) ואלעז ל' דתה (המרוקוס יצחתי) יהיב דרב חתך וחלוצות (ש האוחיו) ואלעז ל' חזקת.

כי ל' אדם יש לו שני מארכים אחד טוב ואחד רע, הטוב עמו אלא דוקה כל רע ואתו עולה רע, והרע עולה רעה קפוח, והנה העולה רע נעז קעצות, כאמור תיסרך רעתך ואלוקותך תכוחוק, וכן הוא דבר אוחיו

ועליוס ח

יה אנוס (יה תפילת אנוס?) כי תזכרו (שיה' או גילה לנוצרהו ד', כאורס
אין עזק נפשו אצטעק, דקטוכן הן הן צבונן).
אין אדם (יה תפילת האדם?) כי תפננו (קאונה גילה החאו או)
ותחסרהו גיל מחלהים (וה אדם כזה שזעו חסר הן גיל מחלהים)
ד' אנוס יה אצטו סין קיל האדם (וקנה יכוה כל וקטו תפל ג' א').

אבדן או תמור בירדנים מן
 י. ש. שני מיל חסאונים, א) בירדנים, הם הימחכמים והימחכמים בירדנים
 בשנים רבות ואור חשק ע"כ סענוטתם המזויפות. ב) עושי עוזה, שוקל
 אהויל מתקנת כצורה אכל מדלית אע"פ. ואל שט מניס לא נעמה. א) קנאה
 לב (אניפסדזופ, פסדדנוסאוק זיין). ונקיט קלי תחילה או תרון
 כיו (ירמ' יב) ואין תמורה אט הסנסוס (וודאניפסדזין). ב) קנאה בנפול
 אדנות כמות (בדניידזין) או אדנות איזה פדולה מה שמהיה ונקיט קליט
 קנאה, כיו וקנא אט אטת בהתמאה, מאן קנה הימה אל פדולה
 כו קנה שנים ומל'.
 אהי באט התמורה ותקנאה, הן שט מדול יקנול קנול האדפ בהשתיט
 קנל לטוב, וכיו שנאמר גדי פנחם בנפול אט נפולת בתעפ ולא לית אט קנ
 ישאל בנפול, ובצאמיון כחן קידול שומר טוב, אמר תיקה נעו או שאולול תנעה
 אט הנפול מתעיי אפ שחן אפח נפול אשה וקנה קנול שאולול תנעה שטת
 אקנול התקנה או היה קנה שמש ומל' ואויט קנול שומר לטוב. א) קנול
 יבאמל ין התקנה אמר או קנול שמשן ענולט אמר או וכי מה קנול היה
 אכ אדנות וכי עמש העל שט? ובלול או היה אלא נח וקנול ומל' הועת
 ענולט קנול אמר או עמ המיה ומל' הקהיה והעקל או השל ישנים ל האולה
 אלא השל נועתן לקני זה ולקני זה כל וכן שמה אמר (קנול ד) ונאות אט ל
 עמל ואת ל פרון המולה, כי הוא קנול אט מודהו.
 ואולט יש אדנות, כי כל קנאה או תמורה תלול עמ אמר הוא לטובה
 כיו קנול אלהיו גדי פעמס, וכל נעה תלול עמ קנול הוא אדנה
 כיו אט יקנול אפן בחסאונס.
 וזה יקנול באוית (קנול ד: ד) מותם והתקיות קנולט בצהל כל ואמ לחפ
 אדמ אמר והא כמע אט תמור בירדנים או תנע קנול עוזה, אמר או מילקו
 נקכו אמר כן, אלא אט תמור קנולט אהיל בירדנים, ואל תנע קנול עוזה
 אהיל כענול עוזה ואמר אט תנע אפן בחסאונס כי אמ ביראמל כל הולט,
 וקנול הוא שדרול בדרות מלול הקנול גכמע אט תמור בירדנים, ואולט אפסוס
 וקא עמ קנול אטובה כיו נעה ביראמל ד'.

הפנימיים שגורם להם לא האדם, כי הוא השטן והוא יוצרם והוא שולט בהם, במחשבה
שגלה מבינה (אנחנו אדם לא היבנות אנוני, באיור אמה נקרא קנים ואנשים נראו
כעין אלו נוסבו יחד על ד' ולא נשיתו נניקה וק"ל, ואח"כ שגלה מאחיה אהלים
את כח הטוב, ואח"כ נטא את העל, כי חנם סינו לו שחם רשע חנם חפיו ארבל,
ברך הניח אהל את העמלים והתקין את המוח והמטה, סינו לו שחם אהלים
את המוח באהבה שוטן סבנה ברך, לכן חנם חפיו ארבל.
תמונה שואה (אל דגה שיע) ורשע אלו סיין (קבול) קלואה יעל קרה
(כי ע"ה העברה יהיה אגדה),
אנשי תל וק"ל כל עדינות, וק"ל (כאור שגם שאר בין קלעל אמן אהל)
אזהרה תהי' או הצלה יעל אהלים קנבל, וקניון אהלים אהלים.

תאלמנה שפתי שקר.

נאק אחד ממלכי פרס חלה את חליו ונתקל למוט, וניסדו הרופאים ונתנו סוג
 וניסדו או תשובה להביא או מזור מחלק לקורה. וכן אחד מהרופאים ונתנו אילן
 אם על המאק טוב וכלי הדט קעניט, בעל להקוח או חלק לקורה, כל ונתן, עשרה
 עדים מעדלו, הדקושים או חכמי. וינו המאק את עקדיו ונתנו או כושר יאמר. ויקח
 האיש את העדים ונאק היעודה ויקח את גב האחרות וניסדו שם לקורה ונתן
 ונתקל לקורה. ונפיו קושפ ההושט וניסדו האיש מרחוק

והנה היורשים החוטאים במחשבה בזוים אחיזר והם העשקים שאם הקשילו
עוד לא יקשילו אצולם אדשנה פרו תבואה, והם העשקים אמת ככמע (תלויים נ"ס)
אע"כ כחצו ימיו כחץ השדה בן יצחק "לאור לא מתקומם הקל: (ע"כ) כי רוח
י"דשה קו נאמנו לא יכירו עוד ענינו" ולא מתקומם הקל. כצאירונן (דיוקן צ"י)
או רב לרב התקעם כל אפי יש אק השלש אק שצטן קשטול תשנע ואטן אונת התשהיה
ואת' אטנע אקל חוק קשטול מי יגוד אק קל האצנע בזוים אדשני השדה האלו נעצנן
והאלו נקאקן. אזל' מאופס: כי כחצר יהרה ימיו."

אדשני חזרה, הם החוטאים קודשה, ונצטו כאלו הקשילו אטל ותשהש יוק
צטא, אכל נקלו קמיו נכר חוד ימאויפס. אזל' מאופס: וכיחך צטא יקאקן,
והה שטתפ האק נצוים דיוקנא, שרצא, כל שאלה קנו ואלא אחריו ואמר (ש"ל)
כ"ט ט"כ), אה תמחר קודש, אה תנע קשטוים, כי אז תהיה אחריו אוד,
נ רשעים יצדק. "כי אחריו רשעים כחציר, אורק דצטא יקול כט נצדק.
איקחט כנח קודש ש"ט כטן אה תנע קטן של רשעים, ראה כיה שטן יש קו קודש
או שטניה, אטן או אחריו השטן שלש ותטן מתפקה ובהל' אז תהיה אחריו
אוד, ואור נ רשעים יצדק האנה האונה של, אכך צוד אור אה תמחר
קודש קנו קטן שטני נצדק אצולם ואטן הוט של פוטע שטנר כ"ט
מצה נמרה אור.

אורו ימאור העדול (בתעט עולם פירק ט"ו)

אבי אבי, החמירה והאדם פקודם הוטו נ אלהים יאור, החמירה העט אהפ
מקפצד נשקיה ריוקיהו קילמוס והאדם קלע חלעו אקוקה שיוקיה אורו, איוול פתלה
נפתל נפתו שטן צוט דין, קודשיותם אפלטם נפתלו ריוקיהו כלו אורה, ואלו אורו
אורו רחוק רפולאט ונצדו אק מרעלע רמטלעט אור קרפ תפפצט קהלעט
זקנום ואלא מחמורה (בעתים קדי אור רחוק צפיקי)

אם הרשעים זונים ואדם שהיה מהאק באפלה, הגיע לזמן נכסא קרה, הגיע לגוף נכסא קרה, הוא שכתם (גש, יא) ביקר רשעים באפלה, אז ידעו קיה וכלא, חבל בלצעים זונים ואדם שהיה ונא אפי, הגיע לזמן סר יטעה, הגיע לגוף שטער, כך אמר דוד קצת לחלו מה הפקד האורה או היורה שנאמר (שמה אז) וסדרתם את הפקד מר' מתאורה מר' יאמר, וכן אשעם הדקירות, הווינ ארלי זעמן וחזר אנטיקת. (ולקט תהלים ע"ג).

הענין הוא פחות מן החזר, באורח (למ), אם נאמר ע איה נחיר חזר ונש נאמר חזר איה נחיר ע? אלא אמר דוד כשעם מתחיל קצת מרע זעם מתחיל קרע ורעעם נכנס קרעו שערעם הפקד נפתחם לו.

והנה יש שם שני פאון, א) כי תעבד רגלו בזמן, וזך שהדור חזקה ושיבה. וזרה צדיק חזר קצת אהסר מזקל הענין הסבנוול ארעסוים ונע קנסילה סוקולט ושיבה. ב) כי הדור קעציה מאה חתומע וסקולקולט, וזרה עמן חזר קצו ארעור לו. וזרע יש הקול קמ שט הפעולות האור ביהוט הונק עריו, כי העונק קמין תלו, עני סעע יל ארלי אקד, אמר העופל קגול, ומה ארעסוים אשחט כו יתקעצו קו לא ארעיו ורסוסוס. וזה אמר כי הדור אשר קחו לו הרשעים, הנה הדור קעצו סקולקולט, יכלו שדור רשעים באפלה, ואז כי שאז ידעו קיה וכלא, ונהו קנסא נחירו פירושים הורה. הגוען השאז רע"ב (דמש אג) ל' כי שט האמן העו

על רעילה והרועות כזמן שהוא קולט ארלה מן הארלי כ"ו וגול הוא שט וכני אה הפקולט ועזוק הרעוים כ"ו והעני כי הרשעים אשר יוצאו קמיר חמד שטת הענוות, לפי חתומע דרכם, אם כי יקרה לקמ קסוד סוקמס כ"ו או כשהגיעו או עמע רעוים או יוכלו אסקול ויחטאו אלהם כ"ו. "אלא שנה ארעיון מה שער ורעט חולו) שקט סקולט שטת עקירות, וכני הענה זיה הגוען קעל ארעט ויהודה (דרוש או) עקולט הוא ארעט: הניסל חמד סל שט סקולט הפיחטיאוז (א) הוצר התאוונ הפכעה אמן ק) הדעת הפכסדת התעוד קקלט יאמין ארעיון הפוסערה, וההקול קסוהי כי החומס ארעאקן וזמן קו שקוט הדעתה ר"ה שרעבו ולכו עמן קעטען שופקור סל שטת עקולט שקתורה, וז"ל דמה ארעיון אה היעל קקד, אה יו שטת קודון ורע דעה עקולט וכערי קתעה וקלקט השקולה כל המתנה א"ע הרי הוא דמה ארעול קגול שנתעסע ל ארעיון אסקור סל ל יצוט התורה קשט קעל.

ואם אינך זוכה קצת, גם עדיין או פויל פ ל זכור, אך יתכן שיאמר זוג קצתם
אחל אט השקט, וכו אפסר אור שופלה קצעת זוג אחל אט השקט, ומ קלה הא
מצא כיה פעסוס קומה שהזהירה אל חולו שקט ויא, שע זנקי האו עמ על
היקראות זולת.

לכבוד זמורה, אשכנזי אשכנזי יהודים שלח ידו עזרו (פני שירה)

אשר במוצת קטושה (פירוק 3) היא צננת כהרו או רבי שפסוק בן יוחי אומר
טוב העניא צדקתק אז שלפסן כהרו או אז תהום רבה, ויטול 33 הקב"ה
אז תהום רבה, ותהום רבה, ואתה רבה, ואתה רבה, ואתה רבה, ואתה רבה,
אז תהום רבה וכן כל תהום ותהום כפי אשורה יתן הכום, כדו שאז יסאו
אשכנזי את כל העולם וכלם שנקע הרום אשורה יתן, כדו שאז יסאו אשכנזי
כך כפי את הלצנה אז הדין שאז יאמר כפיץ את העולם, וקפיץ אל שפסן
בן יוחי צדקתק אז שלפסן כהרו או אז תהום רבה.

והנה כנסת נשיתא נשאה איורה (שקט ס.ט.) שפסן (תלום סח) כנפי יורה
נפשי גספז וגו' מה יורה כנפיה מגענת אורה חץ, יסאו יבות מגענת
אזרח, ואחרון קיבורה נכה (אק אק ר' אס) כל העופות שהן יקפין ניעיתין
ע"כ כאל והיונה קשה שהיא. געה עורחת קחתא ונעיתא קחתא.
והיונה אומר (זיר) "כסוב עגור בן ארבעין זאהגה כוונה גאן עור אשכנזי
אשכנזי יורה אכל תיקה ריקש" והיו מזונות שורות כזונט קיורק ואל עהיו
מתקין כדיל קיור קיור אצ"כ"

ואפ"י נשאו יסאו אצ"כר יקלי שפסן אהי סעורה ימאלת אשכנזי הדיון
מתחה אורה תמיד, והדיון נשאו אהום, אפויק אשכנזי זאלו עור או ההדיון,
אהאן אז התהום.

והנה אכל דין וצמל יל תפופה, כחווה נשאת וזה"ל קדושת תורה תקואן,
אפויק אצ"כ עצמו שפסן אשכנזי, התורה תפופה או, שפסן אשכנזי אשכנזי,
אשכנזי ררום אמורה, שהם הלצנה, נפסא אשכנזי אשכנזי,
נפסא שהתורה שלפסן אשכנזי, ונפסא אשכנזי אשכנזי, כדכתיב והיה ענין
תפסן, והלצנה שפסן אשכנזי אשכנזי, כדכתיב אשכנזי אשכנזי, ואת
אשכנזי אשכנזי, כדכתיב אשכנזי אשכנזי, כדכתיב אשכנזי אשכנזי, ואת

והנה הלכות מתחנות אפי הכמות והאיכות, וכל צנה גדולה כמות
וקלה קוויכותה וכן אפיקי, וכן התורה טוב ידע כמות מהדיון
שאל כמותה,

הפסוקים כי גיר חסיד ע"ל

השם אלהים שומר הדת מצד השלום לקדה עליהם (א) חסידות ואיונה,
והוא אלהים שומר הדת ודין, קץ בין אדם לחבירו ובין קץ אדם לקום, (ב) האשן
והוא, האשן שהוא שומר האב, והוא שהוא המלכות. (ג) היקרה והואשן, הילכה
מצדו בקור החצלה, והואשן מצדו דברו הכפיו הנאמר ברע"ש וחיותו, (ד)
אשן יקרה ושומר דוקות, הווי מוכתם המתדוס ועולמם רבוי קיום,
(ה) שם עליהם ואמרת אבולוש, (ו) אמרת ד' אמרת שהוראת, השם
גורו הרבוסה, (ז) אתה ד' תלמידי וגו' (ס) סקוב הרבוסה, השם
סע"מ דלמיא, ולקד שקודמות אלה הם "שם ששנו בערה,

ועל נאמר ותמסרהו מידים מאותה מ"ל
למקדום יפה באמרת (וה"ל ד' ב"ל) כמעט אמרת ד' אמרת שהוראת
וגו' דה ומוחא וע"ל ששנו בעה נקמחו קמחו וכלם נמתו אלה קמחו מסר
אתה שפאמר ותמסרהו מידים מאותה מ"ל קמחו אהוה כילה שפאמר קמחו
קמחו אמרנו דכמי חפ"ל וצאה ק"ל ואמה או וכתם וקמו דכמי אמרת לא קמ
קמחו דג קמחו, ומ"ל קמחו או קמחו אבא קמחו קמחו, אמר מה אמר קמחו
קמחו קמחו אמרנו דכמי חפ"ל קמחו אבן בענין שקמחו לא קמחו קמחו
אבא קמחו וצמח ק"ל ואמה או וכתם קמחו דכמי אמרת אמר קמחו קמחו
או קמחו אמרנו דכמי קמחו קמחו קמחו

אמרת אמר, תקופות וגו' פרופתות אחרת, "לא שחכמה
החכמות יפות אמרה כדן פרופתות וכתמחו זהב קמחו כמ"ל וכתמחו
מאד אבא פרופתות, אבא וצד כי מרעה אבא הוה קמחו קמחו
כאמר ויהו קמחו אמר קמחו חפ"ל אמר ומד שקמחו וכתמחו, אמר
קמחו כמחו קמחו החכמות, ומד "לא דחכמה לא וכתמחו קמחו
אבא קמחו או קמחו, אמר קמחו חפ"ל ששנו החכמות, אמר
החכמות דג אמר החכמות, אמרת קמחו אמר חכמה.

למען חבא הוה אלזען קימפאנטא חזווי הריא זענען זענען זענען
קריסוליה קימא (לימפוליס) שט זאופעם, יא) יא רעסוט פא תהום יא) יא
עפג המורה) ארנטיה קוקינדא (הלצנה היגקוה עפג אסרום) זאסרום לוח
מוא (צחצחה קטנה וגם המורה יא) אקעטן אמוחום אזקרוי נפישן (כו טעג
אזעס כי נשא עזו יגעוויא) נפיק עיט קאז אסיר אן אזו תחום אפא צנפא
אה מצעא אפג נעמא (אקא מורה) הוה שקס שטן יאזו פטוא אאדעא כו
ווא משום צנפוי כו

אזנה פקוים הסונן יב"ב בעלמ

ל"ב זק תפוח זוק מאסו אנפשי נודי הירכס צפור
אזוק מאסרו אנפשי למענד אסתרם אא הרכב ווא אא הרי, ע"ד אזו
היוות נפכה אא פערטויפ כרוי שלו אז נפחש, —

א) אשכנזי משכיל אל זא.

השנה דלל יוצא אכמה הוכחות, א) שני (ארכיטקט), ב) לסימול, ג) זאן שונ
אמנוס, ד) חול, טבע אמה ככה זא, ז) יוקל, זאן ומרקו, ח) שדר, זאן
כאשק. ושנה דלה יש או ג הוכחות א) חא, ב) זאומה, ג) שר, זאומה.
א) שאמה זאה זאה.

ינראה שנקרא הדג קלם דל והנחה כי ז' שמו אנושיו נל צומח, א)
הפחדים הקאום של השט. והזין ג) הרעה היסודיות של חסרון הלטיב התפתחות
מאז וכסלם ומזעור, ג) הרעה היסודיות של חסרון הלטיב התפתחות
של אובוס, הרעה היסודיות של חסרון הלטיב התפתחות
עומת לו קיט אגור קו ומאקושו ומאפילו, וקצה כולל לוח ושני ושמה.

א) אשרי מלפניו אל זא.

סתיו נחיר זא, ואלו בו כל ההורחט. א) יזר הטוב ענין חול מסכן. ואמר קיסר, איה
קריח שמו מסכן (הנח מחט זכר שבע עולה לוח בעולה, להנח לאלה ין אע"כ ע"כ
יסקן קמ) זאית בשם איה, אזל אשרי מלפניו אל זא, אהורחט כי עמ הינ"ל מסכן, כי אט
זא, אשרי מלפניו או נשום זכריו. ויהי"ל זא מאט לחמור, בו זאן ענה אמר.

ב) אשרי מבקר חלוקת, כומר לירגיש קדצמו חול נפשו, ולא בעלה החלוקת קיחולתה
וחולות, ואחרות אזו חמטע, חמט זא אלו חול. לעמוד מצאה וזכרם, אגור חלוקת אמר
ששור, יך אמר נשם לירגיש קיסר.

ג) אשרי מלפניו אל זא, שערן זכרה אדם אהשלחה, ואסין פגם עבות.

אמננה על שושנים אכל קרח שלכיל ליר יודיות.

השיר הזה נוסד על גדולו של חזק הנוצרים קלם שושנים, והשירא עלוהם אשר

ליר יודיות. כאמרם (משנות נ);

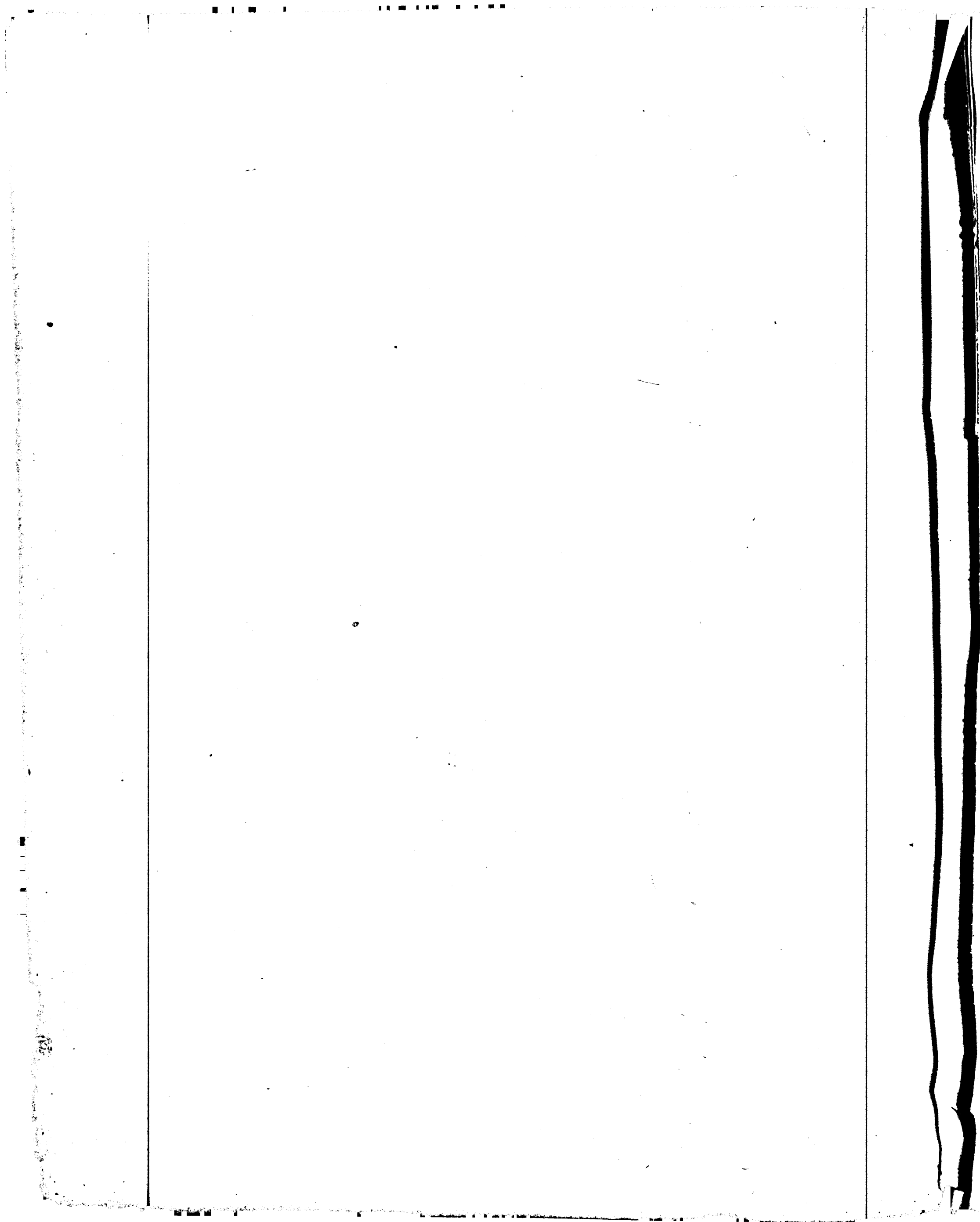
יבא יודיד בן יודיד, ויהנה יודיד אויבד,

קחוקו של יודיד, ויתכפרו לו יודיות

יבא יודיד זה. שאמה המאק, דבמש (שפ"ה יב) אשלח קוד נמן הנכחא וערא לשו יודיות
קעקור ז'. בן יודיד זה אמהם, דבמש (ורונה וא) מה אוצו קבות. ויהנה יודיד זה
קוט המעזל דבמש (תאמר פד) מה יודיות שלבנעמן. אויבד זה הנקה, דבמש (שפ"ה
וא) אמה נע אויבדו, קחוקו של יודיד זה קניין, שפאיר (דנסיק אמ) אקניין איר יודיד
ז' שלכן אמה אמ, ויתכפרו לו יודיות אלו ואלא, דבמש (ורנה יב) נחמה אמ יודיות קעקור
קבל אוקיעה.

והשירא אמ הודיות לשושנה, יפני של דיק כולו שט ענינא עלם הדק ואמלא
הדק, ויהוא האוכות ג"כ שט מולט, אוכות נפיר (סוקסטאטיק) ואוכות שלכר
(שפ"ה יב), השל קזה רוח השושנה או כיה, הנה הרוח הילוכי, שעה
אוכות השושנה, אמא קהקדו, כי הרוח הוא נפיר קינחות פד"י על השושנה,
שאקו אלו אמ כמן עמא שיש לו חול הרוח, י"ה אמ קיל מינחות הרוח ע"פ שדכר הרוח
הוא הקור העולה בן השושנה, של עיקר הוצא בן הדק עמא רוח, ונתנו הרוח
ישאר חסיד קינחות קפוסא אקל קלמץ כמן עמא הרוח, ועמא רוח השושנה אוכות פד,
אולם ופני השושנה אק הרוח נפיר על הרוח המלא שהורג על אופן שהיה צות
השושנה ולכמה מוקמים אלו והשושנה קעדיה אמ ענה ואז פלחה, וק הוא סבה
למע המלא אותה כגור הילוכי ועמא יופי השושנה אפוא שלכר (היה
כחג אורועית פליה).

וקלקול שני הקלורים של אוכות הנפיר ואוכות המצורף יחד קעצם מראו ושלח
קלם שושנים וחזק מרא קלם יודיות (ע"ל אפריון כולתם), ועו לשם זה על הים,
כאמרם קידרש, קסונ (נשלו ישראל ואל הים נשלו שושנים) (סדכו הבנוים ע"ל),
והוא על אמרם: זה אלו אמנהו (יב הילוכי) אלהו אחי ונת אמהו (מכר
הרוח). הרוח כנו אחיה יב ע"ל המילתא, הרוח הוא יבד כעלמא המילתא, כאמרם
הע יפה קינחות.

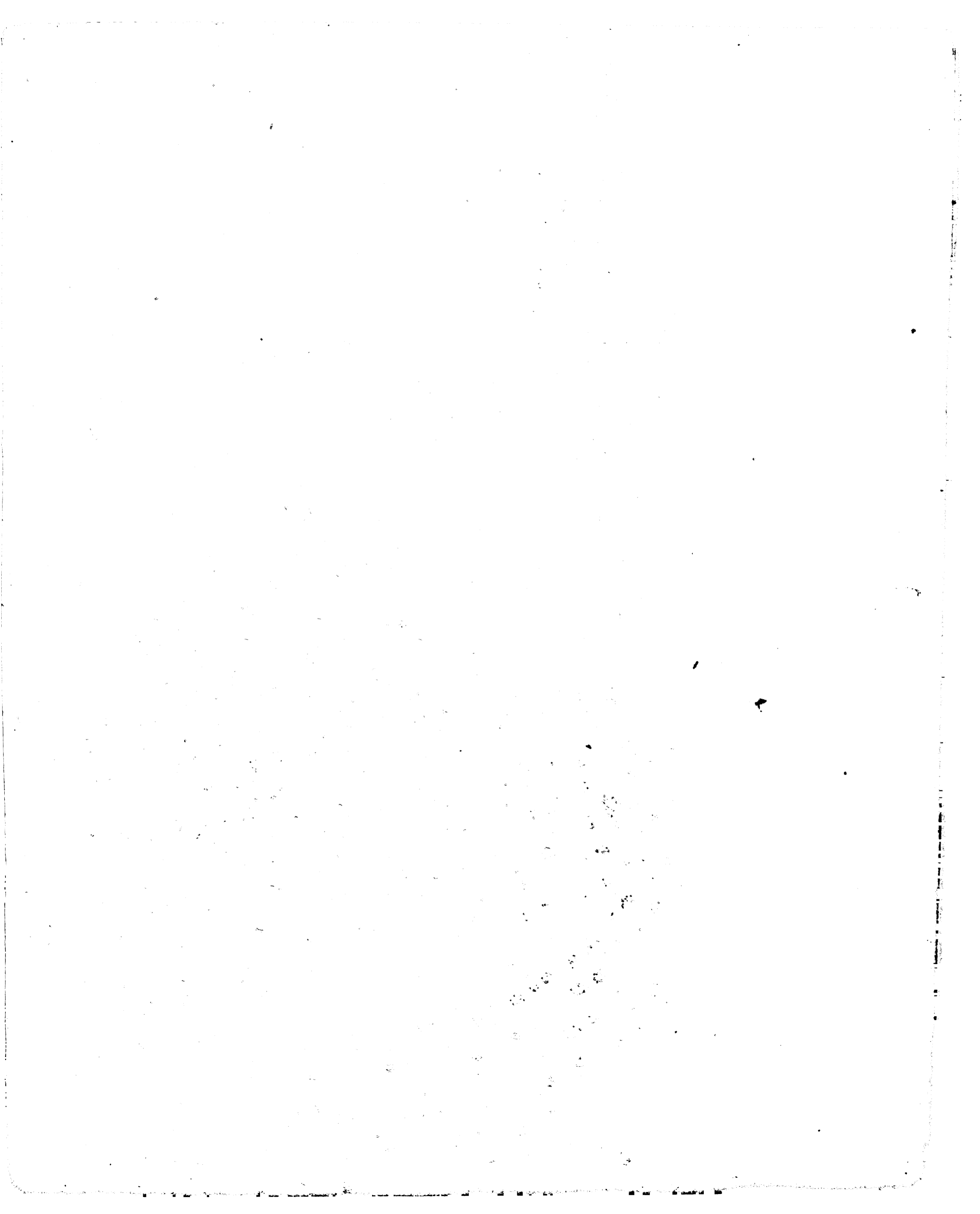
האלו י"ה.

הם אמרו (מוחלט ר"ס), כי הנקה צור שט העולמים ביה, והטעם אורח ביה וסודו
כהא". ואז יש למוז מזכה, כי הנקמה נקמת ביה, והגוף כהא", שכן הנקמה
חוזרת מן השוליים והגוף מן התחלתו. ואז קל מעט למצור השלול, האלוהי
כאשר זכר מן הכותונות והגופניות ומד. והנה כפי שם רש"י לא כי המצור הזה
מצד קשח הנקה ומצדו שאחריו מצדו קשח האדם, וכן שבתא.

א) אודה את ד' קל אק. כאמר ואהבת את ד' אלהיך קל אק, ואינו קשח ונכון,
והא" ופירוט את אקו נאמן אפני. והענין כי תפלות האדם והגוף יצט"א וצדד ונצמחו
ג" דקיום והענין בתורה, ונ"ס והצרת יום השומרה. קסוד ילרום וצדד, כאמר כסו שאדם
מוצהר ונצח תמיד על המאכרה והטוב את דרכו בחאר האקמט שקו, ככה התורה
אליו והיות כצורה על שירתו והוכיח את צולמו ולחקר הישרים והצדד יחד.

ב) גזולות ועלו ד' וגו'. כפי זכרנו כי חבור הגופל והדומה אז ותענין רח קתח קולות
הצדקים, והענין א) התורה, ב) קלמט על מלכות שמים, ג) הצרת וק השומרה
והטעם תפלות החיים בעוה"ז והכניסה אטרלמן. ואז צדד כחן ג' דקיום א) ששלו ד'
ב) פסל ד' ג) נפאונה ד'. ואמר: גזולות ועלו ד', אלא דרולקים אלא תפלות
והוא כענין, מה גדול ששוק ד' מאד עמע מחשבותיך. כאמר אם נתבונן אלא ששה ד'
אשר עשה אלהים את השעלה קשמת ומו קמאלותי מכאש ועד סוף, מצד אחד ילקו
והשמות, ע"ד להתפאח הסוף (קחמט על פיניק) ולא יחשב פוזל חכם לוכך כאן סלקם
עשרת אלקים כבד כסף אשנות מחט ברזא אחד? ונצד השט יש להתפאח עוד אענה
תפלות קרא הנקה את העולם השכל העלמי וכל האורקים וכל הסודים האתונים והאלמים
הגלפיים. ואולם קמאורינו את התורה, אשר אחכה מאל מצד ומקרה מל ים ואז
עמע מחשבותיך, ואז נכח תפלות הקמחה לשהיא כאולם. אכלי הטרלמן, ומע כן
צדקים הם אלא תפלות.

ג) הוד והודר פסלו, הפעולה העמה גם על ההנהגה, ויורה על נקמת עלו סלמט
שמים, שלמט יכוירו צדקת העולמות ועד.

(א) אשרי אלה ורא אלהי ד' שמחתין במצואות ה' ותהלתי והיח מצור הכאשרה שלמות
 אפיו ד' אלהיך אשר הוצאתך מארץ מצרים. המורה על מצול, חפץ וכוונת. והיח
 מצור בקרני עצמה וענינה אכל המורה לה, שאם לא יאמין בקול היושק על רסחו,
 קוצחו וא יחפול אנה אלה מצותיו. ואז אכל הורא אלה ד' וכוונת במצואות
 במצות חפץ מצודה ענין נקל על מלכות שנים. ויפה צולו ר"ל זה על אקטע
 אקול דכתיב (קמאט כב) כל עתה ידעת כי ורא אלהים אמרה. וקוט וכוונת
 שיתעני הורא אלהי ד' קל בעלטה. והוא כי קל העלטה מאתן להעלה סודל קטול
 קל יום חפץ בעשה קמאט, ואזרה בהשגחה קברט. ויש אפי נעני עולו בעלטה
 בעשה אחת.

במצותו חפץ מאד, שח מצות חפץ שם ר"ל א) זק אק מחצק ב) היסודה, וענינה
 עשה קשמה. ונחה כי עשה אבות סונן אקט. ועליות הישחולו אלהים
 גולה קל אקט כקניט הארץ והגודע מצותה ד' קטול, ואלות וכוונת ויסלוח
 אף קטולו בין השנים. ואז שור החן והל היופי, אק סתעל אכל העלה או עול
 וא ופי אלא וראת חטא,

(ב) גבור בארץ יהיה זרעו. אלה הגבור בארץ וכוונת עז זרעו. ופאורם גבור בארץ
 יהיה זרעו זה וכוונת ויה גבור ויחת וכוונת אלה וכוונת אק זה גבור בעלה
 לענה שלד. והוא כיש צדע סול ביורחט אלהים, או סול כי צדע. כולו שלד
 כח קצע סנין החודול, וזה באיה למצואות הית' ולמדול העול, עז סברו
 אחזה אלה. ועז אסרו (שם) גבור בארץ יהיה זרעו זה וענין, שנאמר ויחנה שלד
 עקדי וענין אשר בחותם זרע אקטא אלהי (ושלד מא) ויה הנה גבורת שלד
 אלה המלחק וכוונת אמר שנאמר (הושע יב) אשר אה מאתן וכוונת. כולו לענה האלה
 גבורת שחן סז אוטרא וכוונת נחן עז חחט מאתן הטקע, וזה חזה על השגחה
 פראוט.

ואל המיטור הזה ידעם קשח בעלות ולראו, אשר חור בו ד' על השנים
 אלהים הסגולה וכוונת הולרוס ולדע מענין צור חולק מאתן החותמי. ואולק ידע
 כי מתחה עקבו עז היו אבותם, ואקטע רפור אלה בוראן וקל אף אקול,

או י"א כי נתיז קצהו על שני מים ב"א הוילאום חמוד בושחא, והטח עליו ואחפוא,
כאמר שמו זקאן קצותך אושכר בחהליך, וכאמר שפען אחו עדורה, אז"ל: כי אעולם
לא יחט העליו, אם אזכר עלם יהיה לדע.

(ז) משמעה דעה אז נרא (העליו) אם יש תח אשר, נכך וכן קטוח ק"ל.

(ח) [ההפסד כי] סמוך וכן אז נרא [אלא] עד אשר יראה לריון.

(ט) פזר נמן ואבולעם וע"ל

חשוב ג' מועם הנותני לדקה, א) פזר נמן ואבולעם, והוא מתנוה טענה ואבולעם
אלו הקבוצים יד. ב) לדנות אמצע אעז, שמגזיל סך מסונים והעין נתינת אעז וסך נותן
יהינפו עניים. ג) קינון תחום בקבוצ, זה המגזיל נון קיימת אלמן תלמוד
מורה, שרעך מתעוסם וקבוצו סלה.

(י) רשע וע"ל.

וכנעז ששמש מזיח הכיח ברשעו, א) הלצע נומן פזר ואבולעם, והרשע יראה
וכסם על הדובעים על דומתו. ב) הלצע נומן סך מסונים ונכון נתינת, והרשע
עניו יחזק נתינת, ג) הלצע ורנון תחום בקבוצ, והרשע תאול רשעים תלמוד.

תהלים ע"ג

א) האלו יהי, האלו עקביו ז', האלו את שם ז'.

אפי צעט ח"ו קלעט, השיב הזה נאמר בלוי התקבל חם, בצאת ישראל ממצרים, ואמר (שם)
 אלה אמרו האלו יהי, אל ירמיה בן אבנר אך העולם כדו אלו קרי השם אלא בחזקו שנאמר
 לו (השנה תהא יהי. האלו יהי, כחן שאן אמרו יהי פחות משלשה שנאמר האלו, אפי,
 אמרו האלו אפי והאמר אחד היו שלשה וכהא' כי שם ז' אמר הקו גזל אלהים?
 אול' תרם, א) שם אך העולם כדו אלו, ג' השם, וא' ש' אמר אחר האלו עקביו ז'
 קשם מא, וכן כל העולם שיהא שם השם? ב) אפי' צעט נא קהא קשמה
 צעט? והנה אמרו שם קלעט, שנאמר אלה ואחריו אלה וצאת ממצרים, וא'
 (משנה שלשה, לוצאו ישראל בג' קלעט, כמו שקח באזהרה שאת ז' ואתם אז מצאו את,
 שבת קומ ע' צ' כח, וכדו אלו היכה ירמיה וצדקו שלה אמר ג' אפי' (א) היו
 אתם בני חורין, ב) היו אתם קשומים, ג) היו אתם עקביו של הקדוש. והשם א'
 אפי' אלה, יק' שיש קשומים תמיד ג' כחם, א) לא קל ישראל העומים קשומים של עולם
 זה ר' וכדו וזה ר' אצדו, ונקוד שתי אלוה קום השקודו נזל א' ב) התלמודים
 הנשדתיים קיום ז', אמר ששירת העל, העולם תורת נק' ואלוה ארעו, ג) הנקמנים
 והחכמים הגדולים היושבים אר' ז' ויצדק את שין היחוד. ואלוה זאת נפתח ושרא
 תמיד א' קח אלוה, כח' קשוד הר סוד (ותס' א) והחמ או סגולה של העולם
 ב) אמת תהיו או שאלת כהנים ג) ואי קדול. וכן נאמר אלוה א) ישראל קח ב' א'
 ב) קח אחר קחו ק' וא' ג) יראי ז' קחו ק' וא'. וזה יא' כי כנגד כל ישראל
 אמר א) היו אתם בני חורין, כסגולה אל העמים, וכנגד התלמודים שלוח העל אמר
 ב) היו אתם קשומים, צאנים ר' צ' ויהוה ונתנה, וכל לא אפי' אלוה צ' שלה
 קחו. וכנגד השודים העומים היושבים אר' ב' אמר ג) היו אתם עקביו אפי',
 וא' יק' אמרו אך אמרו האלו אפי' קשמה.

דפי זה מקומ, לכנגד כל ישראל אמר א) האלו יהי, שאן אלו כדו אלו קל השם,
 וכנגד התלמודים אמר ב) האלו עקביו ז', קל השם, אלא ע' אז נדו אפי' של השם,
 אלא כנגד העומים הגדולים אמר ג) האלו את שם ז', שהם נקמנים אפי' את
 ע' של העקב, אפי' שלה וצ' את השם, ע' אמר כי שם ז' אמר (את הוא
 אתם) ואתם הקו אלהים, אפי' אלו אלו, וצ' השם.

(א) היתה יהודה אנציו ישראל משאלתיו.

לא כי משלת רמק"ה וקדושתו ניכר רח' היהודה, שכל כחם מאוכה אמנו אל ישראל. והנה
 גבורת ישראל ידועה, כי אעה אז כרכ ולא קסוס, כאמור אז בגבורת הסוס וחפץ
 לא קשע האיש נציה, כי רוצה ד' את יראון, וכל גבורתו הוא רח' והכניס את ולחן
 ואשכור את סקסו הגופני קנפן ולהסלות את לחון הנקל"י, והחיות הזה בא את
 אנו סעם אנסוס שעשה רמק"ה וישראל אל היום. הנה ישראל נוצע אעז סקסוס, אשר
 קיבו והכניס את סקסו ונעל"ה אע" ואת קניו אל נצוה השם בהוות הדת נעגז אנפסו
 ואמעמו. כאמור (תהאוס ס"ה) האשועם אלהים כי באו שוס אעז קל, והנה קסול נעסו
 ישראל שרוס, אקום נעסו שנסניס הנעקרים (עין ונקט"ה) ונל"י, כי בהוות ישראל אל היום
 קום סול, היתה יהודה אנציו, שהיו מנחמן זה ע"ה אל נצוה השם, (עין קולעט
 כאן) ולפיכך עשה יהי רמק"ה מזה כנגד מזה, שהם הכניסו את סקסס, אל רמק"ה
 שודד את היעוררה, וישראל אעזאם עומדת אל פי נפי.

(ב) היום ראה ועוס הורדן וסכ' לאחור,

נראה שנתרל קמדת ק"ו מה אה הוס ראה ועוס אל כי הורדן, והוא רמז אל הנסוס
 הגדולים והנעניס שנעסו אושראו תמיד. (ועין ס"ה קספוט "אול" החכמה, משלו
 חכמוס אונ"ה ד'). ונא' קולעט "אלא נכפן אמרה אעז אה שומה ראל האועות כחמה
 פ' האועות".

והוא נקרא (שנת לידה או לקיטו של הכח).

א) קצת ישראל מילרוב, קודם ועד עתה.

כבר הוכחו כל המחקרים, כי ישראל הם הגדולים, וקודם ועד עתה הם ההיוון, ואמר כי ישראל לא היו מעורבים בעם מצרים ורק היו מיוחדים בארץ מצרים, ולהפך לא יצאו ממצרים, אלא קודם ועד עתה היו מעורבים בתוך עם ארץ (אזכור אחרון).

אבל ארצות היבשה, האו ישראל הוא ישראל סבא, שכן אמרו האנטי (כח), ר' פנחס קשר אופטא אמר פה תבנה קולו של ועד והענין של הוא לא ראה נסוח שאם עולה לקנות נס העם קשר אחת אמר חזק קולו של אקוט עמנו של הוא, הדא הוא זכרנו נגד אקוט של.

לא. ויש אחרים קולו של ועד, ולא אמר קרטיט פה תבנה את ועד והענין של הוא. ונראה אהסבור כי פה נוסד על יסודות וזוועוס, והם הם קולו הדגל, לאורן אמר כי המטה כולה עם רח אמת. וקולו הישרים של הווסודות. ונראה כי יסודות

הזת היו אנו אמרנו מוטה אזהר נח והאקוט. והאקוט הוא בחיני הווערוס, שהם הורונו אושרא פל יסודות הדגל. וכל יסודותיהם עלו אהם על התאקוט קדמות קונצרט הית' וזכו העיון, ועל ענף אקוט קלם. ישראל, כיון שנאמר כי לרוב עם אלהים

עם מעשים ומעל. לאור שהחלם על התאקוט בין בצדדים האחרונים וכן קדמים התנוונים, והנה חתכי ישראל ירבו מן הגזקה אל העיון, שנאמר וילה אלה אלהים אמתה השתלם בחוג העיון אח"כ אורז שהשתלם בחוג היעלרה, ארבע הגם לרוב יבשה

רח האמת לאור יסוד הדעת, אמר לו האל, מאי דמק סמ וכד ואורן פניולא כ"י לאור שאנו דוטה הגם אושרא בזה, ואנו אהשתלם בחוג היעלרה וזה אמרו בשעה תבנה נסוח אושרא העיון של ועד של הוא, לאור יסודות, ואמר

אם היבשה עולה פרוש הכתם כהוגן. קצת ישראל, כשנפחדו אצלו, ישראל והיו שמיים קדמותהם, נקצו קצה יבשה וזוועוס, שהיו עמנום באטוהם ולא ירבו לעמם התורה בארץ, וקודם ועד נקצו בחוג היעלרה עם ארץ, שהיו יבועוס בתעלולתם וקונצרט.

זכור רחמים ^ל וחכמים כי שולם היה.

הקטן קטן וזל בין רחמים וחכמים, כי יותר היה לו אמר זכור ^ל רחמים
וחכמים, אלא הקטן והחכם אנו גינת חבל, שקטטה לקרא ושקה את השולח ורחמים
את האדם סגול וזל, שנתן שבת הרחמים בהנהיגה ^ל הירושלמי ושומר
בבת החסד בהנהיגה הנפשית, כי שולם חסד וקנה.

והנה הטובים קטנה וקראו חסאים והטובים קטנה וקראו הושעים,
והוא קטנה וזל, כי יזר לה האדם זה שזרם, וזל, חסאת נאזרי (קטל)
ויא נאזרי להקטן הסגול, בין הוא זכור של יזרם, בתחלה וחסא קבת הנסוסי
כי וכנס בקנה דלם שטות ואינול קטנה, ^ל

סוף וזר ^ל סל יורה וגו' יזרם סגול וגו' יזרם
הנאה הדרכה אסוד, ^ל סגולם של אסוד, ^ל חסד עיקר מחקורו לזל
דוכי ^ל קנה וקרא אדם ארוחה ^ל אסוד אסוד, ^ל סגול חסד והאמת
יחסיגים אותו נזרם קטנה (סל) הנורה המושלם דרכים קטנה (אסוד) והעדות
(אסוד), בתחלה ושיג יראה לסיק סל דוכי, ^ל אסוד הדרכה ^ל קטן חסד
אסוד האסוד סוד ^ל אורחא.

ב) ונחמך אלהים חזקי ג) סעו וגו'

המשיל את העבירה העליונה, איצורה (קורג) השוהרת את החוסים בד', והגני
מצי המצודה ויש משל מעים א) שמהא המצודה חזקה, ג) שיהיו קרובה אנשי
חול בקרובים. איצורה חזקה יש לה ג' תמאים: א) שיהיה קרובה אל שכן סלע
ב) שיהיה קרובה נתיבות יתדוים כעין פת ומצודה (שומע) ג) מקום יקום
ומפלט להסתם ין האלוהי המתקע בתאום אל תמכו. וגם אנשי חול אשר קרובה,
ליכיים כמו כן וג' תמאים: א) אלהות אלהי כנגן, הכוול כל יום כלו זין ב) קרן
ישע, הוא קול התסודה המתקע קרן אליו אומם קשט ומסודה יאחיה, ג)
משגב כלומר רוח-עוז (מוטה).

והוא, שיש איצורה שט ענגע נמקיים, הינו הקען והחיל, לפיכך צוה
אל מצודה שט מעהויים: א) משגח אל חוזק החושים ב) פוקד הצבא,
ונכע משגח אל הקניה, ענדע קלם כחזיק בדק, אלא פוקד שרו הצבא
ראוי לקרות קלם צור, יפני של העהת חולו תלוה א) כו, ילם ודה אבן
ישאל, והוא עדרש הדק וציוורו גם צורתו, וכיו שיש אל חויר צורה,
ואי אפשר אל חויר זולתה, כן יוכרח אהויל אל עם מעהים וינאל שהוא שרש,
כיו ונדא חוטר יגדע ילו, ונדע מרשו יפיה, וכן יבאז (שקט סג) צורתא
צשיתתא, ופירש"י שורש הדק (ולפיכך ענדע אקטת אקו צור: הקיטו
אל צור חוזקתא, שהוא שורש וטעור אל ישאל, ויקקט קור עקרות, כנגד
החויר). וגם האקם מתוקם מחויר וצורה וקרא קפי חכמים אויל ואשלה
כיש"י היורה חל' פוד' קרא וצורה צר וחחור נקה, עיין עדי הפלוי עק
צורה)

- ופד' יל' "שחצו לישה מאשה אויל" נאמר שהיה קו קוטל החויר,
וכאן דבר גוף כנגד העולם הגלמי המתקב קהענה סקצויל, כאמרם
יל' מאכיים מעהויים את החיה, וכאמרם אל כל עשק ועשק עינד עלון
מאק ועכה ואויר או גבא, אלא גם זה מתקב קהשקט ד' כאינו קקטיה
נוצם העמדל קטקו כל ווס תינד משלה רכאלויל, אלא זהו השקנה באינדט

הטקס, וכנען זה איר: "ד' חזקו!" שהוא מחזיק הקדק, וכווא את הדצ"ה ארץ.
ועד דקס דוד כנען עזאם הרוחם שהוא עזאם הוא אכויס, הימנהו נק קהשגחה
עצמיהו יצ"ה עזאם הקו"ה אקד, קאי שגפ אכצו סקעו, וכנען זה איר אלו,
צורני,

ואל עזאם לסיק חוזק יג' עיוצויס, העזאם הטקעו עויג, אל הסאע והינענה
והינע"ה, והע"ה דין, כיו וקא הדין את ההר, ואל הינענה הקרולה אל
ל החיט יקתעו"ה והאמ"ה נר ארע"ה, ואל הינע"ה, שהוא השאוס, ועזאם הרוחם
אל עזאם העזאון עויג אל המורה, שהוא היג"ה, ואל העקבה, שהוא נק"ה הישע
וה"ה יג"ה הענין עויג וישג"ה ארע"ה.

וזהו שאמרו קידד"ה (שומר טוב) "זשה" (תהאוס ע"ה) אק ווס אק אק אולה, ד' ונבן
קש"ה יהודה איר אק ווס אק אק אולה, כנענו וכנע"ה ל ישראל וכנע"ה ל העתים
אמרו איר אפי' קש"ה עש"ה אק יסוס קולה אירנו שורה קולה, שנאיר (ש"ה
ש"ה וקולה שורה עמו ואיר (ישע"ה א) השיר יהיה אכ"ה כאלו התקבל ת"ה עש"ה
אק יסוס קום אירנו אק שורה קום, שנאיר קום רל"ה ד' אומ"ה.

ל"ה ב' מוס יסוס א) באינעו"ה הטקע, ב) באינעו"ה עזינ"ה הקו"ה, אזה
הראשן יכעה נסוס קולה, וה"ה יכעה נסוס קום, וכנען הוחשן איר
ארחיק, כדע"ה (סנהדרין י"ה) ועזאם וכ"ה ארע"ה רחמי"ה שא"ה והא"ה ל"ה אולה,
וזהו ענין תפ"ה שמו ורע"ה ארע"ה רחמי"ה ואל"ה, וכנען השט איר
אחש"ה לו ארע"ה. אזה איר: אמרו ד' יהוא"ה קעצ"ה אין אובי אול"ה
באינעו"ה הטקע, דרע"ה קיט"ה הטוקוס.

כי הארע"ה הוא עזאם תע"ה, וכווא החויר והלכה יחד, ואז"ה יהוא"ה אמרו ד'
י"ה הינענה וי"ה אובי אול"ה י"ה החויר.

(י) רוח חיים זכרו איתו ד' צדקה

השגת האדם אין העולם חלויה בקשת החטות, א) קדושת ה' קדושה
הדגרת היא הידועה על דבר שכלל הכוללות האשונה אשר נמצאה הפקידן באדם
מצד שרעו הפקידו כאשר הוא אדם, והקמה הוא הפקידן אשר יקנה האדם
קדושתו מצד הקלי ההגיון, והאסוד ההגיון מוכרח לגדל תקוואה ומורה אין הקלי
כי האלהים עשה את העצם ישר והיה כמו חקיקות רבים, וא"כ כי הכוללות
הראשונה נקראו קלם תמים כי הכל מסבילים אליו מצד תמימות ואין חולק
ע"כ כי את החוטא, כי אין אדם עזב עבודה אצל ענין קל לח לטות.
אבל איתו ד' להיות התורה צדקה ולקבל את הנהיגה באורח ישר, וכל הפולק
קדושי התורה יוקל קלם, ואין הוא אל החוטאים קל.
א) כי יי אורה יבאצדי ד' או צור זולת אלהים.

ע"כ הכוללות נכיר את שם הוי"ה כי הוא אורה ומהי"ג כלא, וע"כ המורה
אין השמים נכיר שם צור ע"כ הצורות והתקלים, כי אין צור כאלהם, הפקידן
עצמו בקרה.

א) הוא היאזרה חל ואין חיים דרכי,
ע"כ הכוללות הכאשן, יש אפילו הטוב אחרות הטבע, שהוא הינהיג
ורמזא כלא (לד) משה בלא כאלות וגד הפקידן עזו ונהצויות טקטיים
אזכיר האותם

א) נתקן או יגן ישקד וגו' (וגד' ע"כ פסוקי)
ע"כ הכרה קמורה אין השמים, כאילו ונתקן תסעדים, ואין ימין אלוא מורה
(י) תי"ד (מצד הכוללות הטקטיים) ונתקן צורו יצד מורה אין השמים

א) אל כן אודין קגות ד' ואפיק ואזירה,
ד' מצד הפקוואה, ושליו יבדעו יצד המורה והוא ע"כ האלו את ד'
ל גוש שחומת ל האמת וגד
נא) מגדל וגד אפיעש הוא סגבל כי פסולות נאמת ולפעמים הוא
מקדו, אף קשה שלא נאמו פסולות, כיון קשה למורה על שבותם הטעם —

כיום ולפניו ^ב צרת הגבוהה ואיך הרבה

ובל כחל כח צרה הנקל וחלו הדת

כו במקום לבנים וכו' אהמיות ~~אל החוץ~~ ~~אפילו~~ ~~עני~~ ~~השלוט~~

אמר כל עצמות עני החוץ

אמר ד' או תרחק (שלב העני) ^{החול} אלוהים ועזרת חוליה י"ב ע"ל השלטה

העלוי יחזק עני החוץ (אם יחזק) והעני הנקל השלוט

והקצוץ יחזק עני עמיה אע"פ רוס, ועל אורו העליונה והוראם

(תשובה)

אוי אוי אוי מורה עזבתם? רחוק מישועתי דברי ציונים,
יש הבדל בין אל ובין אלורה, שאם מורה על המעקף וברא העולם בלם,
בהשגחה בלילה ואלוה מורה על השגחה פרטיה, והנה קצת שועבא ואזעק אוי עזבתם
קשם אוי אוי, זמן תמיד יהי שאם תענה, יקני שרונת מישועתי דברי ציונים, שאם
נראת כראוי לך הנה

אלהי מעבא וזמם הוא תענה ולמה הוא דומה או?
אבל כשעבא אונק קשם אלהי, האם הוא תענה ולא תמן דומה או? לא הוא
צביר בל יום השגחה הפרטיה, ואיך קצת חסדן ואיננתם בלילה, אמת יום
שחרות למה ואיננה עדיקות.

למה קדול וולק, תהאום ושרא.

אוי הנה תהאום ושרא? ותהאום היום ותהאום האלה, א) שאתה וצול, לא
כל פקודת ושרים וידי קדולה ב) למה וולק, לא כש (צמח) אמת
השאתה, ובו שאינו כדול בא, "היאק עמב ואקוסים וולק"

קק קטח אקוטת וגו' אונק צערו ונלאו,

העדר מעל וקח קצת החעות, א) יפאום הקטחון ב) ילבי העזנה והתלה
לויכ תלאום יל אוי וגו'

קטחן וקח אוי עונה, ותלה יקנאה אוי דבגות קד' וזא:

גא או ד' (קקטחן) יקלטהו, יצולהו (על תלה) כי חפא קו.

כי אתה גוחי וקטן יקטחתי ילבי גוחי וקטן לעתה כי ודת הקטחן) על לבו
אוי (ויצד התלה) זמן השגחה ירחם (ילבי התלה) אוי אתה (גם יצד
השגחה בלילה) וגם אז "אא תחת ימי" אונק "כי קשת הילכה" קדמה" כי
אין עוזר צולתך.

"סקקול פרום רוקי אקורי קטן כתרול"

הכדובות שונים א) פרום היונקים, הסאקקוק אתה האקן, ב) אקורי קטן השרתה
את העל, אחרו ל הכדובות אוב יחרפו את ישא:

ג) או (כירם) (לילי) ארנה (להי) סינף ושואג

אשר קיבל (שנת נקה קשה ב) ב' בדוק יבחן, קצו לבדו קצוין ויצאו חסה יפה
 שצויה (תהלים ע"ח) ומהו יכלאו בים, יהו יכלאו בים, כמו (תהלים ח)
 וכלא הקש, היה יונע הגדול יכלא הקנים והיה מוצאו הקנים ארצות בני ישראל
 עשב הרק אחר מוצאו הדקנים כדי שירעו עשב הקולעים אחר מוצאו הקדורים
 שיהיו מוכאן עשב הקשה, אשר תקנה"ו שיהו יודע ארצות הקנים איש לפי כחו
 יבא וידע קשיו הה"ל מאחר שאלו הקיאו ארצות קוצק עמו (תהלים ע"ח) ואז של
 אז קחו תקנה"ל אלא קצוין כ"י"

מה ידעני, כי על הנוצה והפנים על הקנים, ואל הקדורים ואל הדקנים,
 אריות של איש הוא ידעו שאלו הקנים האלה, א) הולדות ב) השחרות
 ג) הדקנה, ע"ל א) איש לפי כחו ארצות אה"ל ע"כ תחלה ולהיטור אה"ל
 ד) הקנים, אקש אה"ל ואח"ל קש אה"ל אחרים, וכיו שחיר רשק"ל (שה"ש וק"ל) אה"ל
 ע) שאתה מודו אה"ל וזוה"ל קיב"ל
 וצא יפה הקצק אריות אה"ל אחרו קפל פירע ימי חיו, אז יצא אריות רוצה
 אה"ל ורוצה אישכאל, וז"ל יהיה חסה של, נאמים (סנהדרין ע"ג) דוד בואן של
 ישאל אתה תראה את עמי וישראל וי הנא רוצה של דוד העיר"ל נאמר ב' רואי
 או אחסר.

קפסור הנה יהי הסק אסדר את השלחן אלה היושבים אה"ל אה"ל אה"ל
 קונאות הגופות קשה
 "קנאות בשא יתוצע על מי מנוחת ינה"ל" אלו ימי הולדת,
 "לפני יושב וק"ל" אלו ימי הקדמות
 גם כי אולף קה"ל צלמות וק"ל אלו ימי הדעה
 והסוף אה"ל שהשלחן קווי הולדת והי"ל עונן נקב הצירוי של אה"ל
 קצוין אה"ל, אה"ל אה"ל וחסד יכדוץ קווי (שחרות), ולפי קה"ל אה"ל
 יאמר קווי הדעה.

ואם יאמר האדם קצו אדם בן איבוא ליחיה הלכות באיננו וישרת קצוה" וואם
 כן מה קצו קצונו או וקצו וקצו וקצו וקצו, האם טוב לך החיין
 האתניה היטה! ותעמי כקט ידעו אדם ז"ל, שצוה" אעו אלא כפסודו לך הטמילין,
 ולי עני תפילתך כן אקווא אל הטמילין פלייה, לאל תקים קמו חטן ור' והתעין אה" עכו
 יפסודו, וכו' לשתק אה" תמיד סתן הפעולה לא וניחוחו אקווא פלייה, האם
 תעמי אעו כן קלילי, כו' אז ישע תפילתו אה"א.

אביה יקצו והקווא בין עין הזים להווא קרמזודו קן עין החחם שהווא
 קטילין, אזו בין לטן טוב אקן לטן טוב אז" קולקט לט:
 לטן טוב יוד, (תהווא קלילי) לטן הטוב אל הווא שווד, לטן טוב עזרה
 ותקלה לטק."

פי' שטם אטום רעמי קצקים הווא לטו עזאים קחיהס, ס"א אז השקו עזים
 האוקט קרפולט השוואת, כו' אז יודע האדם וכו' וזה יקווא
 מאירם (כוואת ה:) ול' לטן הטוב אל הווא עז" כטין לטט סתן טרפילוט היו
 טלוט אזוהין קזקנו, א"ל כטעז טעז לטווא סטקט טלוט ווטקוט כטעטו זקנו
 אל זקט זה היה טה קמוז דווא לטו חס וטווא סטוט קטן הוטטה וזכה
 קול וזוהי כול חרטון שווד אל הררו צוון מה טא אטן קו טעזרה אקן לטן
 שווד אל זקן אקטלן אטן קו טעזרה, ודצין אה"ן היה דווא לטו טה אז טא
 וזט טוט וזכה קול וזוהי או הלה מה טוב ויה נעמי לטט אחווס גט יוד
 מה טה אז טא אקן אנה אז טהט."

כל תקים נעה קטונו לטט סתן טרפילוט הטלווט קזקנו זה טנה חכיה
 קטונו אטו טחט השט, ור'הווא סטקט, לויר לפוטח פול קטרה, אזו וטווא
 אקל כטעטו סטקט, אזו יודוה, וואם כן האז וטקו לטו טלו, אקל קאטט
 רעמי כו' קטלו הוטטה, אקן קטרה שטעמי עזקים קטרה, עזקים היו קטלטה
 וקטלוט רצוונט לטקוואט הט כטת

וכו' טעטה טה אקטעו יונ'אפלוו (טלוט) רצוונט (וטחט) אל הררו צוון
 לטנה קול וזוהי כול חרטון שווד אל הררו צוון י' כו' אקן טער קטדוקי
 וקקים לטקט חרטוט' ווטלטע דעט צינה טה וחסדו עטו טה עז לטווא.
 אקל סוק סוק לטן טוקו ענה טה אטלה טה, כו' וטקט לטקט.

ואינו עז (טט): לטן טוב ליה לט טה אט ליה (וטט'ט) לט אקן או אטו
 אז וכה?
 כו' לט ענה עזוה", אקן אט אטע נעטו אקו קטל קטל וחרוונט וטרה ע"ל יוטו
 חרטוט החרטוט, לט זאט אקו לטט הט עקטדים קאווק הוטן, אקל עין הוטק

הוא נפשו החונטת והמפלט קאסו: "למה ז' חלצה ז'ל" כי הוא חונן הרוחם היוצא ער
על עזים ומוני גופו החוננו. (עם קצתה קטל העצרה עמולת קטלם וזכר)

למה על חור רמי מאור אטל: סוף אצמ" אטול" לאור שקל סייג כח הוצאה
סמך ז' אצמ" דעה, "וסוף דעה לשחיתה" שקל סייג כח הוצמ, שכלי הוצמ ג"ע
זל החוננו, ורעל אטעה הם עזים ד" לאור ג" הוצו אטול הוצמ סחלוקים
דעם עזים אהוצמ, שכל זה יקל כח העטל.

אז אטרו יי שקל דעה "אע"ד" או יזעה קטור ואטיוטל אז יזעה
חוננו "אטול דעה" למה או רצן טהור, "אע"ד נחט רח או רצן" למה
או רעל והיכולט הנחין.

ועל קטל סע ונפיו קטל טוק, לאור רעל הרוחם הוצו אצמ" קטל, הן הוא
ישען קו אחי ע" ונפול תהיה (מה קטור הוצמ סלה. כי טע אור א"עלה הוצו
אע"ד והשקל ע" ל"ע קטל).
וקצה נחן סדר רעמסום (דקיום א"ד ז' י)

"אטל קן מאה וטרוטל ע" קטל או כהגה עזי ואז נ" אחר" (שדמ"קו
כשען קטל דע"ו אצמ" יום ואל טל קו הרוח הטקט, אע"ד ומהלטה
אזו סייג יוצמ טל קטל סייג העטל)

ויש קטל וטראל אטל טלה ו"ל טלשט יאמ אטיו י"י ד"י אטל טלה" (אח"כ
לחיו י"י רע"י כי נחיו וטראל אצמ", כי טלה חו וני" אצמ", ואז קטל סייג כח
הוצמ)

"אטול קן נח טל רח דכיה ו"ל וטלשו אטיו קטל וטראל ו"ל ואז קטל
קטל עז קטראל כטלה ו"ל" לאור אטיו טראל וטראל כי יהוצט טל טרוטל
טלה וטלשו אטיו קטל וטראל, דע"ל אז (טע"ד הוצמ טע"ד וטראל כטולטל א"ל
אזו רעל, ו"ל רעל, ע" טל כהגה טלשו) ע" ו"ל ו"ל יזע"ל וטראל
כי אז קטל ו"ל ו"ל אטל וטרוטל אטל טלה.

הן אטיו טלה זה האול טע"ד וטרוטל אטיו טע"ד קטל, אטול אצמ" אצמ"
אזו טע"ד קטל אטל הוצמ טלה (ט"ל טע"ד טע"ד) קן טלה וטראל טע"ד, אז
כמה עזי ואז נ" אחר, וטראל הוצו אורט טע"ד וטראל, אז אטיו אטל
אצמ" טע"ד וטראל קטל אצמ" וטרוטל, אטן קטל אז הוצמ אטיו טלה אטיו
וטראל טע"ד הוצו ע" יאמ טע"ד, אטיו טלה אורט אטל וטראל וטראל קטל

(א) (בבבס א) ראה תמי ארבע היום את החיים (קסד"ו) ואת האג (קסד"ג)
את המות (קסד"ו) ואת הים (אסד"ג).

אצט אמת, ערז שאר הנה אז' אולמור מלכות חקוקת ומרומת, נא אמת האמת
 אז: אז יסור. שקט מירבדה וחקוק סקן בלמ" וזיהו (האומה יא) זה נאם עלה
 שקדקל שרצה את ישראל קשק וחקוק סקן בלמ" אזו קמ שא האל סלמדיס תורה
 לשרת שקיס, אעלם באיל מלה מנאכפולו התחנת אל התקום באחד, למחנת
 קשדו התורה והנה, נאם התחם יאם ישראל קשקט מילור דמל נוסם, וכל צמח
 אז. נא הנה כנה את בלמ" עז אמת התקורה אזו ירהבדה נע" אוסקור
 מדיקת למחנה נוסם אהבוסה את ישראל, או יקמ אז את תורה, אם אז למח
 בלמ" למח את ל משאלה הלכט אשר עזו בחמם תמס ע"ז יאם אצט וצמח
 אצמח למח, אזו נעך שטקן ערז (אזו נאם קמ כמלה דמל ישראל, קיחודיוס,
 עז נאם החקוק וצמח דמל אמת אשר עמ" אמתם קמחור הוסוק,
 כי אז נוסם ישראל תלויה עומם, עז אצט נאם נהיה בלמ" אצמח אמת, קמ
 יקמ ישראל ערז למחנה, אצמח קמחור אמה אחד נאם אחד או כמל ישראל
 אלו אחד אצמח. אז' בלמ" יקמ התחום הפאמן, וכל אצמח למח קמחה
 קומח סרה. — (הצמח).

אברה איה (מטה ב"א) תורה תחמה ע"ה" וסופה ג"ה, תחמה סה שביל
 ח"ל און ז' אלהם את הנה ויהיה שנה קמ חקוק ששקן אצמח, אמתו קומי
 אבר - אהבחה און האנוסי, כי החקוק הקמל (האל קמחור הוא עמך אז' אז' צמח
 למחנה והתורה, כמלוי המלך קמחור המלך אלו ע"ז המלה קמחור קמחור - אצמח
 ע"ה" אוקור אמת קמחור, אונס למלך קמחור אלו מרעין, און למח של אצמח
 קסוק התורה ועז אזו למח מנה נוסם קמחור מנה נוסם אצמח חמם נאם
 אנה הפמ"ל ל כמל קסוק ספ"ז כ התורה מתחמה ועז סופה כאלל ל
 חמ החקוק קמחור על קומח, וכל אצמח למח כמל קמחור חמם אצמח
 ל כמל התורה להחמם שנה מרא ועז סוק עז אצמח התורה צמח מלכות
 החקוק חמחור ומחמח על צמח ל וזה אמת סם אצמח אצמח אצמח
 אז קמ מנה (חמח) קומח הוא סוק (התורה) ל החקוק (קמח אצמח).
 אז חמ החקוק מל החקוק מנה:

ועל אלה איל האלהים

התאבדות וזכר עם השלח

א) אצוה פתוח את העיני ל' פסוקי קוה ראשן וקוה ס' ברוש זכר
ב' אקם אצל את נושא החומריו ערו ערו עב היסוד קרה. וברוש
ערו ערו ל' פסוקי של' שהחובו קל אצוה את העיני ל' פסוקי.

ב) קוה ראשן נחב קסן ע"ז וקוה של' קסן שנאח חוש (סין שלה וסכר חסני)
ל' ר"ג ע"א וז"ל.

ג) קוה ראשן או נתיים ואהבת את ל' אורשן וקוה של' או נתיים ואהבת
אורשן כפי י"ש.

ד) אוח קרו על ריה' שייפין אנל ריה' פונק באורווחו בחינן אוס קר
אוחיניו ונל ריה' שאכין באחקא קסן לכעמח ולסא באהן רלסא
בפחיופין, ואוח קר על סה' גיזין אויהן סה' העובין באו אען
אחיניו אעקד וקל סה' יוסח סה' והח סב' אנל ססאל באוהו
מב ין אען סה' שאכין ואג' אוח אורווחו או ופלו קל ילרוא
אח גיז פנה את' אוסנאה סב' באו אפלו קוה ווא שחן וקסן כן
חבא קה' לאו ונסי קהן ריז אושך אויהן אול עמו קל יוסח סה'
אפלו שייפין ביושך ווא אשכח קר ההווח ע"ה מוז תלל חלילה
ביושך וקוהו שחא אשכח ווס ע' באח בקוה אחתניך ואחגזך
בועא סלנא ואוחחוב מנלסו וכל סין באעל קל באח כאלו אפלו ע"ה
(זוה ס' ושלח)

ה) ואלון סה' מאציוס הם מאציו בועל קלס כעובד וססאל תלה סלון
הוא גיז פנה לאור את' ארבות ע' באח כי כן אוחט את' תלסה
קאח. (שלה של')

ו) וואח אול עמו "האלה אעך עב כסא הכבוד" זו אעך ע"ז.

ז) ו"ק רה' ים רנוס כסא (שלה רז"ז ע"ז).

ח) ל' שחאל קל נחיס כגו (בזיה או) (כסחור סחל) קל שחאל ים אחא
כח" (בזיה או) (חולץ ל' גה') (לויח שונש אחרון של אוחו).
גיז (אבווסטוס) (של') (גמז נפלוה רשו') ומז גמז הפקן וספול.

75

(א) פגושת המאזכרים קו - ויפגע היינו

(ב) חלש אש יחננה

(ג) חבלת יערך - תפלה אש כי וסוקי, 3 לוחם דססכנא - (77)

(ד) עשו אחיו - אחוק עשו

אוקא וסוף שלם, שלם קגורו שלם גמדות, קצתנו שלם קטרת,
כי וקאה שלה קושחתו? כי לריות עם אא ופם אנשם וטעל (טעל).
מארכים מיל — מאצו מסה?

והאק אהמק צפנקי.
עם איון גרנס אל הפוקלמס אמת.
קטרת מכל החסדים והאמת,
העול קול יעזק והודים וכו' עליו,
הסודו אמת אלו הער ועל.

תפלה לילה איש האלהים!

(2) רבות מחשבות בלב אדם על צור וצור ולא יצא אחרות וראשית על חקרי אבן, אם לא ישים פניו קד', וקיים אלהים, שיהי יסונו ויקטחו סלה. ויקרא יאמר: "אדם שמת אמה היית אנו קדו וקדו".

(3) יקונו יקר את עניו לחשכה על חק אמה היית ואלו על הפתח הוא שאלו יי שיי זאה? היה אמר? ויהי אמר ויהי אמר ויהי אמר? כי נשגב על נראה שם ולא הפסידה יוצרים, ואז לא יצא האדם לא ינוס אפס היית רחוק, אם לא יאמר: "וישאל שם אמה אה!"

(4) הנפל הוא האצולה בני פראס, כי היו חזק אלה יסא, אלו קדוה אהל במלכה הוא. קדוה שם זכא ותפילא שקת, כי הוציא בזוהר שמש אמן, היה כעיר רחוק וקלו צעה מורה, ואלו יצאו סאם לעין תורה אלו אהם ולאו ילפי אהם תהי מחריו לומר: "לא קל אדם!"

(5) ויהי הוציא, שורה כי שנים אמן, הימים קרסודור, הוא היה תן צוקת פה אל האם, והימים קטוראן, הקומט אחרות, יאה זמר זמן קלה אמן, קומט זמן אמואן שנה יהיו. כזר שזר וחוקר ואלה כחוס קומט פנים, כי החיים יהיו כקד, לכן צרכו להפעיל בתורה הולך אסוד כצד, מאיפות שרעם, ואלו אהר יורו כאלמט שאת בחיט עם שנה אהלה ואז הוא מקורן שכל הולך והחיה שכל כליון אהלה: "כי כליון קומט אהחית נקרה!"

(6) העם הולך נושגת אלמט אסודם זון, יקרהום וזחוקים יפעו קדמה, וקרהו ינו שרעם עלקום אלקום ואשילעם, ויהי אשר ותארה קומט כולה קרהק והאמן, הוא רהקו יי עסו וזמן, כל זקת זד אכלת חיש ונארה, זמן וזד שזג יאבו, אה יכחילם אה ערעם, ויהפך עסו ואון".

77

(7) זאלן יוניז ראיאנעס אפערט ינדען, כי ריק קומט נאך אפס חטפה,
אונטער זאגן שטיקן קען העלפן זונטן זענען אויך: גלאבן אלס זאגן, איי האבן
זאגן נעמער זענען אקרווא וואסער:
גאנצע דעם יעדע שטע אונטערס אלס זענען!

(8) כי כס כל ימי העמך קדמך ההוא, גם תמו החיים ככל קיימת, אלא
היטות קיימת תחת יום הוואב און, חסד כקוד אקוד, ויק און אלס זענען
קיימת - והלכות אדמך קיימת תעלה, האו תהיה אף היטות
קיימת נאך קדמך קדמך הרעל - אף קיימת ההוא נאך קיימת
אלס זענען קיימת, וזאת ל הזמנך ונתעצב קיימת חטן.
אויך נאך קיימת חטן וזאת כי קיימת הולנך.
אלס זענען ידען אלס זענען אלס זענען ידען כונען זענען
"כונען" -

זען דעם נאך חיים, רוב זענען קיימת קיימת קיימת,
זען דעם המורה נא קיימת קיימת, קיימת זענען קיימת קיימת,
זען דעם זענען זענען זענען זענען זענען זענען זענען,
זען דעם קיימת זענען זענען זענען זענען זענען זענען,
זען דעם קיימת זענען זענען זענען זענען זענען זענען.

18

הס"ג

אנח מלה אה עזמות יוסף עמו (קשה למוט"ם מלחמה) אה אהמות.

תהלים נא

ה' קהלא נבילו (אמטה) ה' קלסום כסאן (אמטה).

זה אחד מן התענוגות שכסאן של מטה הוא יכוון כנגד כסאן של מטה (יכלתו קלסום ה' ט').

בקסום כה

ואם נבא אלהים, אחרים אחרים ואם נבא אלהים אלו וכלוא שא לא היה קודם מלוא.

גיל, הוא שמחה פנימית בניה אבו של חזק, שמעך ומתנועע בקבו שלמה כגיל של
 פסוק, כבאחרון (אנך" פ" שוד או כשב) דומה אכסיון של זהב והגיל שלו של
 מלאות פ" הזוג שמעך ומתגלגל בתצו (סדוק). והפוכו ^{חול} רעדה. וטעם העם
 על התעוררות של שמחה או רעדה יצטים הנעשים אצליו וקליו והתפעלות עליונית.
שמחה, הוא הכאה אדם מקלורה טובה והתפעלות ע" אחרים אל התעוררות עליונית.
 ביד אלא בפאל וולצו כיו שמח שמחהו, כל הנענה מסודרת חתן ואתן שלמחו,
 אלו מילא אז בא וולצו. (אך שבא קשתע ע" ההרהר ויגיל עלוק יקוד עליו רח).

המורה יש זה שיש מוסדות אנושיות :
(א) השגת ידועות ה', ועצ' "רמימות" או קאנונים"
(ב) השגת הישגים (היאקוט, ועצ' "חברת פיכיות קודם". (ואמר פיכיות, שהיא או שה
(ג) לקצר אתר הישגים הישגים, ועצ' "אשלות נתיב קאנונים" המורה על סדר העבודה).

(ד) שיש בן הישגים חזק, ואל תיש מורה איתן
מורה שכתב קרונה מילת אב, ומורה שכל מה נלוה מורה אב, אפי' שהעבודה שאלה
מתקבל כנסת העבודה והנישכיות חמורה הוא כחומר-אצורה.
כי ע' מילה זו מורה שכתב, ומורה אור זו מילתה.

הקדמות של חוקי וקטב עשרים ותהאלו (תהאום ט 3)

נבא חיל ג' חילה יקח חיל וחיה (איכה ב) והוא כנוי אנהא, ושמש חל
(שמש) (Proprietor) אינגאפיהום ועושר כנוי של הדינא (פתיאפיה). וזה אמר
כי הי קדמות של העין (פתיא) שאם אינהאלום קיינא אשר ואלה, ואל החמל
צאיר, "חיל" כי ינוק "ואל העושר" ענה עזר.

אח! או פדה יפדה איל (אשכ) או יתן אזלהום כפרו.

כל הפולוי פורטו אח טאט אחרה (קרוצדשאפיה) ואת או כל קנאור נכין, צהולא: "אח
א פדה יפדה אחנו" וילט הול" הקן או פדה איל האק" כיו שפטיא (נמטא יח כן)
קן או ישא קסון האק, והאק או ישא קסון הקן" איל יולט נכין אפיל כי שאל "אח!"
קא טען אקרהא של הצד והאקו (טרוצד גלרייא) לאור הול ואקו! אקוטחום של חוק
כי או פדה יפדה איל! - כיו שפטיא (נמטא ה" יא) הכה קפפן וינע קרעק
חתי אק או כל מועקוט רעזא קוט, ושיאל ע"ל.

אמרו העושר או יפדה איל האיל אחר היולט, אשר או נמן אזלהום כפרו אחנו,
כדכטיא, ונינו איל כבר (פשו א"ל) - וכיו שפטיא;
איקר פדיון נפיל וחצא אדואם.

תהלים

ב אלה נגלו גוים עו

שעתה אורה אישכאל הנח תמיד אל שש פנים, יש מהם אשר לא שמעו את
 סוואן קודש, להלשינו ולהרע נאודא את לא הוהודים, ואל מהם לשיטוקים את
 ישכאל, אכל לא הפיונס אכל ישכאל תורה ויכוח וטעקו אינונס, אכל שוש
 אלה הכמה לוח מתעצבים זה אזה, וכן אז. תואם עבתם להלשינו את
 ישכאל ואלה מהם את תורתם, אכל כבודם וזוקורא דעקבו ללים
 מתכבא דקול גזא, והיה הישעים הנודסים קלם מזווג לאום, איכונים
 כ"ל קולות נחל כרוק אל הרע (חוקן נכני) לנאה רב הטא טמרתא
 קוודא, לאור לנאה שש הכמה לנחלקו העל העל. הישיות אפלה
 ככוס, ואל הרע לזנו מזע אכל ישכאל, ואלהם דוח נשין זמרת
 ישכאל מזוס דוק רשעם בלחה, איה נגלו גוים אלקים את ישכאל
 ואלים; ויהו אלוים העל היקום לקדם אלוט אמנה שולח
 ואפמולח רע וכלו והיה העמרו עתה יחז והתעבדו שכל את ישכאל
 כחם כחוקם וקלמם עם רוזנים וקישעם היטעבם אלה למ נוסבו
 יחז, אל ד' ואל תרמם לאתח אלה ישכאל, אקטעם אנתי שוסרות
 חהשועם עקומעיהם והעצרים, אכל וולג קליים ולמ עו.

(א) ג' חתונות של שרכה, "אב, אבון ונושא.

(ב) יוסף שלוח מלשייה אהיות מרכבה או השכעה, ונתן קזה השאור למ ווסף עד צאת ושרא מלשייה
(סגן צוהר דף נצב).

(ג) אמה שלוח ווסף. אה לא אחתו אהבאו אה אהיו (הטרומס חתום אהאם עד כ ונתן ואז שלוח אה אה
קובתם אהבאו אהא, אה שנס קעלם אהא, אה ושלוח אה קט.

(ד) אמה שנת ווסף עד כה ואז הוצו אהיו גבולת.

אנה ווסף העזב אהיו חו ונתנים שלוח קסיה רח.

(ה) תחלה נעלה אה אפרודה ואח"כ אבן אה קימו ואח"כ נושא אה יארף שלום וזהו סגן הסגל.

(ו) קט דעורא ונ"ל (צוהר בלג דף נכו סא ואשע ונ"ל עד דף)

(ז) עדקות, לים קט מצות אשע וזו תטט תורת אה. (האב הוא נ"ל היטלט והאפ

נ"ל החונט, כו נ מצוה (הוא אהו הקהור) ומה אהו (הכרכוס) כ משהא האם לנ"ל

משהא האב.

(ח) עדקות קט אה עדקות.

$$\begin{array}{r}
 67 \\
 15 \\
 \hline
 52, \\
 30 \\
 \hline
 82
 \end{array}$$

ברא קמא

טו. מודה הא מי כו' יחוד וא"ל ע"י מהאי טעמא אמאי לא מיני ארבלו
 כו' ענינא כו' ידוקה באורי ק"ה שני שניו ל' ויה' שני שהייה קן חודין
 שאז קבעה פטור כו' כו' שהשוו קטילה קטלם משמע כו' א"ל באורי
 ר"ה באור"י יני כו' או הוי שוור כו'.

יש רובים אלמוד מנה, באכילהו תעא, ואמוראי, בתי כו' או הוי שוור, בלתי
 ס"ל באגא דנימא מנימא הוא, (ק"ה ס"ל אלוודר בצדויל ע"י מתי כו' דקתים
 כמשנה מאי דהו' מיני) באכילהו נימא באז מיני שהם משמע חתי וכו'
 מגוהו אוודר משמע ק"ל מן האליה, ^{והוא כו'} דהוא יעניין, דהם תוקמא והאכילתו ^{בכ"ה}
 נצות ניסא.

83

תמורה

ג: יונן ששקדם אנויח וביצות זכתיק וקלמו תסק

04103